

ရွှေအိမ်ရာ ၈၁၈၀

ပင်းခိုက်စိုင်းစိုင်း

ကမ္ဘာဦးရည်းစား

www.burmeseclassic.com

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၅၂၆၀၆၀၄]
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၅၀၉၀၆၀၅]
- ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်။
- ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်နိုင် (ယာယီ ၁၀၇၄) (ရွှေအိမ်မှူးစာပေ)
အမှတ် (၂၂၁)၊ (၃၁)လမ်း (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်အောင်ကျော် (စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၇၀၅၃)
အမှတ် (၈၇)၊ (၅၆)လမ်းတို၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ကိုဥက္ကာ (ATOMIC Digital Art)
- ကွန်ပျူတာစာပီ - သစ္စာ (၃၄)လမ်းအလယ်
- အတွင်းဖလင် - ဦးအောင်တင်အေးနှင့်သမီးများ
- စာအုပ်ချုပ် - စွယ်တော်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

မင်းခိုက်စိုးစန်

ကမ္ဘာဦးရည်စား

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

အမှတ် ၂၂၁၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၀၀-၃၈၄၉၂၃
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၀၁၂၉)

နိဒါန်း

ချစ်သူ... အလော့ !
လမ်းလော့ !
သင်၏ အလမ်းရောက်ရှိလာပြီ။

YOO IN
ပျို အင်း... ခေါင်းလေးပင်သား
ပေးပို့နိုင်သော... ပြစ်အပျက်။

ခေါင်းလောင်းသံ
(တစ်)

မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့
'ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လောက်ယုံကြည်မှုရှိသလဲ . . .'
ဆိုတဲ့အချက်ဟာ . . .
သူ့ချစ်သူ ယောက်ျားလေးက . . .
'သူမကို ဘယ်လောက်ယုယမြတ်နိုးသလဲ . . .'
ဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာအပေါ် မူတည်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေရောင်ခြည်နဲ့ လေပြည်ညှင်းတွေ၊ ပန်းပွင့်နဲ့သစ်သီးရနံ့တွေကို တိတ်တိတ်ကလေးလွမ်းဖို့ အိမ်ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်ငေးကြည့်နေခဲ့ရတာပါ။ . . .

ကျွန်မဟာ ခပ်ညှည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ . . ကိုကို။

ကျွန်မဟာ . . . ပီရမစ်တစ်ခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင့်မားပြဖို့အတွက် ညှဉ်းလွန်းနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ နှင်းဆီပွင့်က ဆူးတစ်ချောင်းလောက် တောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချွန်မြိမ်ပြနိုင်အောင် ညှဉ်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ မြစ်တစ်စင်းလို ကိုယ့်အိပ်မက်နဲ့ကိုယ် စီးဆင်းပြဖို့အတွက်လည်း ညှဉ်းလွန်းနေခဲ့ပါတယ်။ . . ကိုကို။

အို . . . ကျွန်မဟာ အရာရာ ညှဉ်းလွန်းခဲ့သူပါ။

အဲဒါကြောင့်လည်း 'မူန်စကားဝါညို' လို့ ခေါ်တဲ့ ဟောဒီခပ်ညှည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် မရှိခဲ့တာပေါ့နော် . . . ဟုတ်ပါတယ်လေ . . . ကျွန်မကိုက ကံဆိုးခဲ့တာပါ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို ချစ်ခြင်းနဲ့ အသိအမှတ် ပြုဖို့

မေ့လျော့ခဲ့တယ်။ ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်ရောက်တော့လည်း (သူငယ်ချင်းလို့ ကိုယ်က အောက်မေ့ရသူတွေ) အားလုံးက ကျွန်မကို ခင်မင်နွေးထွေးမှုနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့တာပါပဲ . . .

ကျွန်မပေါ့ . . .

အဲသည်ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိမ်ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာထိုင်ရင်း အပြင်အပက ရှုခင်းတွေကို ငေးကြည့်လို့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကနေ တွားဝင်လာတတ်တဲ့ နေရောင်ခြည်နုနုကလေးကို ကျွန်မ တိတ်တခိုးချစ်တယ်။ ပန်းပွင့်နဲ့ သစ်သီးရနံ့တွေ သယ်ဆောင်လာတတ်တဲ့ လေညှင်းကလေးကို တိုးတိုးကလေး ဝှက်ပြီးနမ်းမိတယ်။

ဆောင်းဥတုနှင်းမြူတွေ ဆိုင်းပြီဆိုရင် . . . ကျွန်မအတွက် စိတ်ကူးချီချီ နတ်သမီးအိပ်မက်တွေဟာ အဲသည်ပြတင်းပေါက်ကလေးကနေ တစ်ဆင့် မြေသံဖွဖွနှင်းပြီး ဝင်ရောက်လာတတ်တာပဲလေ . . .

အဲသည် ဆောင်းဥတု အိပ်မက်ချီချီတွေဟာ ငယ်စဉ်ဘဝ ကျွန်မအတွက်တော့ အနီရောင်ပန်းစတုဂံနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတဲ့ မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပါပဲ။ (ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးက ဟောဒီကလေးမတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင် တစ်စုံတစ်ရာပေးဖို့ မေ့လျော့ချန်ရစ်ထားခဲ့တဲ့ ခရစ္စမတ်ရာသီဆိုတဲ့အတွက်ပေါ့နော်)

ကိုကိုရယ် . . .

အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝပေါ့ . . .

ရာသီဥတုက ဆိုးရွားလွန်းခဲ့တယ်။

ခေါင်းလောင်းသံ
(နှစ်)

ကျွန်မအတွက်
သိပ်ကိုဝမ်းနည်းနာကျင်စရာကောင်းလွန်းတဲ့
ဆောင်းဥတုတစ်ခုဟာ...
ကျွန်မ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ် ညနေခင်းတစ်ခုမှာ...
တိတိကျကျကြီး ရောက်ချလာခဲ့တာပါ။ . . . ။

ကျွန်မအတွက် ဆောင်းဥတုရောက်လာပုံဟာ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေတယ်...။

ညရဲ့ လျှို့ဝှက်ဝှက် အငွေ့အသက်တွေယှက်သန်းနေတဲ့ အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ပြုသံတွေ...။ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်အမှောင်တွေ၊ လက်ဆွဲမီးအိမ် ဝါကျင့်ကျင့်လေးထွန်းထားတဲ့ ဘူတာရုံတို့...။ တွဲတွဲလေးလေး တရွတ်တိုက် ဆွဲဝင်လာတဲ့ ရေခဲခွေးငွေ့သုံးမီးရထားစက်ခေါင်းမည်းမည်းကြီး...။

အဲဒီမြင်ကွင်းတွေကို ဥရောပအလယ်ခေတ်ဟောင်းအကြောင်း ရိုက်ပြ တဲ့ ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေထဲမှာ မြင်ဖူးထားမိလို့လားတော့မပြောတတ်ဘူး...။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဆောင်းဥတုဝင်လာပုံဟာ မှောင်နဲ့မည်းမည်းဖြစ်နေတဲ့ တောမြို့ဘူတာရုံပုဂံကလေးဆီကို မီးရထားတို့ကြီးတစ်စင်း တရွေ့ရွေ့ တိတ် တဆိတ် ဝင်လာပုံမျိုးနဲ့ တူနေလေရဲ့...။

အဲသည့် ဆောင်းဥတုညပေါ့...။

တခြားကလေးတွေက လမ်းမလရောင်အောက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆော့ကစားနေကြတဲ့အချိန်...။ ဟောဒီ အပယ်ခံကောင်မလေးတစ်ယောက် ကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ရင်း အသံမထွက် မျက်ရည်မကျဘဲ

အမှောင်ထဲမှာ ဝိုကြွေးနေခဲ့ရတယ်။

မြောက်ပြန်လေထဲမှာ ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့တွေ ဖာစိပိုစိပို တဝေဝေ မော့လွင့်နေလေရဲ့။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ အပြာရောင် မှုန်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ စိစွတ်ပြီး တဖြေဖြေခါးသလိုလို အောက်မေ့ရစေတဲ့ အငွေ့အသက်တစ်မျိုးကိုပါ ရှုရရှိက် ရတယ်။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို စုပုံပြီး မီးရှို့ရာက ထွက်လာတဲ့ရနံ့ပေါ့...။

အတွားက ခြံဝင်းမြေကွက်လပ်ကို လှဲကျင်းပြီး ရလာတဲ့အမှိုက်သရိုက် တွေ...။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို မီးရှို့နေတယ်။ မကြာခဏလည်း တုတ်တစ် ချောင်းနဲ့ မီးပုံထဲကို ထိုးဆွေပေးပြီး လောင်စာတွေကို ညှိလို့ပေါ့...။

ကျွန်မက နံဘေးမှထိုင်ပြီး မီးလှုံရင်း ဆောင်းဥကောင်းကင်ယံကို တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ ဖြူပျစ်ပျစ် မီးခိုးငွေ့တွေကို ငေးမောကြည့်နေတယ်။ သစ်ရွက်ကိုင်းခြောက်တွေကို မီးစွဲလောင်နေတဲ့ အသံတစ်ဖြောက်ဖြောက် ကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုး တံစက်မြိတ်စွန်းဆီကကျတဲ့ နှင်းစက် တွေကြောင့် သဲဆန်ဆန်မြေပြင်မှာ ချိုင့်ရာခွက်ရာလေးတွေ ထင်...။ လို့။

“ဟေး...။” ခနဲ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးစွာ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ လမ်းမ ကစားပိုင်းဆီက ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက် ရတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲ ဆစ်ဗနဲ နာကျင်သွားရော...။

ညနေ... ကစားပွဲမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိတယ်။ ဟုတ် တယ်... ညနေက...။

လမ်းမပေါ်မှာ 'သူတို့တွေ' ထုတ်စည်းတိုးတမ်း ကစားနေကြတယ်။ 'သူတို့တွေ... 'ဆိုတာက လမ်းထဲက ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေ...။ ကျွန်မထက် အသက်နည်းနည်းပိုကြီးတဲ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်တန်းအရွယ်တွေ နောက်...။ ဟိုဘက်လမ်းက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လည်း ပါတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သူတို့ကို ရပ်ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မကိုတော့

ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် အရေးမလုပ်ကြဘူး။ (တစ်ခါတစ်လေမှ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ သူတို့အတွက်တော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းလှတဲ့ သူစိမ်းစစ်စစ်ပါပဲ)

'လာလေ... တို့နဲ့ အတူလာကစားပါလား' လို့လည်း ဘယ်သူကမှ ဖိတ်ခေါ်ဖို့ သတိမရကြဘူး။ သတိရလျက်သားနဲ့ တမင်မေ့လျော့ချန်ရစ်ထား တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ...။

ကျွန်မကတော့ ခပ်ဝေးဝေးကနေ သူတို့ကစားတာကို ငေးမောကြည့် ရင်း ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ပွတ်သပ်နေမိတယ်။ သူတို့ ကစားနေ တဲ့ ထုတ်စည်းတိုးကစားနည်းကို ကျွန်မ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ သဘောပေါက်သွား တော့ ကစားချင်စိတ်တွေက ပိုပိုဖြစ်လာရော...။

မြေပြင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်စည်းတွေထားထားတယ်။ တိုးတဲ့အဖွဲ့ သားတွေက ဟိုး... ထိပ်ဆုံးစည်းကနေ နောက်ဆုံးစည်းကို ကျော်မိတဲ့ အထိ ဖြတ်သန်းရတယ်။ စည်းတစ်စည်းတိုင်းမှာ တားတဲ့ အဖွဲ့သားတစ်ယောက် စီက တာဝန်ယူပြီး ကိုယ့်စည်းကို ဖြတ်ကျော်တဲ့သူကိုမိအောင်ဖမ်း။ တိုးတဲ့အဖွဲ့က လည်း အဖမ်းမခံရအောင် အပြေးအလွှား အလှည့်အပတ်နဲ့ဖြတ်ကျော်... ပေါ့။

နောက်ဆုံးစည်းကို ဖြတ်ကျော်မိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ နောက်ဆုံးကနေ ဦးဆုံးထွက်တဲ့ပထမစည်းကို ကျော်မိအောင် နောက်ကြောင်းပြန် ဖြတ် ရပြန်တယ်။ အဲဒီအခေါက်မှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရှေ့ဆုံးပြန်ရောက်မှ 'အောင်လံထူတယ်' လို့ ခေါ်ပြီး တစ်ပွဲအနိုင်ရတာ...။

သူတို့ကစားနေတာကို ကြည့်ရတာ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ အဖမ်းခံရတဲ့အခေါက်... ခံရ အောင်လံထူတဲ့အခါ... ထူပေါ့။ ဘေးဖက်မှာ အလျားလိုက် အနားသတ်ထားတဲ့ 'ထမင်းရည်ပူစည်း' ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အားရပါးရ ပြေးရင်းလွှားရင်း လှည့်ရင်းပတ်ရင်း အဲဒီစည်းကို နင်းမိလို့ 'ထမင်းရည်ပူလောင်တယ်' လို့ ဆိုပြီး ရွှေးသွားတာမျိုးလည်း ရှိသေး တယ်။ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား။

ဒါနဲ့... ကျွန်မ သူတို့နားကို မဝံ့မရဲတိုး... တိုးသွားရင်း နောက်ဆုံး

အရဲစွန့်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ငါလဲ ဝင်ကစားချင်တယ်”

သူတို့တွေ ကစားနေရာက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြတယ်။တွေ... ၀ေ... လို့။ အစိမ်းရောင်ခါးသက်သက်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ဝိုင်းကြည့်နေ လိုက်ကြတာ...။

“နင်က ကစားတတ်လို့လား”

“ငါတို့ လူပြည့်နေပြီဟ”

“တို့အဖွဲ့ထဲတော့ မထည့်နဲ့နော်... သူ့ကြောင့် ရွှေးရင် ငါတို့ တာဝန် မယူဘူး”

မလိုလားတဲ့လေသံတွေ၊ မယုံကြည်တဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ဆူဆူပွက် ပွက်... နဲ့။ မှောင်လိုက်တာ...။ ကျွန်မ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ပြေးသွားချင်စိတ်နဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် သေဆုံးသွားသလိုပါပဲ။

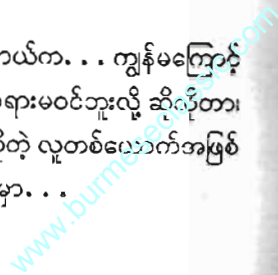
အဲဒီမှာ... နည်းနည်း သနားတတ်ပုံရတဲ့ အသက်ကြီးကြီးမိန်းကလေး တစ်ယောက်က...။

“သူလဲ ကစားချင်မှာပေါ့ဟာ... ပါချင်ပါပါစေ၊ သူ့ကို 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး' ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သူက 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး' ဟေ့...” လို့ တခြားသူတွေက ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ အမှတ်တမဲ့လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့နဲ့ အတူကစား ခွင့်ရပြီဆိုတဲ့ အသိကဖုံးလွှမ်းပြီး ရုတ်တရက် အရမ်းကြီးပျော်သွားမိတာ ကိုး...။

'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး' ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က... ကျွန်မကြောင့် ဒီကစားပွဲမှာ ရွှေးရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားမဝင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် အရာမထင်ဘူး။ ဂရုစိုက်စရာမလိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ တံဆိပ်မှန်း သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ...။

သိပ်ကို နောက်ကျလွန်းသွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မ ပါဝင်ခွင့်ရတဲ့ ကစားပွဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ကြိုးစား
ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခေါက်ထပ်ပြောပါရစေ။ ကျွန်မ... အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ပွဲစတာနဲ့ ထိပ်ဆုံးစည်းကို လှစ်ခနဲဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်မ ပြေးဝင်လိုက်
တယ်။ ကြည့်စမ်း... ကျွန်မ အရမ်းကို ပေါ့ပါးမြန်ဆန်နေလိုက်တာ...။
စည်းတားတဲ့လူ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို ဖမ်းလို့မမိကြဘူး။ (တမင်
လွတ်ပေးလိုက်တာမှန်း ကျွန်မ ဘယ်သိပါ့မလဲ) ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြေးရင်း
နောက်ဆုံးစည်းကို ကျွန်မ ကျော်မိတယ်။ အောင်ပွဲတစ်ဝက်နင်းပြီပေါ့။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ချက်ချင်းနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
ပြီး စည်းထဲကို တိုးဝင်လိုက်ပြန်ရော။

- စတုတ္ထစည်း...
- တတိယစည်း...
- ဒုတိယစည်း...
- တဖြည်းဖြည်း ထိပ်ဆုံးစည်းနဲ့နီးလာတယ်။
- ကျွန်မ ခြေ... လှမ်း... တွေ... သွက်လို့။
- ထိပ်ဆုံးစည်းကို တဟုန်ထိုးပြေးဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်

နက်...
“အောင်လံထူပြီ၊ အောင်လံထူပြီ”လို့ ကျွန်မ အသံကုန်အော်လိုက်
တယ်။

ခေါင်းလှည့်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့... ကစားပွဲက ဘာမှမဖြစ်သလို...
ဆက်ပြီး တိုးသူက တိုး... မြ၊ တားသူက တား... မြပေါ့။

“ဟင်... ငါတို့ဘက် နိုင်ပြီမဟုတ်လား”

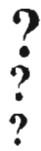
ကစားပွဲက ဘာဖြစ်လို့ ပြီးမသွားရသေးတာလဲ။

တစ်ခုခု... ငါမှားယွင်းနေခဲ့လို့လား... လို့ ကျွန်မ တွေးရင်း
ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ သံသယအငွေ့တွေက ရင်ထဲမွန်းကျပ်မှောင်
လာ... လို့။

ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ပထမစည်းကို ပြန်တိုး
ဝင်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အရမ်းမပြေးတော့ဘူး။ ဖြည်း... ဖြည်း နဲ့
မှန်မှန်လေး၊ ကျွန်မ သံသယက ပိုပိုပြီး ခိုင်မာနာကျင်လာတယ်။

ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူကမှ မဖမ်းတာလဲ?

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ရင်း... တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။ နောက်... ‘ထမင်းရည်ပူစည်း’ပေါ်ကို တမင်တကာ တိတိကျကျ
တက်နင်းပြီး အဲသည်စည်းပေါ်မှာ တည့်တည့်ရပ်နေလိုက်တယ်။

ကစားဝိုင်းက ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး။

စောစောကလို ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ပြီး ကစားမြဲကစားနေလျက်ပဲ။
သူတို့ဖာသာသူတို့ ကျွန်မကို အသိအမှတ်မပြုစွာ လှုပ်ရှားရှင်သန်ကစားနေကြ
ခဲ့ပေါ့...။

ကျွန်မကတော့ ‘ထမင်းရည်ပူစည်း’ ပေါ်ရပ်... လို့။

.....

...

နောက်တော့...

၂၀ ■ မင်းခိုက်စိုးစန်

ထမင်းရည်ပူစည်းကို နင်းဖြတ်ကျော်ပြီး ကစားပွဲအပြင် ဝေးရာကို
 ကျွန်မ... တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။
 သူတို့ကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။
 ...
 ကျွန်မဟာ 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး' တစ်ယောက်ပါ။

ခေါင်းလောင်းသံ
 (သုံး)

နံနက်အိပ်ရာထချိန်မှာ သစ်ရွက်တွေ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကြေ ကျနေပုံကို မြင်ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ကောင်းလွန်းတယ်။

သည်လောကကြီးကို ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားထည့်သွင်းပေးခဲ့ တာ တရားမျှတပါရဲ့လား... ဟင်။ အသနား အညှာတာကင်းမဲ့သလိုများ ဖြစ် မနေဘူးလား... သိရင် ပြောကြစမ်းပါ။

သည်ကမ္ဘာမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ချစ်ခင်မယ့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိမနေဘဲနဲ့တော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ဟာ မပျော်ရွှင်နိုင်ပါဘူး။ မိုးရေစက် တွေ စွတ်စိုလူးနေတဲ့ မြက်ပင်တွေကြားမှာ ပိုးစုန်းကြူးကလေးတွေ လက်... လက်နေတာကို ကျွန်မ တစ်ညလုံး ငေးမောကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဘုရားရေ... ကျွန်မ အဲဒီပိုးစုန်းကြူးကလေး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ... ။

ဘဝမှာ တစ်ခါလောက် အဲသည်လို စိမ်းဖန့်ဖန့်လေး လင်းပ ပါရ စေ... ။ ကျေးဇူးပြု၍ မရယ်မမောကြပါနဲ့။ ကျွန်မ ပျင်းရိလှပါပြီ... ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲသည်လို ရယ်မောလှောင်ပြောင်ခံရလွန်းလို့ အဲသည်လို ရယ်သံတွေကို ကျွန်မ ပျင်းရိဦးငွေ့လှပါပြီ။

မူလတန်းကျောင်းမှာ တက်နေခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မလုပ်ပုံ

ကိုင်ပုံ၊ တွေးပုံခေါ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး အတန်းဖော်တွေက ရယ်ကြတယ်။ ဆရာမ တွေက ရယ်ကြတယ်။ တခြားလူတွေ ရယ်ကြတယ် (အင်းလေ... ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှကလည်း တလွဲတချော်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား)

ကျွန်မက မလွဲရင် ဘေးလူတွေကမလွဲ... လွဲအောင်ချောက်တွန်း တယ်။ ပြီးတော့... သူတို့ကပဲ လှောင်ရယ်ရယ်ကြသေးတယ်။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းရှေ့လမ်းမကြီးရဲ့ ထောင့်ဆုံးကအိမ်ဟာ နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးပေါ့။ အိမ်ကြီးရဲ့ရှေ့မှာ သံပန်းတွေ အလှဆင်ထားပြီး ဆေးသုတ်ထားတဲ့ ဝင်းတံခါးရှိလို့ ကျွန်မတို့ကလေးတွေက 'သံပန်းအိမ်ကြီး'လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီ အိမ်ပိုင်ရှင် အသားဖြူဖြူနဲ့အန်တီကြီးကိုလည်း နေ့တိုင်း ကျောင်းသွား ကျောင်း ပြန် မြင်မြင်နေရတာ... ။ တစ်နေ့ကျတော့... ကျွန်မတို့ ကလေးတွေကြား ထဲမှာ တီးတိုးပြောစရာ စကားတစ်ခုက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လာတယ်။

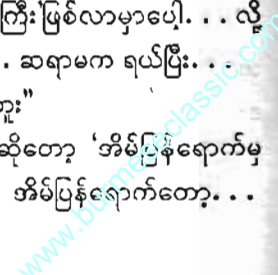
"သံပန်းအိမ်ကြီးက အန်တီက လင်ငယ်နေလို့တဲ့... သူ့ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာ ငါတို့လမ်းပေါ်ကနေပြီးတော့တောင် ကြားရတယ်"

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကလေးအုပ်စု တစ်စုစုရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ပါလာရာကနေ တစ်ကျောင်းလုံး တီးတိုး... တီးတိုးနဲ့ပျံ့နှံ့သွားတဲ့ သတင်း စကားဖြစ်မှာပါ။

'လင်ငယ်နေတယ်... ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဒါဟာ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် လုံလောက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်မဟုတ် ဘူးလေ။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ 'လူကြီး... လူငယ်' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ တောင်ရှိသေးတာပဲ... လို့။ လူကြီးဆိုတာဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူငယ်ကနေ ဖြစ်လာ ရတာ မဟုတ်လား။ 'လင်ငယ်'ရှိတာကို ဘာစိတ်ဆိုးစရာလိုလို့လဲ။ သူလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးလာတဲ့အခါ 'လင်ကြီး'ဖြစ်လာမှာပေါ့... လို့ တွေးပြီး အတန်းပိုင်ဆရာမကို မေးကြည့်တော့... ဆရာမက ရယ်ပြီး... ။

"ဟဲ့... စာသင်ချိန်မှာ ဒါတွေမမေးရဘူး"

ဆရာမက စာသင်ချိန်မှာ မမေးရဘူးဆိုတော့ 'အိမ်ပြန်ရောက်မှ မေး'ဆိုတဲ့ သဘောပဲလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့... ။

အဘွားကို. . .

“ဘွားဘွား. . . လင်ငယ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“မိန်းမတစ်ယောက်က မျောက်မထားတာကို ခေါ်တာပေါ့ဟဲ့. . .

ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ဒါ. . . ကလေးသိစရာမဟုတ်ဘူး”

အဘွားက ကျွန်မခေါင်းကို ဒေါင်ခနဲမြှည့်အောင် ခေါက်လိုက်တယ်။

ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး။ အဘွားပြောမှပိုရှုပ်သွားတယ်။ ဘာတဲ့. . .

‘မျောက်မထားတယ်’. . . တဲ့။

ဟင်. . . ဘာဆိုလို့ မျောက်က ပါလာရတာလဲလို့ ကျွန်မတွေးလိုက်တယ်။ (လူဟာ မျောက်က ဆင်းသက်လာတာမှန်ရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ နည်းနည်းနီးစပ်ပါတယ်) အဲဒီ သံပန်းအိမ်ကြီးက အန်တီကြီးဟာ မျောက်ကို ဘယ်မှာထားပါလိမ့်လို့ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်လို့ မရဘူး။ ကြီးချည်ထားသလား၊ လွတ်ထားသလား၊ အိမ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းမှာပဲ ထားထားသလား၊ ခြံထဲမှာပဲ မွေးထားသလား။

ကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှာတော့ အဲဒီအန်တီကြီးရဲ့ဘဝဟာ အတော်ပျော်စရာကောင်းနေတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်. . . မျောက်ကလေးကို ကြီးနဲ့. . . ချည်ကြီးကို လက်ကကိုင်ပြီး မျောက်ကို ‘ဟဲ့. . . ဟိုဘက်မသွားနဲ့၊ ဒီကိုလာ’ ‘ဟဲ့. . . ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မဆော့နဲ့’ ‘အို. . . မခုန်နဲ့လေ၊ ဪ. . . ဟဲ့ဟဲ့. . . ဟိုဘက်ကို သွားပြန်ပြီ’ နဲ့ ထိန်းနေရမှာ. . . ။

ကျွန်မတစ်ခုပဲ မှားသွားတယ်။ အဲဒီအတွေးကို အတန်းဖော်ကလေးလေးငါးဆယ်ယောက်ကို ပြောပြမိတယ်။ နောက်ပြီး. . . သူတို့ကိုခေါ်ပြီး သံပန်းအိမ်ကြီးကို သွားချောင်းကြည့်မိတာပဲ။ အိမ်ရှင် အန်တီကြီးနဲ့တွေ့တော့. . .

‘အန်တီ မွေးထားတဲ့မျောက်က ဘယ်မှာလဲဟင်’လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

ဘုရားရေ. . . အဲဒါ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ အဲဒါ ကျောင်းမှာလည်း ဒဏ်ပေးခံရတယ်။ အိမ်မှာလည်း အဘွားကရိုက်တယ်။ သူများတွေက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

အဲဒီ ဒဏ်ပေးခံရတဲ့နေ့က ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံး အဝါရောင်တွေ မှိုင်းမှိုင်းဝေ. . . လို့။ တိမ်တိုက်တွေရဲ့ ဟိုးဘက်အဆုံးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ လှမ်းငေးကြည့်မိတော့ လိမ္မော်ရောင်ပုပ်ပုပ်နေရောင်ခြည်တွေ ငုပ်လျှိုးပျယ်လွင့်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ဆည်းဆာကို မြင်ရတယ်။

နောက်ပြီး. . . ခတ္တာပန်းပွင့်တွေ မိုးရေစက်စိုလို့ ကြွေကျနေတာကို လည်း မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်မ နားမလည်တာကို စူးစမ်းမိတာဟာ အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။

နောက်ထပ် ကျွန်မ နားမလည်တဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုရှိသေးတယ်။ ‘ပစ်စာ. . .’ တဲ့။ ပစ်စာဆိုတာ ‘လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်၊ ခြိမ်းခြောက်ချင်လို့ စိတ်ဒုက္ခပေးချင်လို့ အဲဒီလူရဲ့ မကောင်းမှုတွေ၊ အပြစ်အနာအဆာတွေကို ဖော်ပြပြီး (စာရေးတဲ့သူရဲ့ အမည်ကို မသိစေဘဲ) လျှို့ဝှက်ရေးပို့တဲ့စာ’ဆိုတာ အဲဒီကလေးဘဝအရွယ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်သိခဲ့ပါ့မလဲ။

တစ်နေ့. . . ကျောင်းသွားဖို့ အိမ်ကထွက်လာတုန်း အိမ်ရှေ့အိမ်တံခွားလေးကြီးက ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး. . .

“သမီးကျောင်းသွားတုန်းလမ်းကြိုရင် စာတိုက်မှာ ဟောဒီစာဝင်ထည့်ပေးခဲ့စမ်း၊ ရော့. . . ဒါက သမီးအတွက် မုန့်ဖိုး”

ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ဟင့်အင်း. . . မုန့်ဖိုးကိုမယူပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကူညီခွင့်ရပြီမဟုတ်လား။ အဲသည်လို အဆက်ဆံခံရတာကိုပဲ ကျွန်မက ဝမ်းသာလို့ မဆုံးဖြတ်နေခဲ့တာ။

လမ်းရောက်လို့ စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မတို့ကျောင်း မိဘဆရာအသင်းက ကျောင်းသားမိဘတစ်ယောက်မှီလို့သိနေတာပါ။

ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ‘စာတိုက်ကနေ ဒီစာကို ထည့်လိုက်ရင်

တစ်ရက်တော့ ကြာနေမှာပဲ... 'လို့။ ဒီစာကို မြန်မြန်ရောက်သွားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီချင်စိတ်တွေ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အရမ်းပြည့်လှုံ့နေတယ်။ လိပ်စာရှင်ရဲ့ အိမ်နဲ့ကလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ပဲ ဝေးတာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျောင်းအဆင်းမှာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပဲ အဲဒီစာကို အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်သူက ပေးခိုင်းတာလဲ”

လို့ မေးတော့ ကျွန်မကို စာအထည့်ခိုင်းလိုက်တဲ့ အိမ်ရှေ့အိမ်က ဦးလေးကြီးရဲ့အမည်ကို သေသေချာချာ ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့... အဲဒီစာကိစ္စနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်ကြတယ်... လို့ ကြားရပါတယ်။ အဲဒီစာက 'ပစ်စာ' မို့လို့တဲ့...။

ကျွန်မက အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ဘုရားရေး... အဲဒါပစ်ထည့်လိုက်တဲ့စာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရိုရိုသေသေ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပေးခဲ့တာပါ”

လို့ ရှင်းပြတော့ ကြားရသူတိုင်းက ရယ်ကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မကြောင့် ပြဿနာတက်ရတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြိုးစားကြိုးစား ဘာဖြစ်လို့ တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဟာ လူရာအသွင်းမခံရတာလဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လူတွေက နှိမ်သလို လှောင်သလို ဝိုင်းရယ်ရတာလဲ...။

ကျေးဇူးပြုပြီး မရယ်မောကြပါနဲ့...။

ကျွန်မ ပျင်းရိလှပါပြီ။

ကျွန်မကို...

ဘယ်တုန်းကမှ... မလှောင်ပြောင် မရယ်မောခဲ့တဲ့...

'မိတ်ဆွေစစ်စစ်' ဆိုလို့

နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

တစ်ယောက်က 'ခရစ္စတင်း'လို့ ခေါ်တဲ့ အတန်းဖော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျွန်မတို့ မူလတန်းကျောင်းကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ သမီးလည်းဖြစ်ပါတယ်။

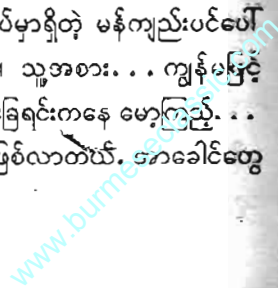
နောက်... တစ်ယောက်ကတော့ 'ဘလူး'(Blue)လို့ နာမည်ပေးထား တဲ့ လိပ်သေးသေးလေးတစ်ကောင်ပါပဲ။

ခရစ္စတင်းရဲ့ အဖေက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဆိုတော့ သူတို့မိသားစု က ကျွန်မတို့ မူလတန်းကျောင်းဝင်းထဲမှာရှိတဲ့တိုက်ပုကလေးထဲမှာ နေကြတယ်။ မိသားစုဆိုပေမယ့် သိပ်များများစားစားမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးရယ်... ခရစ္စတင်းရယ်...။ သူ့အဒေါ် အန်တီဂရေ(စ်)ရယ်... သုံးယောက်တည်း။

ခရစ္စတင်းရဲ့ အမေက သူတို့မိသားစု ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးကို ပြောင်း မလာခင်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်း... နဲ့ အရမ်းလည်း သဘောကောင်းတယ်။ ဒီကျောင်းကို ရောက်လာတော့ သူ့သမီးနဲ့ အရွယ်တူ အတန်းတူလည်းဖြစ် အဖေ ကော အမေပါ မရှိတော့ဘဲ အဘွားနဲ့ အတူတူနေနေရတဲ့ ကျွန်မကို အရမ်းဂရု စိုက်တယ်။ ကြင်နာတယ်။ သူ့သမီးဖြစ်တဲ့ ခရစ္စတင်းနဲ့ အတူတူ ကစားစေတယ်။

ကျွန်မကလည်း ရပ်ကွက်ထဲ လမ်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အစွန့် အပယ်ခံထားရတာဆိုတော့ ကျောင်းမှာပဲ ပျော်အောင်နေနေရတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာဆိုရင်... လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကျောင်းဝင်းကြီးထဲမှာ ခရစ္စတင်းနဲ့ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း။ အတူတူ ဆော့ကြ၊ ကစားကြတယ်။ သစ်ပင်တွေကြားထဲ ပြေးလွှားပုန်းအောင်းကြတယ်။

တစ်ခါ... တစ်ခါ ကျောင်းခြံဝင်းအစပ်မှာရှိတဲ့ မန်ကျည်းပင်ပေါ် ခရစ္စတင်းတက်ပြီး မန်ကျည်းသီးခူးတတ်တယ်။ သူ့အစား... ကျွန်မပြိုင် ကြောက်လိုက်တာ။ ရင်တမမနဲ့ ကျွန်မက သစ်ပင်ခြေရင်းကနေ မော့ကြည့်... လို့ ကြောက်လွန်းလို့ ခေါင်းထဲမှူးနောက်နောက်ဖြစ်လာတယ်။ အကခေါင်တွေ လည်းခြောက်... လို့။

ခရစ္စတင်းဟာ ကျွန်မ ကလေးဘဝရဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းပါပဲ။

ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်နေ့ကျတော့ လူကြီးတွေလည်း မရှိတဲ့အချိန်၊ ခရစ္စတင်းကလည်း စားစရာ တစ်ခုခုယူဖို့ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားတဲ့အချိန်... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အဲဒီ မန်ကျည်းပင်ခြေရင်းမှာရပ်နေရင်း ဘယ်သူမှ အနားမှာ မရှိတုန်း သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

အို... ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါလုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိ တာပဲ။

ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ သေသေချာချာ မဝေခွဲ မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာပဲ ကျွန်မဟာ မန်ကျည်းပင်ပေါ်ကိုရောက်နေပါပြီ။ ဘုရားရေ ငါဘယ်လိုများတက် နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာနည်းနည်းကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းပျော်တယ်။

ဘယ်အကိုင်းမှာ ရပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တာမဟုတ်ဘူး။ တက်ရင်းတက်ရင်းနဲ့ အောက်ကို အမှတ်တမဲ့ ပြန်ပြန်ကြည့်လိုက် တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မဟာ အမြင့်ကြီးကို ရောက်နေပြီ...။

မျက်စိတွေ ပြာဝေ... သွားပြီး အသံကုန်အော်ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“ခရစ္စတင်း... ခရစ္စတင်း... လာပါဦး”

ခရစ္စတင်း ရောက်လာတော့ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ပြီး အရမ်းတုန်လှုပ် သွားပုံနဲ့...

“အိုး... ဘုရားသခင်၊ နင် ဒီလောက်အမြင့်ကြီးကို ဘယ်လိုရောက် သွားတာလဲ၊ ငါတောင်မတက်ရဲဘူး”

“ခရစ္စတင်း... လုပ်ပါဦး၊ ငါ့ကို ပြန်ချပေးပါ၊ ငါမဆင်းတတ်တော့ဘူး”

ခရစ္စတင်းက ကျောင်းနံရံမှာ ထောင်ထားတဲ့ ဝါးလှေခါးရှည်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နဲ့ သွားယူလာတယ်။ မန်ကျည်းပင်ခြေရင်းမှာ ကပ်မှီထားလိုက်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ ဖိထိန်းထားရင်းက...။

“ဆင်းခဲ... စကားဝါ၊ မကြောက်နဲ့ ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်းဆင်း”
ဝါးလှေကားက ကျွန်မ နင်းလိုက်တိုင်း ညွတ်ခနဲ ညွတ်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွား တော့ ကျွန်မ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဝါးလှေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိပါရဲ့။

“မကြောက်နဲ့ စကားဝါ... မကြောက်နဲ့၊ ဖြည်းဖြည်း... အောက်ကို ရောက်တော့မယ်... ရောက်တော့မယ်”

ကျွန်မ အရမ်းကြောက်နေပြီ။ ရောက်တော့မယ်... ရောက်တော့မယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားနေရတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်မခြေထောက်တွေကို မသယ်နိုင် တော့ဘူး။ ဟင်... အောက်မှာ နေကားလေးထစ်လောက် လိုသေးတယ်... ဘုရား... ကယ်တော်မူပါ။

“အား...”

“အိုး... စကားဝါ”

ကျွန်မ ဘယ်လိုအောက်ပြုတ်ကျသွားသလဲ မသိဘူး။ သစ်ပင်မှာ ခနော်ခနဲ မှီထားတဲ့ ဝါးလှေခါးက ‘ဝုန်း’ခနဲ ပြုလဲကျသွားတယ်။

မြေပြင်ပေါ် ခွေခွေကလေးလဲနေရာက ကျွန်မ ရုတ်တရက်ပြန်ထ လိုက်တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့... ကျွန်မ ဘာမှမထိခိုက် မကျိုးပဲ့ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ... မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ ခရစ္စတင်းကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ခရစ္စတင်း... နင်... နင် ဘာဖြစ်သွားလဲ... ပြစ်ခမ်း... ပြစ်ခမ်း”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ”

ဘာမှမဖြစ်ဘူး... လို့ တွင်တွင်ငြင်းနေတဲ့ ခရစ္စတင်းရဲ့မျက်နှာပေါ် က လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်မ အတင်းဆွဲဖယ်လိုက်တော့... သွေးစက်တွေ၊ ခရစ္စတင်းရဲ့ ညာဖက်မျက်လုံးထောင့်မှာ...။

လှေခါးက ဝါးလုံးအစွန်းနဲ့ ခြစ်လိုက်မိလို့ သွေးတွေထွက်နေတယ်။ ဘုရား... ဘုရား...။

ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာတယ်။ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်တတ်

တော့ဘူး။ ကျွန်မ ငိုချလိုက်တော့တယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ”

လို့ ခရစ္စတင်းက ကျွန်မကို ပြန်နှစ်သိမ့်နေတယ်။

သူ... ကျွန်မကို စိတ်လည်းမဆိုးဘူး၊ လှောင်ရယ်လည်း မရယ်ဘူး။ နောက်နောင်... ဒီအကြောင်းကို စကားစပ်ပြီး ပြန်ပြောမိကြတဲ့အခါ

မှသာ ခရစ္စတင်းက သူ့မျက်ဝန်းထောင့်က လခြမ်းပုံ အမာရွတ်ကလေးကို လက်နဲ့ ဖွဖွစမ်းရင်း...

“နင်က လုပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာရင် အရမ်းအရမ်း လုပ်တာကိုး... ဟ”

ဒဏ်ရာက သေးသေးလေးပေမယ့် ခရစ္စတင်းရဲ့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ သေရာပါ အမာရွတ်ကလေးတစ်ခု ထင်ကျန်နေရစ်စေတော့တာပဲ။ ခရစ္စတင်း ပြုံးလိုက်တဲ့အခါများဆိုရင်... အဲသည် ညာဖက်မျက်ဝန်းအစပ်မှာ လခြမ်းပုံ အမာရွတ်ကလေး ချိုင့်ခွက်ဝင်သွားတတ်တယ်။

လိပ်ကလေးဘလူး(Blue)ကလည်း ခရစ္စတင်းနဲ့ နည်းနည်း ပတ်သက်ပါတယ်။

ကျွန်မ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့မှာ ခရစ္စတင်းက ရွှေငါးမွေးတဲ့ မှန်ရေကန်လေးတစ်ကန် လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မ သူတို့အိမ်ရောက်တိုင်း သူ အလှမွေးထားတဲ့ ရွှေငါးလေးတွေကို တမေ့တမော ငေးကြည့်နေတတ်တာကို ခရစ္စတင်း သတိထားမိတာကိုး။

“ရွှေငါးကလေးတွေကို ကြည့်ရတာ အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေရသလိုပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မေ့သွားတယ်... သူတို့ ကူးခတ်နေကြပုံက ငြိမ်ငြိမ်သာသာလေး၊ ပြီးတော့... တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့၊ ဒါပေမယ့်... လုံးဝပျင်းစရာမကောင်းဘူး၊ သူတို့မှာအပေါင်းအသင်းတွေ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့... ကူးခတ်နေကြတာ ပျော်စရာကြီးပဲ ခရစ္စတင်းရယ်”

လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကို ခရစ္စတင်း မေ့မသွားဘူး၊ မှန်ငါးမွေးကန်ကလေးကို လက်ဆောင်ပေးရင်းနဲ့...

“နင့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း အထီးကျန်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုရှိနေတာကို မေ့ထားစေချင်တယ်... စကားဝါရယ်၊ ရွှေငါးကလေးတွေကို ကြည့်နေရင်း နင့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိနေသလိုမျိုး ခံစားရပြီး... နင် ပျော်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းနဲ့ ဒီလက်ဆောင်ပေးတာ... သိလား”

ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောဖြစ်ဘူး။ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မအပြုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နောက်ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှ ခရစ္စတင်း နားလည်သွားတော့တာပဲ။

“ဟင်... စကားဝါ၊ နင် ရွှေငါးလေးတွေလည်း မမွေးထားပါလား”

မှန်ရေကန်ထဲမှာ အဖြူရောင် ဖော့ပြားထူထူတစ်ချပ် ထည့်ထားတယ်။ ရေထဲမှာတော့ လက်သန်းဖျားအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ လိပ်သေးသေးလေး တစ်ကောင်။ ကျောကုန်းအခွံမာပေါ်မှာ အပြာရောင်နဲ့အနက်ရောင် ရောစပ် နေတဲ့ အကွက်ကလေးတွေနဲ့...။

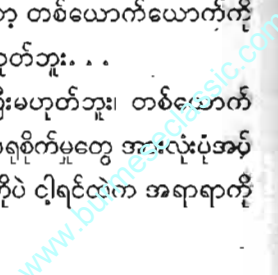
“ဟုတ်တယ်... ခရစ္စတင်းရဲ့၊ အဲဒီလိပ်ကလေးကို ဘလူး(Blue)လို့

ငါနာမည်ပေးထားတယ်”

“လိပ်ကလေးက တစ်ကောင်တည်းဆိုတော့ အထီးကျန်မနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ငါက အထီးကျန်ခြင်းနဲ့ နေသားကျနေပြီလေ ခရစ္စတင်းရဲ့၊ နောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ငါဟာ တကယ်ပဲရွှေငါးတွေလို အပေါင်းအသင်းတွေအများကြီးနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေချင်တာလားလို့... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါသေချာတယ် ခရစ္စတင်းရဲ့၊ မိတ်ဆွေတွေ သိပ်များနေရင် အားလုံးပေါ်မှာ စိတ်အာရုံကို ဖြန့်ပေးနေရတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အထူးတလည် ဂရုစိုက် အာရုံထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး...။

ငါလိုချင်တာက မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ... အဲဒီ တစ်ယောက်တည်းကပဲ ငါ့ကို သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေ အားလုံးပုံအပ်ပေးနိုင်ရမယ်၊ ငါကလည်း အဲဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ငါ့ရင်ထဲက အရာရာကို

၃၂ ■ မင်းဒိုက်စိုးစန်

အကြွင်းမဲ့ပေးမယ်၊ ငါလိုချင်တာ အဲဒါပဲ. . . ခရစ္စတင်း”

လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)ဟာ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးအိမ်ကို စောင့်ရှောက် တဲ့အဖော်မွန်ပါ။ ကျွန်မ အိပ်မက်တွေကို နားလည်မှုပေးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေ သေးသေးလေးတစ်ကောင်ပါ။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေအားလုံး သူ့ကို တတွတ်တွတ်ပြော ပြုဖြစ်တယ်။ လိပ်ကလေးကို ကျွန်မလက်ဖဝါးပေါ်တင်ရင်း. . .

“နောင်ဘဝမှာ ဒီလိုအထီးကျန်သူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့” လို့ ဆုတောင်းမိ တယ်။

ဆောင်းရာသီ နှင်းစက်တွေစိုနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်မှန်သားရဲ့နောက်က မှောင်မိုက်နေတဲ့ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်းထဲမှာ. . .

မှုန်စကားဝါညိုဆိုတဲ့ ခပ်ညှည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ. . .

လိပ်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့အတူ. . . မီးခိုးရောင်မှိုင်းညိုနေတဲ့ ကံ ဆိုးခြင်း တိမ်တိုက်တွေနဲ့အတူ ကြေကွဲ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ စိုထိုင်းထိုင်း စိတ္တဇ အိပ်မက်တွေနဲ့အတူ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာနေထိုင်ပါတယ်။

အဲဒါ. . . ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝပေါ့။

ရာသီဥတုက ဆိုးရွားလွန်းခဲ့တယ်။

ဟင်္ဂအင်း. . . ကျွန်မကို လောက ကစားပိုင်းထဲ ခေါ်မသွင်းကြပါနဲ့၊ ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲနေပါရစေ။ ကျွန်မဟာ 'ထမင်းသိုး၊ ဟင်းသိုး'တစ်ယောက်ပါ။

ဝတ္ထုအစ

ဘဝဟာ
ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့
မသိနိုင်သေးဘူး။
ဝါပေမယ့်. . .
ကျွန်မဘဝကတော့
ကိုကိုနဲ့မှ စတာပါ။
(မှုန်စကားဝါညို)

အခန်း(၁)

ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ပြည့်ကျပ်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်သံများ၊ အော်ဟစ်ခေါ်ငင်သံများက ဆူညံနေသည်။

ဆိုက်ကပ်ထားသော သင်္ဘောနံဘေးတွင် 'ပထမနှစ် ဓာတုဗေဒ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ... မော်တင်စွန်းဘုရားဖူးခရီးစဉ်' ဟု ရေးသားချိတ်ဆွဲထားသည့် အဝတ်ဆိုင်းဘုတ်က လေအတိုးတွင် တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်လွင့်သွား၏။

သူတို့ သင်္ဘောပေါ်တက်ကြတော့မည်။

မှုန်စကားဝါညိုက သူတို့ကို ကမ်းစပ်မှ ငေးကြည့်နေမိသည်။ (ငေးကြည့်နေရုံသာ သူမတတ်နိုင်တော့သည်) ထိုအခိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမ၏ ပခုံးကို နွေးထွေးကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်လာသည်။

ခရစ္စတင်းဖြစ်မှန်း လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမ သိလိုက်၏။ ခရစ္စတင်း

က...

"စကားဝါ... နင်... ငါတို့နဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးလားဟင်"

မှုန်စကားဝါညို ဘာပြန်ဖြေရမည်မှန်းမသိ။ စကားပြောရန် နှုတ်ခမ်း

သုံးလေးထည်ကို ရွေး၏။

"ငါတို့ လူကြီးတွေက အမြော်အမြင်နဲ့ ပြောပြန်ရင်လည်း ညည်းတို့က မကြိုက်ချင်ဘူး၊ ဟော... အခုငါ ညည်းဦးလေးကို မှာလိုက်တယ်၊ ဥက္ကံရွာသစ် ရောက်ရင် မြေတွေ ဘယ်ဈေးရှိလဲ စုံစမ်းခဲ့၊ အလုပ်သမားရှာခဲ့၊ ကြက်ပေါက်တွေ ဘယ်ဈေးရှိလဲ တစ်ခါတည်းစုံစမ်းပြီး သံကြိုးပြန်ရိုက်လိုက်ဖို့ ခိုင်းပြီးသား..."

ဟော... ကြည့်စမ်း၊ ညည်းကျတော့ မြက်ခုတ်ဖို့ ဓားကလေးဝယ်ခိုင်းတာတောင် ပေကတ်ကတ် လုပ်နေတာ"

အဘွား၏စကားတွေကို မှုန်စကားဝါညို နားထဲမှာ ကြားတစ်ချက်... မကြားတစ်ချက်။ အင်း... ဘောင်းဘီတွေချည်းပဲ ယူသွားလို့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ထမိန်မိန်းမဝတ်အင်္ကျီလည်း တစ်စုံလောက်ထည့်သွားဦးမှပါ။

သူမ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများကို ကမန်းကတန်းထိုး ထည့်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုသံနှင့်အတူ... "

"ဟဲ့... စကားဝါ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ တံခါးဖွင့်စမ်း... အခုထွက်ခဲ့စမ်း" အဘွား၏ခေါ်သံကြောင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်ယင် သွား၏။

ဒုက္ခပါပဲ။

သူမ ခေါင်းထဲတွင် ပူထူပြီး မူးမိုက်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ တံခါးကို ခပ်ဟဟလေးဖွင့်လိုက်ပြီး အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့်...

"ဘွားဘွား... ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်"

"ညည်းဦးလေး ပို့လိုက်တဲ့ သံကြိုးတွေ မိသေးလား" တော်ပါးမလားရဲ့... တွေးမိပြီး သူမ စိတ်အေးသွားသည်။

"သံကြိုး... ခြောက်... အင်း... အင်းတွေမိတယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ မီးဖိုဘေးမှာ... လာ... လာ"

တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး အဘွားကို မီးဖိုချောင်ဆီ အတင်းလက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

"ဟောဒီမှာလေ ဘွားဘွားရဲ့ သံချေးတောင် နည်းနည်းတက်နေပြီ။"

ဘွားဘွား ဒီသံကြီးကြီးနဲ့ ဘာချည်မလို့လဲဟင်”

“ဟာ... ခက်တာပဲ၊ ဒီလိုချည်တဲ့သံကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊
ဟိုဒင်း... ရိုက်တဲ့ သံကြီး”

“ရိုက်တာဆိုရင်တော့ သံကြီးမဟုတ်လောက်ဘူး၊ သံဒုတ်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့
ဘွားဘွားရဲ့”

အဘွားက စိတ်တိုတိုဖြင့်... .

“နင့်ဦးလေး ပို့လိုက်တဲ့ သံကြီးစာကို ပြောတာ ဟဲ့”ဟု အော်၏။

အဘွားနှင့် ဝေးရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမအတွက် အချိန်သိပ်မရှိတော့။ သူမနှင့် ခရစ္စတင်းတက်နေသည့်
ဒေသကောလိပ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ မော်တင်စွန်းဘုရားဖူးအစီအစဉ်
နှင့် လိုက်သွားမည့်အကြောင်း၊ နှစ်ရက်ခန့်သာ ကြာမည့်အကြောင်း စာတိုလေး
တစ်စောင် ရေးပြီး ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တင်ကာ စာရွက်ခေါက်ကို ပန်းအိုးလေးဖြင့်
ဖိထားလိုက်သည်။

အဘွား မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်နေခိုက် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဆင်းရမည်ဖြစ်
သောကြောင့် အခန်းထဲ အမြန်ဝင်ကာ အဝတ်အစားထည့်ထားသည့် ခန်း
ဆောင်အိတ်ကို အမှတ်တမဲ့ ဇစ်ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်၏။

နောက်... အခန်းပြတင်းပေါက်ဘေးမှ မှန်ရေကန်လေးအနီးသို့သွား
ပြီး လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)ကို အစာကျွေးရင်း တီးတိုးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘလူး(Blue)ရေ... လိပ်လိမ်မာမာနေခဲ့နော်၊ ငါ အမြန်ဆုံး
ပြန်လာခဲ့မယ်... သိလား၊ အားမငယ်နဲ့၊ ငါ နင့်ကို လွမ်းနေမှာပါ”

ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးမှာ လွယ်လိုက်သည်။ နောက် ခြေထဲ
မကြားရအောင် ဖွဖွကလေးနင်းပြီး အိမ်ပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဆင်းခဲ့၏။
နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ဘောထွက်ဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လိုသေးသည်။

လမ်းပေါ်တွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသောတက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြတာ
လိုက်သည်။

ခုချိန်ထိတော့... .

(အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင်) အားလုံး အဆင်ပြေနေ
သေး၏။

သင်္ဘောဥသြဆွဲသံကြားရသည်။

“ဟေးခနဲ ကျောင်းသားတွေ အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။ တချို့ကသင်္ဘော
ပေါ် ပြေးတက်ကြသည်။ သူ့ထက်ငါ နေရာဦးကြ၏။ တချို့က သင်္ဘောဆိပ်ခံ
တံတားပေါ်ချထားသော အထုပ်အပိုးများ ခရီးဆောင်အိတ်များကို သယ်ကြ
ပိုးကြ၊ လက်ဆင့်ကမ်းကြ၏။ တချို့က အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... စကားဝါ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါက နင် အချိန်မီမှ ပြန်
ရောက်ပျံ့မလားလို့”

ခရစ္စတင်းက လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း မှန်စကားဝါညှိ၏ လက်ထဲမှ ခရီး
ဆောင်အိတ်ကို လက်ကမ်းယူလိုက်၏။ မှန်စကားဝါညှိက မောမောပန်းပန်းဖြင့်
အိတ်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သောအခါ... .

“ဟင်... စကားဝါ၊ နင့် အိတ်ကြီးက လေးလှချည်လား၊ အဝတ်အစား
သုံးစုံလောက်ပါရင် ရတဲ့ဟာကို၊ နင် ဘာတွေထည့်လာတာလဲ”

မှန်စကားဝါညှိ စိတ်ထဲ ဇေဝေဝါဖြစ်သွား၏။ အင်း... ဟုတ်တော့
ဟုတတယ်၊ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးလေးလံနေသလိုပဲ... ဟုတွေးလိုက်ရင်း... .

“ငါလည်း အဝတ်အစား သုံးစုံပဲ ထည့်လာတာပါပဲဟာ”

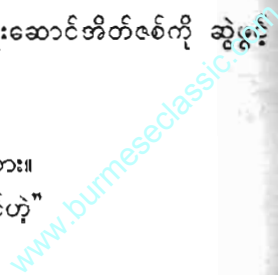
“ပြစမ်း... ကြည့်ရအောင်”

ခရစ္စတင်းက သွက်လက်စွာဖြင့် ခရီးဆောင်အိတ်ဇစ်ကို ဆွဲဖွဲ့
လိုက်၏။

“ညောင်”

ဘုရားရေ... ကြောင်တစ်ကောင်ပါလား။

“ဟယ်... ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ဟဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘွားဘွားရဲ့ ကြောင်ကလေးပဲ၊ ငါ... အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ခဏထွက်သွားတုန်း အိတ်ထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားပုံပေါ်ဝင်ခွေနေတာ ဖြစ်မယ်... ခရစ္စတင်းရဲ့”

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ဒင်းက အသံမထွက်။ အိပ်ပြီး လိုက်လာသလား မသိ။ ဒုက္ခပါပဲ... ဟု မှန်စကားဝါညို တွေးမိသည်။ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်မှန်း သူမ မသိတော့။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ခရစ္စတင်း၊ ဒီအကောင်ကို ခရီးတစ်လျှောက်လုံးခေါ်သွားလည်းမဖြစ်ဘူး၊ ငါ အိမ်ပြန်ပို့ရင်လည်း နင်တို့နဲ့ ခရီးထွက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြံပေးပါဦးဟယ်”

ခရစ္စတင်းက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း...

“ဒီလိုလုပ်ဟာ... ဒီသင်္ဘောဆိပ်ကနေ မြို့ထဲပြန်မယ့် လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာပြီး ကြောင်ကလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းပေါ့၊ လိပ်စာပေးပြီး လမ်းညွှန်လိုက်ရင် ရမှာပါ”

“ဟယ်... ဘယ်သူက ဒုက္ခခံပြီး တကူးတက ကူညီမှာလဲဟာ”

“ဒါကတော့ လူပုံပန်းကြည့်ပြီး ရွေးရမှာပဲ၊ သနားတတ်မယ့် လူမျိုးပေါ့ဟာ... မျက်နှာကြည့်ရင် သိပါတယ်... ဟော... ဟိုမှာ”

ခရစ္စတင်း လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့် သဘောကောင်းပုံရသော ပါးဖောင်းဖောင်း၊ ဝမိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ကို သင်္ဘောဆိပ်လိုက်ပို့ပြီး မြို့ထဲပြန်မည့်ပုံမျိုးဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ခရစ္စတင်းက...

“ဦးလေး... ဒီကြောင်ကလေး ယူသွားပေးပါလား၊ သမီးတို့က ခရီးသွားမှာ... အဲဒါ... ဒီကြောင်ကလေးပါလားလို့... ဟိုဒင်းလေ... အိမ်က...”

ထိုလူဝကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြောင်ကို ယူရန် လက်လှမ်းရင်း...

“အေး... ပေးလိုက်၊ သမီး... ပေးလိုက်၊ ဦးလေးကလည်း ကြောင်

သားဆို သိပ်ကြိုက်တာ”

ခရစ္စတင်း လက်တွန့်သွား၏။ ‘ဟင်... ဒါဆို မဖြစ်ဘူး...’ ဟု လွတ်ခနဲ ညည်းတွားလိုက်သည်။ မှန်စကားဝါညိုက အတင်းလက်ဆွဲပြီး ထိုလူဝကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်လာ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ခရစ္စတင်းက...

“ငါ လူကဲခတ်လွဲသွားတယ်ဟာ... အဲဒီ ရေမြင်းလိုပုံစံနဲ့လူကြီးက ဘယ်နှယ့်လုပ် သနားတတ်မှာလဲ၊ တွေ့သမျှ အကုန်လုံးစားပစ်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေမှာ”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ အဆင်မပြေရင် လူသားတောင် စားချင်စားမယ့် ရုပ်ကြီး”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ပွစိပွစိဖြင့် မကျေမနပ်ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဒုတိယအကြိမ် သင်္ဘောဥဩဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အဲတော့... နောက် ငါးမိနစ်ဆို သင်္ဘောထွက်တော့မယ်၊ လုပ်ပါဦး... ခရစ္စတင်း”

မှန်စကားဝါညို ပျာယာခတ်နေသည်။ ကြောင်ကလေးကလည်း တညောင်ညောင် အော်နေ၏။ မှန်စကားဝါညိုက စိတ်ပူစွာဖြင့် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီလောက်အထိ ကြီးစားပမ်းစား ဆုံးဖြတ်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်ရတာနဲ့ နိဂုံးချုပ်ရတော့မှာလား... ဟု တွေးနေမိသည်။ အိမ်ပြန်သွားလျှင်လည်း အဘွားက ဆူမည်ရိုက်မည်မှာ သေချာ၏။

ထိုအခိုက်တွင်... ခရစ္စတင်းက သူမလက်ထဲသို့ ကြောင်ကလေးကို ကမ်းပေးရင်း...

“ဟောဟိုမှာ ဂစ်တာလွယ်ထားတဲ့လူကို သွားပေးကြည့်ပါလား”

မှန်စကားဝါညိုက ကြောင်ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်ရင်း ခရစ္စတင်းညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ (ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ သူမ၏လက်ဝဲဘက်မျက်ခမ်းက တဆတ်ဆတ် လှုပ်လာသည်)

ဂစ်တာလွယ်ထားတဲ့... လူ

...

အို... ဘုရားရေး...

လျင်းဘောင်းဘီ ဖြူဖျော့ဖျော့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုယ်ဟန် မတ်မတ်နှင့် ခန္ဓာအချိုးအဆစ်ကို သဟိုထားမိ၏။ ဝန်း... ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ ကွယ်။

အပြာရောင် ပါးလျားစွတ်စိုနေသည့်အင်္ကျီကို တံတောင်ဆစ်နား ရောက်သည်အထိ လက်ခေါက်တင်ထား၏။ အပေါ်ဆုံး ရင်ဘတ်ကြယ်သီး နှစ်လုံးကို ဖြုတ်ထားသောကြောင့် အတွင်းမှ ဖြူလွန်းဆွတ်နေသည့် တီရှပ်က ခပ်ဟဟ ပေါ်နေသည်။

ဆောင်းဦးတိမ်တိုက်တစ်ခုလို လွတ်လပ်လွင့်မြောစွာ အေးဆေးငြိမ်းချမ်းလှသည့် 'သူ့' အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရင်း စကားဝါ ရင်ခုန်လာ၏။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ သူမ... မျက်ဝန်းတွေကို ပိတ်လိုက်မိသည်။

အို... မျက်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေပါလား။

ဘုရားရေး... နိမိတ်က ဆိုးလိုက်တာ။

"ဟဲ့... စကားဝါ၊ သွားလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ခရစ္စတင်း၏ စကားသံကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် လန့်ဖျတ်သွား၏။ ဟုတ်ပါရဲ့... ငါ ဘာလုပ်နေမိပါလိမ့်။

'သူ့' ထံသို့ သူမ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ဖြစ်ပြန်သည်။ ထို'သူ့'ကလည်းသူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သတိထားမိဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲလှည့်အကြည့်နှင့် ဆုံသည်။

မှုန်စကားဝါညို ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်တောင့်တင်းသွား၏။

အို... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ သေတော့မှာပဲ။

"ဟင့်အင်း... နင်ပဲ သွားပေးလိုက်ပါ ခရစ္စတင်းရယ်"

"ဒုက္ခပါပဲ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ စကားဝါ"

သူမ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်။ သူမ၏

မျက်ဝန်းရှေ့အလင်းအောက်တွင် ယောက်ျားပေါင်းများစွာကို မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မှာ တစ်သက်တာလုံးမရေမတွက်နိုင်အောင် များလှပြီ။

'သူ့' ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်မြင်လိုက်ရုံနဲ့ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ရင်ခုန်သွားရတာလဲ...။

၁... ၂... ၃...

ကျွန်မဟာ ကိုကိုကို မြင်မြင်ချင်း သေဆုံးသွားခဲ့သူပါ ကိုကို။

"ကိုယ်... မင်းတို့ကို ဘာကူညီရမလဲ"

သူမ၏ နောက်ကျောမှကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် 'သူ့' က အနားသို့ ရောက်လာသောကြောင့် မှုန်စကားဝါညို ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုသာ အညှို့ခံထားရသူ ဘစ်ယောက်လို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

'သူ့'မျက်လုံးတွေက ကြင်နာတတ်သူတစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်မျိုး မီးခိုးဆောင်ဖျော့ဖျော့သန်းနေ၏။ ဆံပင်တွေက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသည်။ အရိုးဖြောင့်ဖြောင့်ဓားတစ်လက်နှင့်တူသော နှာတံက ဖူးရှုထင်ရှားလျက်။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် အားနည်းချက်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက အဖျားသွယ်ပြီး အရောင်ဖျော့လွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းတော့မသိ တစ်ခုခု လိုအပ် လစ်ဟာနေသလိုလို။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ... ထိုဖြူလျော်လျော်နှုတ်ခမ်းပါးပါး တစ်စုံကြောင့်ပင် 'သူ့'မျက်နှာသည် အေးဆေးနူးညံ့သည့် အသွင်ဆောင်နေပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။

မှုန်စကားဝါညိုက...

"ဟို... ကျွန်မရဲ့ ကြောင်ကလေး..."

ပြောမိပြီးမှ အသံတွေက တုန်ယင်လာသောကြောင့် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“ပြောပါ. . . ကြောင်ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စကားဆက်ပြောဖို့ရန် ခွန်အားဖြည့်ကူးပေးသလို ပြောလိုက်သည့် သူ့စကားသံက နွေးနွေးထွေးထွေး တိုက်တွန်းနေဟန် နှစ်လိုဖွယ်အငွေ့အသက်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်မလို့. . . အဲဒါ ကြောင်ကလေးက မမျှော်လင့်ဘဲ ပါလာလို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ခက်နေတယ်။ ဟိုး. . . ဒီကလမ်းကြိုမယ်ဆိုရင် အိမ်ကို ဝင်ပို့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းချင်လို့ အိမ်ကဒီနားလေးတင်ပါ. . . အဲဒါ”

“ကိုယ်. . . ဒီမြို့ကိုလာလည်တဲ့နည်းသည့်ပါ။ ဟင်္သာရပ်ကွက်ကိုသွားမှာ၊ ဒီနားက ရပ်ကွက်တွေကိုတော့ သိပ်ကျင်ကျင်လည်လည် မသွားတတ်သေးဘူး။ ဘယ်လမ်းက ဘယ်လိုသွားရတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ရင်တော့ ကိုယ်ကူညီနိုင်မှာပါ”

ခရစ္စတင်က. . . ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ တက္ကစီငှားပေးပြီးဒရိုင်ဘာကို လိပ်စာပြောလမ်းညွှန်လိုက်မယ်လေ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ကနေ ဟင်္သာရပ်ကွက်ကို ဆက်သွားလို့လည်း လွယ်တယ်ဟု ဝင်ပြော၏။

မူန့်စကားဝါညိုကတော့ ဟိုး. . . အမြင့်ကြီးကို မော့ကြည့်နေရသူ တစ်ယောက်လိုပျိုး ရင်ထဲ တင်းကျပ်ကာ မောနေသည်။ အို. . . ငါ မျက်ခမ်းတွေကလည်း လှုပ်လိက်တာ. . . ။ လက်ဝဲဘက် ဖောက်မျက်ခမ်းလှုပ်ရင် ငိုရတတ်သတဲ့။

သူနဲ့ ဆုံရတာ ငါ ငိုရဖို့များလားကွယ်။

ထိုလူစိမ်းက ငေးငိုင်နေသော မူန့်စကားဝါညိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးပြသည်။

ထိုအပြုံးကြောင့် သူမရင်ထဲတွင် သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါက်လာလေသည်။

ထိုစဉ်. . . နောက်ဆုံးအကြိမ် သဘောဥသြဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . ကိုကို။

သဘောလက်ရန်းသံတိုင်ကို မှီရပ်ကာ ကမ်းဆီငေးရင်း စောစောက မပြောဖြစ်လိုက်သည့် ကျေးဇူးစကားကို သူမစိတ်ထဲမှတီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ သဘောက ရွေ့လျားစပြုပြီ။

သူမ၏ ရင်ထဲမှ သစ်ပင်က မရွေ့လျား။ အမြစ်တွေသာ ခိုင်သထက် ခိုင်လာသည်။

ထိုသစ်ပင်၏ အမြစ်များကို ‘အချစ်’ဟု အမည်ကမ္မည်းတပ်ရမည်ထင်သည်။

အို. . . ဟုတ်ရဲ့လား. . . ဒါဟာအိမ်မက်တစ်ခုများလား။ အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ရန် သူမစိတ်က မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲက ထင်မြင်ချက်တွေဟာ ဟိုး. . . ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လူရာအသွင်းမခံခဲ့ရလို့ ထင်ပါရဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာကို သေချာပစ်လိုက်ဖို့ကို ကြောက်နေတယ်။

ကျွန်မဟာ ‘ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး’တစ်ယောက်ပါ။

အခန်း(၂)

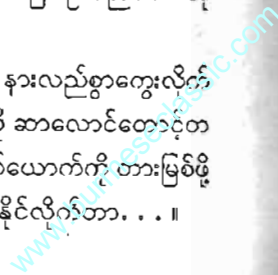
ငှက်တွေဟာ...
တစ်သက်လုံး
သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုပဲ
ထပ်တလဲလဲ ဆိုကြတယ်...။
ငါဟာ ငှက်တစ်ကောင်ပေါ့...
ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်ပုဒ်တည်းသော သီချင်းကတော့
မင်းပါပဲ...။

ခရစ္စတင်း ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီးသောအခါ အဘွားကလက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ နောက် . . . သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း . . .

“တကတည်းတော် . . . ငါ့မှာ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရတယ်မှတ်လဲ၊ ငါ့တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောပြီး ခွင့်တောင်းပါလား မိစကားဝါရဲ့၊ ဟင်း . . . ဒါပဲ . . . နောက်တစ်ခါဆို ဘယ်သွားသွား ငါ့ကို အရင်ခွင့်တောင်း . . . ကြားလား”

ခွင့်မတောင်းဘဲ အခုလိုထွက်သွားပြန်တော့လည်း သူ့ကို မပြောရကောင်းလားဟု ဆူသည်။ ခွင့်တောင်းပြန်တော့လည်း ဟိုဟာဖြစ်မှာစိုးလို့ . . . ဒီဟာနဲ့ မသင့်တော်လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး တားမြစ်ဦးမည် . . . ဟု မှန်စကားဝါညို စိတ်ထဲက ကြိုသိနေသည်။

ဘွားဘွားက ငါ့ကိုချစ်လို့ အစိုးရိမ်ကြီးတာပဲဟု နားလည်စွာကွေးလိုက်မိသည့်တိုင် လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် လွတ်လပ်မှုကို ဆာလောင်တောင့်တမိလေသည်။ ကြည့်စမ်း . . . လူကြီးတွေဆီမှာလူငယ်တစ်ယောက်ကို တားမြစ်ဖို့ အကြောင်းပြချက်တွေ လုံလုံလောက်လောက်ကြီး ရှိနေနိုင်လိက်တာ . . . ။

“စိတ်ချပါ အဘွားရယ်. . . နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ အခုဟာ ကလည်း ကမန်းကတန်းဖြစ်သွားလို့ပါ”

ခရစ္စတင်းက အဘွားကျေနပ်သည်အထိ ဆက်တောင်းပန်နေခိုက် တွင် မှုန်စကားဝါညိုက အခန်းထဲဝင်ပြီး လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue) ကိုအစာ ကျွေး၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ. . . သင်္ဘောဆိပ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော ဂစ်တာလွယ် ထားသည့် ‘သူ့’မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

အို. . . ဘလူး(Blue)ရယ်၊ နင့်ကို ငါ အဲဒီလူအကြောင်းပြောပြချင် လိုက်တာ. . . ။

နင်လည်းအဲဒီလူကို မြင်ရင် သိပ်ချစ်သွားမှာပဲ. . . သိလား။

.

သူမက လိပ်ကလေးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေသည့်အခိုက်တွင် အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ နောက်. . . အခန်းထဲလှမ်းဝင်လာသည့် ခရစ္စတင်း၏ လက်ထဲတွင် ကြောင်ကလေးပွေ့လာ သည်ကို မြင်ရသည်။

“ဒီကြောင်ကလေးမဟုတ်လား၊ သွားခါနီးတုန်းက နင့်အိတ်ထဲပါလာ တာ”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ပျိုတူရယ်မောလိုက်မိကြသည်။ အဲသည် ရယ်မောသံများနှင့်အတူပင် ထို‘သူ့’ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်လွမ်းဆွတ်မိလေသည်။

“ခရစ္စတင်း”

“ဟင်. . . ဘာလဲ”

“ငါ. . . ဟင်္သာရပ်ကွက်ဘက် ခဏသွားချင်တယ်ဟာ. . . ဟိုလူ့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းပြောချင်လို့၊ အဲဒါ. . . နင် အဖော်လိုက်ခဲ့”

ခရစ္စတင်းက မျက်ခုံးကိုပင့်၊ ပခုံးကိုတွန့်လိုက်ရင်း ဟန်ပါပါဖြင့်. . .

“နင်ကလည်း. . . လုပ်ပြီ၊ ကြောက်တတ်လိုက်တာလည်း နင့်အပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ လုပ်ချင်လာပြီဆိုရင်လည်း အရမ်းအရမ်းပဲ၊ လိပ်စာလည်း မသိဘဲနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့အောင်ရှာမှာလဲ. . . တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း

လိုက်မေးမလို့လား”

ဟုတ်သားပဲ. . . ဟု တွေးရင်း မှုန်စကားဝါညို ရင်ထဲမောပန်းနှမ်းနယ် သွားသည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ ခရစ္စတင်းက. . .

“ငါ အဝတ်တွေ ပြန်လျှော်လိုက်ဦးမယ်ဟာ. . . ညနေကျရင်ငါ့ဆီ နင်လာလည်ပါလား၊ လောက်လေးခွလည်းယူခဲ့ဟာ. . . ကျောင်းထဲမှာ ငှက်တွေ လျှောက်ပစ်ရအောင်”

“အင်း”

ဆောင်းဦးပေါက်ပြီဆိုလျှင် ကျောင်းဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းတွေစုံအောင် ခွင့်ကြပြီ။ လိပ်ပြာတွေဝဲကြပြီ။ ငှက်ကလေးတွေ မျိုးစုံရောက်လာကြတော့မည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မြင်ဖူးလေ့ မြင်ဖူးထမရှိသော ငှက်တစ်ကောင်တစ်လေပင် ပါလာ တတ်သေးသည်။

ဆောင်းဥတု ဆိုသည်မှာ နတ်သမီးအိပ်မက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမ စက်ဘီးကို နင်းပြီး ခြံထဲမှ ထွက်လာသည်။ လေးခွကို ဘောင်းဘီ နောက် ခါးပတ်ကြားတွင် ထိုးထား၏။

‘နင်က လုပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာရင် အရမ်း. . . အရမ်းလုပ်တာကိုး’ဟု ပြောလေ့ရှိသော ခရစ္စတင်း၏ စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်မိရင်း စက်ဘီးကို လမ်းမပေါ်အသာနင်းလျက် တက်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူမရင်ထဲတွင်. . .

“အို. . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါလုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတာ ပဲ”

ဟူသည့် အသိခံစားမှုဖြင့် တင်းမာလာ၏။ ငယ်ငယ်တုန်းက မန်ကျည်း ပင်ပေါ်တက်ခါနီး ခံစားရသည့် တဇွတ်ထိုးစိတ်မျိုးကို ယခုပင် ပြန်ခံစားနေရ သလို အောက်မေ့မိသည်။

အဲသည်လို ခံစားလာရပြီဆိုသည့်အခါတိုင်း သူမစိတ်တွေအရူးအမူး

ဖြစ်သွားတတ်၏။

ယခုလည်း လမ်းမပေါ်ရောက်ခါမှ သူမ စက်ဘီးကို ဟင်္သာရပ်ကွက် ဘက်ဆီ ဦးတည်လိုက်မိသည်။

ဟင်္သာရပ်ကွက်က လူနေခပ်ကျဲကျဲ အိမ်ခြံဝင်းတွေက ကျယ်ကျယ်ဝန်း ဝန်းဖြစ်သောကြောင့် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လွန်းသလိုလို ခံစားနေရ၏။

အို... ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီရပ်ကွက်ဘက် စက်ဘီးနင်းလာမိပါလိမ့်။ 'သူ့' ကို တွေ့ရမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့လေ...။

ကားလမ်းမအတိုင်း စက်ဘီးကို နင်းလာသည်မှာ ရပ်ကွက်ကို တစ် ပတ်ပတ်မိတော့မည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်လစ်ဟာနေသလို ခံစား ရ၏။

ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်... ငါဟာ ဘယ်လောက် ရူးမိုက်လိုက်တဲ့ မိန်းမလဲလို့။ မှန်စကားဝါညို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိဆဲမှာပင် ထို ရူးသွပ်မှုကို သာယာကြည်နူးသလိုလို ဖြစ်မိသည်။

အချစ်ဆိုတာ... အဲဒါပဲ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်နေမှုတစ်ခုပဲ။

ထိုအခိုက်... ကားလမ်းမပေါ်တွင် လူများ စုအုံနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ လမ်းကို ပိတ်မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း

မှန်စကားဝါညို စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

စက်ဘီးကိုတွန်းရင်းလူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ကားလမ်းပေါ် တွင် သွေးကွက်လိုလို... ရေကွက်လိုလို စွန်းထင်စိုစွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူအုပ်ကြားထဲမှ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်။ ဆံပင်က စုတ်တိစုတ်ဖွား၊ အင်္ကျီဘိုသီဘတ်သီနှင့်။ မြင်ရရုံ နှင့်ပင် ရယ်စရာကောင်းသလို ဖြစ်နေ၏။

ထိုသူက တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ်ဖြင့် ပွစိပွစိ ရေရွတ်လာသည်။ မှန်စကားဝါညိုက ထိုသူအနီးသို့ တိုးသွားလိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟင်”

“လူတစ်ယောက် ကားတိုက်သွားတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာဗျာ... အခု ကျွန်တော်ရောက်တော့ အလောင်းကို ဆေးရုံသယ်သွားပြီတဲ့၊ ဟူး... ပြေး လာရတာ မောတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ဘာမှ မမြင်လိုက်ရဘူး”

အနိဋ္ဌာရုံကိုမှ ကြည့်ချင်မြင်ချင်သော လူစိတ်သဘာဝတစ်မျိုးဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ထိုသူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး မှန်စကားဝါညို အားနာသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ထိုသို့ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မဆီမဆိုင် နှစ်သိမ့် ပေးလိုက်သည်။

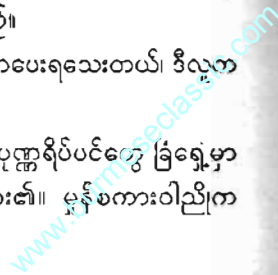
“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ရှင်... ကုသိုလ်ကံဆိုတာ ပြောလို့မရပါဘူး၊ အခု မမြင်လိုက်ရပေမယ့် ရှင် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျရင် ရှင့်အဖွားကို ကားကြိတ် သွားတာ မြင်ရင်မြင်ရမှာပေါ့”

“ဟာ... ဖွဟဲ့၊ လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ”

ထိုသူက မှန်စကားဝါညိုကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးသွား၏။ မှန်စကားဝါညို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း... ငါကလည်း သူ့အတွက် ပြောပေးရသေးတယ်၊ ဒီလူက များ... ငါ့ကို ဆဲ... လို့။

ထိုသူက ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် သွားရင်း ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေ ခြံရှေ့မှာ စီတန်းစိုက်ထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ မှန်စကားဝါညိုက

ထိုသူနောက် မလှမ်းမကမ်းမှ စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတွန်းရင်းလိုက်ခဲ့သည်။

ထိုသူ အိမ်ထဲဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် မှုန်စကားဝါညိုက စက်ဘီးကို ခြေတစ်ဖက်ထောက်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ခါးကြားတွင် ထိုးထားသည့် လောက်လေးခွကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ. . . ငါလုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတာပဲ”

လောက်စာအိမ်တွင် လောက်စာလုံးထည့်၍ ထိုအိမ်၏ ပွင့်ဟနေသော ပြတင်းပေါက်ကို သေသေချာချာ ချိန်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

“ခွမ်း”

ပြတင်းပေါက်ထဲ တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်သွားသည်။ အထဲတွင်ရှိသော တစ်စုံတစ်ရာကို ထိမှန်သွားပုံရ၏။ ‘ခွမ်း’ ခနဲ ကွဲကြေသံနှင့်အတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်လိုက်သံပါ တစ်ပါတည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော လူတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မျက်ဝန်းထောင့်ခွန်းတွင် ရိပ်ခနဲမြင်သည်။ စက်ဘီးကို တအားနင်းပြေးရန် ဟန်မြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးက လာပိတ်နေ၏။

စက်ဘီးကို နောက်ပြန်လှည့်သည်။ ချိုင့်တစ်ခုထဲ ဘီးက ကျုံ့ကျသွား၏။ ဟာ. . . ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ကို မိသွားတော့မှာပဲ. . . ဟု ဖိုးရိမ်စွာတွေးရင်း စက်ဘီးကို တွန်းအတင်မှာပင် သူမ၏ လက်ကို နောက်မှတစ်စုံတစ်ယောက်က တင်းတင်းဖမ်းဆုတ်လိုက်ကာ. . .

“ဟိတ်၊ ဒါ. . . မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“အို. . . ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ”

မှုန်စကားဝါညိုက လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ တိုးထွက်ရုန်းကန်ရင်း အတင်းခွတ်ငြင်း၏။ ထိုသူက လွှတ်မပေးဘဲ. . .

“ဪ. . . ဘာမှမလုပ်ဘူးပေါ့. . . ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အိမ်ထဲက ပန်းအိုးကို ကွဲသွားအောင်လုပ်တာ မင်းပစ်လိုက်တဲ့ လောက်စာလုံးကြောင့်မဟုတ်

လို့ ဘာလဲ. . . သိကြားမင်းကြီး လောက်စာလုံးစီးပြီးဆင်းရင်းနဲ့ တို့အိမ်ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတာလို့ ပြောချင်သေးလို့လား”

“အို. . . ရှင့်ပန်းအိုးကွဲသွားတာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ပြတင်းပေါက်က လောက်စာလုံး ဝင်လာတာ မြင်ကတည်းက ရှင့်ပန်းအိုးကိုယူပြီး နေရာရွှေ့ထားလိုက်ပါလား”

မှုန်စကားဝါညို၏ တလွဲတချော် ဖြေရှင်းချက်ကြောင့် ထိုသူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ မှုန်စကားဝါညိုက ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ရုန်းထွက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဪ. . . တေလေမလေး”

မှုန်စကားဝါညို ရင်ထဲတွင် မြန်းခနဲ မိုးရွာချလိုက်သလိုဖိုး အံ့ဩမှုနှင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုများ စိုစွတ်အေးမြသွားသည်။ သူမ၏ လက်ကို နောက်မှ ဖမ်းချုပ်ထားသူက စောစောက လမ်းပေါ်တွင် သူမနှင့် စကားများခဲ့သော ပိန်ရှည်ရှည်စုတ်ဖွားဖွားလူမဟုတ်။

သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက သူမ၏ ရင်ဘတ်ထဲ သစ်မင်ကလေးတစ်ပင် စိုက်သွားခဲ့သောအပြုံးကို တစ်ကြိမ်ထပ်မံ မြင်တွေ့ခွင့်ရပြန်ပါလေသည်။

ဘုရားရေး. . . သူ. . . ဒီအိမ်မှာ တည်းနေတာပါလား။

ထိုသူက မီးခိုးရောင်မျက်ဝန်းတွေ နွေးထွေးစွာ လင်းလက်သွားသည် အထိ ပြုံးလိုက်ရင်း. . .

“မင်းက. . . ဪ. . . ဟိုနေ့က သင်္ဘောဆိပ်မှာ ကိုယ့်ကိုကြောင်တစ်ကောင် လမ်းကြုံပို့ခိုင်းတဲ့ တေလေမလေးမဟုတ်လား”

“ကြောင်တစ်ကောင် လမ်းကြုံပို့ခိုင်းတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက တေလေမလေးမဟုတ်ဘူး”

မှုန်စကားဝါညို၏ အဖြေစကားကြောင့် ထိုသူက ရယ်မောလိုက်သည်။ ငွေခေါင်းလောင်းကလေးများ ညင်ညင်သာသာ လှုပ်ယမ်းသွားသည့် အသံမျိုး တိုးညှင်းညင်သာစွာဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် ရယ်မောသံဖြစ်၏။

“အင်း. . . မင်းက ကေလေမလေး မဟုတ်ရင် ဘာလဲ၊ ‘ဂျောက်ဂျက်’ ကလေးလား၊ မင်းအဘွားကတော့ ကိုယ့်ကို မင်းအကြောင်းတွေပြောလိုက်တာ. . . စုံနေတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်. . . ကိုယ်က မင်းကိုထပ်တွေ့ချင်နေတာ၊ ကဲ. . . လာ. . . အိမ်ထဲ ခဏလောက်ဝင်ထိုင်ပါဦး ဂျောက်ဂျက်လေးရဲ့။”

သူ ခေါ်ဝေါ်သည့် ‘ဂျောက်ဂျက်’ ဟူသည့် အသုံးအနှုန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မှန်စကားဝါညို နားမလည်ခဲ့ပါ။ (ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားပွဲမှာ ‘ထမင်းသိုး’ ဟင်းသိုးဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ခဲ့သလိုမျိုးပါပဲ. . . ဟု သူမ သိပ်နောက်ကျပြီးမှ တွေးမိ၏။)

တကယ်ဆိုလျှင် အဆံ့ချောင်နေသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့်အခါ ‘ဂျောက်ဂျောက်ဂျက်ဂျက် မည်သံ’ ထွက်သည့် အကြောင်း သူမစဉ်းစားမိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ အဲသည်လိုဆိုလျှင်တော့ သူမကိုဦးနှောက်အဆံ့ချောင်နေသည့် အူကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်’ ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်မှန်း သူမ ရိပ်မိကောင်းရိပ်မိ ခဲ့မည်ဖြစ်၏။

ကြည့်စမ်းကွယ်. . . ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းလိုက်သလဲလို့၊ ကိုယ်ချစ်နေမိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို အဲသည်လို လှောင်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်တာခံရတာ. . . ။

.
. . .

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ထိုသူကတော့ သူမကို ‘ဂျောက်ဂျက်’ ဟူသည့် အမည်ဖြင့်သာ အမြဲခေါ်ဝေါ်ပါတော့သည်။

ကျေးဇူးပြု၍
ကျွန်မကို မနောက်ပြောင်ပါနဲ့. . . ကိုကိုရယ်၊
သိုးဆောင်းစကားပုံတစ်ခုရှိတယ်၊
“နောက်ပြောင်ခြင်းထဲမှာ. . .
ရင်ထဲက ဖုံးဝှက်ထားတဲ့
အမှန်တရား တစ်ဝက်ပါတယ်” . . . တဲ့။
□

အခန်း(၃)

ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ပထမဆုံးသော 'အချစ်' လက္ခဏာမှာ
ရဲရင့်သော အမူအရာကို ပြုခြင်းဖြစ်သည်။
(ဗစ်တာဟူးဂိုး)

“ကိုယ့်နာမည်က ရည်မွန်စိုး... တဲ့”

သူနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တဲ့ နာမည်တစ်ခုပဲ... ဟု မှုန်စကားဝါညှိ
တွေးလိုက်၏။ အမည်နာမမှာပင် ကြင်နာငြိမ်းချမ်းသော အရိပ်အငွေ့ပါသည်
ဟု ထင်မိသည်။

‘သူ... ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည်းခိုနေဦးမှာပါလိမ့်’
ဟူသည့် သိချင်စိတ်ဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ယင်လာ၏။ ရှက်ခြင်း တစ်ဝက်
ဖြင့် မေးဖို့တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့နေမိလာ၏။ နောက်မှ... ‘ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါသိချင်
တာကို မေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတာပဲ’ ဟူသည့် အတွေးက ဆင်ခြင်စိတ်ကို
ရုတ်တရက် လွှမ်းမိုးပစ်လိုက်၏။

သူမ ရုတ်တရက် ရူးသွပ်စွာ ရဲရင့်သွားသည်။ (သူ့အပြုံး၏ နွေးထွေး
ဖော်ရွေသော ဖိတ်ခေါ်ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်)

“ကိုရည်မွန်က ဒီအိမ်မှာ တည်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်လေ၊ ကိုယ် ဒီမြို့ကိုဖောက်
တိုင်း ဒီအိမ်မှာပဲတည်းတယ်၊ အခုတစ်ခေါက်တော့ အတော်ကြာကြာ နေဖြစ်လိမ့်
ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ... လာ ဝင်ထိုင်”

သူ ပြောရင်း အိမ်ထဲမှ သူ့သူငယ်ချင်းကို “ဟေ့ကောင်... ဖိုးနိုင် ထွက်ခဲ့ပါဦးကွ၊ ဒီမှာ... မင်းပန်းအိုးကို ခွဲပစ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့” ဟု လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ စောစောက လမ်းပေါ်တွင် သူမနှင့် ဆုံခဲ့သော ပိန်ရှည်ရှည် စုတ်ဖွားဖွားလူထွက်လာပြီး... .

“ဪ... သူလား၊ အဲဒါ ခုနက ငါ့ကို လမ်းပေါ်မှာ ဂျစ်ကန်ကန် ပြောသွားတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ကွ၊ ကြည့်စမ်း... ပုံစံကိုက အပေအတေလေး”

“ဟင်... ဦးလေးကြီးကပဲ ကျွန်မကို ပြောရတယ် ရှိသေးတယ်၊ ဦးလေးကြီးပုံစံကကော... ကြည့်ပါဦး... သူတော်ကောင်းတွေမြင်ရင် စက်ဆုပ်ပြီး သံဝေဂရတာနဲ့ တောထွက်သွားနိုင်လောက်တဲ့ပုံမျိုး”

ထိုသူက မှုန်စကားဝါညိုစကားကို စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်၍သာနေ၏။ ရည်မွန်စိုးက... .

“ဒီကောင်မလေးပေါ့ကွ... ငါ ရောက်ရောက်ချင်းနေ့က သင်္ဘော ဆိပ်မှာ ဆုံတယ်ဆိုတာလေ၊ ကဲ... ဂျောက်ဂျက် ဟောဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဖဲ၊ ဖိုးနိုင်တဲ့ သူက... ဒီမှာ တီးဝိုင်းတစ်ခုထောင်ဖို့ကြိုးစားနေတာ... သူက ကိုယ့်ကို ဂစ်တာဝင်တီးဝေးဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာနဲ့ ဒီကို ရောက်လာဖြစ်တာ၊ ကိုယ်တို့ ချင်းက ရင်းနှီးနေလို့သာ မင်းတွေ... ငါတွေနဲ့ပြောတာ၊ တကယ်က ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်၊ လူကြီးကို အဲသည်လို မပြောရဘူးကွ၊ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံမှပေါ့”

မှုန်စကားဝါညိုက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ ကိုစိုးနိုင်ဘက်သို့ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ နောက်... .

“ဒါဆို... ရိုရိုသေသေဖြစ်သွားအောင် ‘ဦးစိုး’ လို့ ခေါ်ရမလားဟင်” တမင်ပြောသည့် လေသံမှန်းသိသာနေသောကြောင့် ကိုစိုးနိုင်က သူ၏ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွားကို လက်ဖြင့်ကုတ်ရင်းတစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး... .

“ကောင်းသားပဲ... ခေါ်ပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဂျပန်လိုဆိုရင် ‘ဦးစိုး’ ဆိုတာ ‘လူလိမ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ရှင်”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။ ကိုစိုးနိုင်က “မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးနားမှာ ကြာကြာနေရင် ငါ ရူးသွားနိုင်တယ်” ဟု ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ရည်မွန်စိုးက... .

“ဟုတ်သားပဲကွာ... ပြောနေရင်းနဲ့တောင်မှ မင်းက ပိုဆိုးလာလိုက်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့်... မင်းအဘွားက ကိုယ့်ကိုတိုင်တာ”

“ဟင်... ဘွားဘွားက ဘာတွေပြောလိုက်လို့လဲ”

“စုံနေတာပဲ၊ မင်း ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက အမျိုးမျိုး ဆိုးလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့”

ရည်မွန်စိုးကပြောရင်း ဧည့်ခန်းမှခွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘေးမှာ ဂစ်တာတစ်လက်ထောင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဂစ်တာက မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်လက်နေ၏။ ဂစ်တာအိုးအဖုံး ထင်းရှူးသားက ဝင်းပနုစိုနေသည်။

ဆင်စွယ်ရောင် Key ခလုတ်နှစ်တန်းကြားတွင် Fair Lady ဟုသည့် အလူမီနီယမ် တံဆိပ် ကပ်ထားသောကြောင့် အမေရိကန်ဂစ်တာအိုးအစစ်မှန်း သိလိုက်သည်။ Model F.200 အမျိုးအစားဖြစ်၏။

သူနဲ့စတွေ့တဲ့အချိန်တုန်းက သူပုခုံးပေါ်မှာ လွယ်ထားတဲ့ဂစ်တာပဲ... ဟု မှုန်စကားဝါညို ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

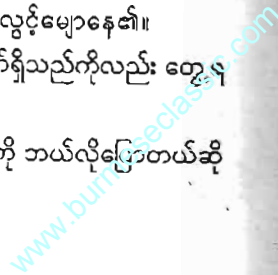
စားပွဲပေါ်တွင် သီချင်းစာအုပ်များ စီစီရီရီ ထပ်ထားသည်။

စီးကရက်တစ်ဘူး ရှိသည်။ ဖွင့်လက်စစာအုပ်တစ်အုပ်၏ စာမျက်နှာပေါ်တွင် ရိုးတံစိမ်းစိမ်းရှည်ရှည် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မှုန်စကားဝါညိုက ပြတင်းပေါက်ဘေးကပ်လျက်က ခွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကြည်လင်နေသော မှုန်သား၏ အပြင်အပတ်တွင်ကောင်းကင်အပြာရောင် စိုလက်တောက်ပနေသည်။ တိမ်ဖြူဖြူတွေက လွင့်မျောနေ၏။

သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေ စိမ်းမြလန်းဆွတ်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရမြင်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့လာ၏။

“ပြောပါဦး... ကျွန်မ ဘွားဘွားက ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြောတယ်ဆိုတာတွေ”

“များလွန်းလို့ မှတ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဪ... တစ်ခုသတိရပြီ၊ မင်း... ဆယ်နှစ်သမီးလောက်တုန်းက သူ့မွေးထားတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို မြားနဲ့ပစ်တယ်ဆို... ဟုတ်လား”

“သူမက ရယ်မောလိုက်ရင်း... ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို... ကိုရည်မွန်ရဲ့... ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက ကစားဖော်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း နေရတာများတယ်၊ အဲဒီအရွယ်မှာ စာအုပ်တွေက ကျွန်မရဲ့အဖော်ပဲ၊ စာအုပ်တွေအစုံဖတ်... စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေကို အားကျစိတ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အတုအပြားပြီးလိုက်လုပ်... အဲဒီလို ရှေးသွပ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက လေးသည်တော်ဝီလျှံတဲ(လ်)ရဲ့ အကြောင်းကိုဖတ်ပြီး အရမ်းကြိုက်နေတဲ့အချိန်... ”

“ဪ... အင်း၊ ကိုယ်လည်း ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဆွတ်ဒဏ္ဍာရီထဲက လေးမြားပစ်တဲ့နေရာမှာ အရမ်းလက်ဖြောင့်တဲ့ သူရဲကောင်းလေ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မရင်ထဲမှာ အပြိဆုံးဇာတ်ကွက်က ဘုရင်ကြီးက သူ့အစွမ်းကို စမ်းသပ်ချင်လို့ ဝီလျှံတဲ(လ်)ရဲ့ သားငယ်ကလေး ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းသီးတစ်လုံးတင်ထားပြီး ဝီလျှံတဲ(လ်)ကို အဲဒီပန်းသီးကို မှန်အောင်ပစ်ခိုင်းတာ”

သူမစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက် စိုက်ကြည့်နေသော မီးခိုးရောင် မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် သူမ ရင်ခုန်နေသည်။ မောနေသော်လည်း စကားတွေ မနားတမ်း ဆက်ပြောနေဖို့ရန် ခွန်အားအပြည့် ရှိနေသလို ခံစားရ၏။ စိုးရွံခြင်းတွေ လွင့်ပျက်ကင်းပနေသည်။ အို... ဒါဟာ ငါ့အတွက်တော့ (ခရစ္စတင်းလည်းမဟုတ်၊ ဘလူး(Blue)လည်းမဟုတ်တဲ့) တခြားလူ တစ်ယောက်နဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နွေးနွေးထွေးထွေး စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခြင်းပါပဲလားကွယ်။

ကိုရည်မွန်က စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ စီးကရက်ကို မထုတ်။ သူမ၏ စကားအဆက်ကို စောင့်နားထောင်နေသေး၏။ မှန်စကား ဝါညိုက...

“ကျွန်မလည်း လေးသည်တော် ဝီလျှံတဲ(လ်)ကို အားကျပြီး သူ့လို လိုက်လုပ်တာပေါ့။ လေးနဲ့ မြားလုပ်ပြီး ဟိုပစ်ဒီပစ်လျှောက်ပစ်တယ်၊ ပန်းသီး တစ်လုံးရတော့... ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး မြားပစ်ခံမယ့်သူကို ရှာတော့တာပေါ့... ”

အစကတော့ အိမ်နားက ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းခေါ်သေးတယ်၊ သူက မြားနဲ့ပစ်မယ့်သူက ကျွန်မမှန်းလည်းသိရော အကြောက်အကန် ငြင်းပြီး ထွက်ပြေးရော၊ နောက်... ဘယ်သူ့ကိုမှခေါ်မရတာနဲ့ ဘွားဘွား မွေးထားတဲ့ ကြောင်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းသီးကို ပလာစတာ တိပ်အရှည်စနဲ့ မြဲမြဲပတ်ချည်ပြီးမြားနဲ့ပစ်လိုက်တာ... ကြောင်နားရွက် တစ်ဖက်လည်း စုတ်ပြတ်သွားတယ်၊ တညောင်ညောင်အော်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ပတ်ချာလှည့်ပြေးနေလို့ ဘွားဘွားသိသွားပြီး ကျွန်မလည်း အရိုက်ခံရတာ လိမ့်နေတာပဲ”

ကိုရည်မွန်က နှုတ်ခမ်းဖြူဖျော့ဖျော့တွေ သွေးရောင်လွမ်းလာသည်အထိ အားပေးတရ ရယ်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ ပိတ်သွားလုမတတ်ရယ်သည်။ လည်တိုင်ဖြူဖြူပေါ်မှ သွေးကြောများ တင်းတင်းပေါ်လွင်လာသည်အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း...

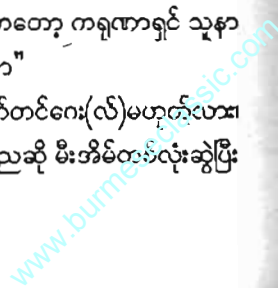
“မင်းကတော့ကွာ... တကယ့်ဂျောက်ဂျက်ပဲ”

ဟု နှစ်လိုစဖွယ် ညည်းတွားသံချိုချို ရေရွတ်၏။ နောက်..... မီးကရက် တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင်လှပစွာတော့ပြီး မီးညှိလိုက်၏။ ပြီးမှ

“နောက်... အိမ်ကိုလည်း မီးလောင်မလိုဖြစ်သေးတယ်ဆို၊ အဲဒါလည်း... မင်း အဆော့လွန်လို့ ဖြစ်တာလို့ပြောတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိများ ဆော့လိုက်တာလဲ”

“အင်း... အဲဒါလည်း ခုနကလိုပဲ... ဒါကတော့ ကရုဏာရှင် သူနာပြုဆရာမလေး နိုက်တင်ဂေး(လ်)လုပ်တမ်းကစားတာ”

“ဪ... သိပြီ၊ မီးအိမ်ရှင် ဖလောရင်နိုက်တင်ဂေး(လ်)မဟုတ်လား၊ စစ်စခန်းမှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူနာတွေကို ည... ညဆို မီးအိမ်ထဲပစ်လုံးဆွဲပြီး လိုက်ကြည့်ပေးတာလေ”

“ကျွန်မ ကစားတော့ အိမ်ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ပစ်ထားတဲ့ ရေနံဆီမီးအိမ် အဟောင်းကြီးဆွဲလို့ . . . နိုက်တင်ဂေး(လ်)လုပ်ရတာ၊ မီးအိမ်ကြီးက ရေနံဆီတွေ ယိုနေတာ . . . ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကစားရင်း တစ်အိမ်လုံးပတ်သွား . . . ရေနံဆီတွေဟိုနားဖိတ်ကျ ဒီနားဖိတ်ကျနဲ့ . . . မီးလောင်ရော”

ကိုရည်မွန်က စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို လှလှပပ တွန့်ကာ ပြုံးသည်။ နောက် . . .

“လူဟာ ဇွေးစကနေ လေးနှစ်သားအထိ အရွယ်မှာ မိခင်ကိုအတွယ် တာဆုံး . . . တဲ့၊ လေးနှစ်သားကနေ ရှစ်နှစ်သားအထိကတော့ ဖခင်ကို အတွယ် တာဆုံး . . . တဲ့၊ ရှစ်နှစ်သားကနေ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအထိကတော့ သူငယ်ချင်း ကစားဖော်ကို အတွယ်တာဆုံး . . . တဲ့၊ ဆယ်နှစ်နှစ်နောက်ပိုင်းကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို တွယ်တာတတ်လာတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ မင်းက ကစားဖော်ကို တွယ်တာရမယ့်အချိန်မှာ အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

မွန်စကားဝါညိုက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက အမေကို တွယ်တာရမယ့်အရွယ်မှာလည်း တွယ်တာခွင့် မရခဲ့ပါဘူး၊ အဖေကို တွယ်တာရမယ့်အရွယ်မှာလည်း အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ”

သူမအသံက တီးတိုးညင်သာစွာ တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကျဉ်း ကလေးထဲက လေထုထဲတွင် လွင့်မျောသွားသည်။

အဝါရောင်နေခြည်က အခန်းထဲတွင် နွေးထွေးလင်းပနေ၏။ သက် တန်တွေ ရွှေရောင်ဖြာနေ၏။ နူးညံ့မွှေးမြဲနေ၏။ စကားပန်းရနံ့တွေ သင်းယုံ နေလေသည်။

နုလုံးသားထဲတွင် အရာရာသည် အိပ်မက်ဆန်နေလေသည်။

သူမ နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက အဖေကော အမေပါတကဲ့ တပြားစီ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားခဲ့ပြီး . . . နောက် အမေဆုံးသည် ဟု သတင်း ကြားရကြောင်း၊ အဖေကိုတော့ လုံးဝ အစအန မတွေ့တော့သည်အထိ ခြေရာ ပျောက်သွားခဲ့သည့်အကြောင်းများကို ပြောပြဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘွားနှင့်အတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူရာအသွင်းမခံရဘဲ အထီးကျန်ဆန်ဆန် နာကျင် ကြေကွဲခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ခံစားချက်များကို ပြောပြသောအခါ ကိုရည်မွန်က အလေးအနက် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးသည်။

လူစိမ်းသူစိမ်းများရှေ့တွင် တစ်ခါမှ စကားများများ ပြောလေ့မရှိသော မပြောရဲလောက်အောင် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်တတ်သော မွန်စကားဝါညိုသည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ကို သူမကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ပြန်အံ့ဩနေမိလေသည်။

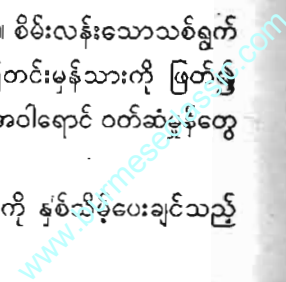
ဘုရားရေး . . . ငါဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် စကားတွေပြောရဲ တဲ့ သတ္တိရှိနေရတာလဲကွယ်။

မွန်စကားဝါညို စကားဆုံးသောအခါ ကိုရည်မွန်က မိုးသားလိုအံ့ နေသော မျက်ဝန်းတို့ကို မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ကလေးဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ နာကျင်ကြေကွဲစရာ အိပ်မက်အပိုင်းအစတွေ ဆက်စပ်ထားတဲ့ ရုပ်ပုံကားတစ်ခုနဲ့ တူနေတတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း မင်းနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒါမျိုး ခပ်ဆင်ဆင်ကြုံရဖူး တယ်၊ ကိုယ် မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်ကွာ”

သူမရင်ထဲတွင် အနည်းငယ်လေးလံနေ၏။ စိမ်းလန်းသောသစ်ရွက် သစ်ခက်တွေ လေအငှေ့မှာ ယိမ်းနွဲ့ကြသည်ကို ပြတင်းမှန်သားကို ဖြတ်၍ မြင်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်သစ်သားဘောင်ပေါ်တွင် အဝါရောင် ဝတ်ဆံ့နံ့တွေ ကပ်ငြိတင်နေ၏။

လူအတော်များများက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်သည့်

အခါများတွင်... 'ငါ... တယ်' ဟု 'ငါ... မင်းကို နားလည်ပါတယ်' ဟုဘာ
ကြောင့် လွယ်လွယ်ပြောတတ်ကြသနည်း။ သူမ တွေးကြည့်မိခဲ့ဖူးသည်။

အမှန်တကယ် မည်သို့မှ နားလည်ပေးနိုင်သည်မဟုတ်တာ သေချာ
ပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ လျာပေါ်တွင် စပ်နေသော ငရုတ်သီး၏ အရသာ
ကို တခြားလူတစ်ယောက်က မည်သို့မှ နားလည်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။
တခြားလူတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းမှ ကျရသည့်မျက်ရည်ကို မိမိ၏ မျက်ဝန်းမှ
ကျပေး၍ မရပါ။

လူဆိုသည်မှာ တစ်ဦးချင်း သီးခြားရှင်သန်မှု ဖြစ်သည်။

ဟီရိုရှီးမားမြို့ပေါ်ကို အကျမြူဗုံးချခဲ့သည်။ အကျမြူဗုံးဒဏ်ကို
တစ်မြို့လုံး ခံစားရသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဟုတ်လို့လား... အကျမြူဗုံးကြောင့်
ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေကို လူသားသန်းပေါင်းများစွာက စုပေါင်းခံစားလိုက်ကြ
တာလား။

ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီဟာ ကိုယ့်ဝေဒနာ
ကို ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ခံစားရတာပါပဲ။ ကိုယ်ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို ကိုယ့်
လောက် ဘယ်သူက နာကျင်တတ်မှာမို့လို့လဲ။

ရိုးရိုးကလေးပါပဲကွယ်။

လူဆိုတာ ဝေဒနာခံစားရပြီဆိုရင် အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း
ခံစားရစမြဲပါ။

လူသည် အသိုင်းအဝိုင်းအကြီးမားဆုံး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနယ်
မြေထဲတွင် နေထိုင်နေလျက်က ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မသိဘဲ အထီးကျန်နေသော
သတ္တဝါဖြစ်ပါသည်။

“ကိုစိုးနိုင်ရဲ့ တီးဝိုင်းက ဘယ်တော့လောက်ထောင်ဖြစ်မှာလဲဟင်၊
ကိုရည်မွန်က အတော်ကြာကြာနေပြန်ဦးမှာလား။”

ကိုယ်က အကြာကြီးနေဦးမှာ... ဟု ပြန်ပြောဖို့ရန် သူမစိတ်ထဲက
ဆိုတတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကိုရည်မွန်က သီချင်းစာအုပ်ပေါ်တင်ထားသော
နှင်းဆီပန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဂစ်တာဖလက်တံပေါ်ရှိ ကြိုးများကြားတွင်
ညှပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်... .

“ကြာဦးမှာထင်တယ်။ အခု တီးဝိုင်းမလုပ်ဖြစ်ခင်မှာ ကိုစိုးနိုင်စုထားတဲ့
သူငယ်ချာတိတ်လေးတွေကို ဂစ်တာတီးသင်ပေးနေရတယ်။ ဝိုင်းထောင်ပြီးတဲ့
အခါကျရင်တော့ ကိုယ်က အခြေကျအောင်လုပ်ပေးပြီး ချာတိတ်တွေနဲ့ လွဲခဲ့မှာ။
အခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့ကို စိတ်တိုင်းကျအောင် အရင်သင်ပေးရဦး
မယ်။ လေး ငါး ခြောက်လတော့ကြာဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။”

“ဂစ်တာတီးသင်တာက ဘယ်မှာလဲဟင်... ကျွန်မလည်းသင်ချင်
ဧယ်။ လိုက်တက်လို့ရမလား။”

လွတ်ခနဲပြောပြီးမှ ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူမဖာသာ နောင်တရသွား၏။
ဘုရားရေး... ငါဟာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ သိပ်ကို ရဲတင်းလွန်းနေပါရောလား။

ဒါဟာ... အထင်သေးစရာ ဖြစ်သွားမလား။ ဟင့်အင်း... သူ့ပုံစံ
က လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ နိမ့်ချအထင်သေးတတ်မယ့်သူမျိုးမဟုတ်
လောက်ပါဘူး။ အို... ကံကြမ္မာရယ်။ ကျွန်မကို တစ်ခေါက်လောက်
ချက်နှာသာ ပေးပါ။ သူ... ကျွန်မကို နားလည်နိုင်ပါစေနော်။

“သင်တာကတော့ မင်းတို့ရပ်ကွက်နားမှာပဲ... ဂျောက်ဂျက်ရဲ့။
ဟို... မူလတန်းကျောင်းနားမှာလေ။ ဒီကနေ ဘတ်(စ်)ကားစီးရင် ငါးမှတ်တိုင်
လောက်ပဲ ဝေးတာ။ ညနေ (၃)နာရီကနေ (၅)နာရီအထိပေါ့... ဒါပေမယ့်
ကွာ... အဲဒီမှာတော့ လိုက်မတက်ပါနဲ့။ ဟိုမှာယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲကွ”

သူ... ဒီစကားပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ငါ့ကို ယောက်ျားလေး
တွေနဲ့ မဆက်ဆံစေချင်တဲ့သဘောလား။ အို... ကြည့်စမ်း... ငါ့ဖာသာ
ငါလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆွဲယူတွေးပြီး ရူးသွပ်နေလိုက်တာ... .

တွေးရင်းနှင့် သူမရက်လာ၏။ ကိုရည်မွန်က . . .

“အဲဒီလို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဂစ်တာတီးသင်နေတယ်လို့ကြားရင် မင်းအဘွား သွေးတိုးပြီး သတိလစ်ချင် လစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို လာသတ်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ရယ်နေသည့် ‘သူ့’ကို ကြည့်ကာ မှုန်စကားဝါညို အနည်းငယ် စိတ်တိုသွားသည်။ ကြည့်စမ်း . . . အဲဒါ လျှောင်စရာလားလို့။

“ခုတော့ . . . မင်းအိမ်က ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ မင်းအဘွားစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ ပြန်လိုက်ဦး ကျောက်ဂျက်ရဲ့ . . . ကိုယ် လိုက်ပို့ရမလား”

ဪ . . . လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို ပြန်စေချင်နေတာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ . . . ။

မှုန်စကားဝါညို ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ထားသောကြောင့် အလိုမကျဟန်ဖြင့် အနည်းငယ်စုထားသလို ဖြစ်နေ၏။ သူမက

“နေပါစေ . . . လိုက်ပို့စရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဖာသာ ကျွန်မသွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . အိမ်ပြန်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သွားချင်တဲ့ဆီလျှောက်သွားဦးမှာ . . . လေးခွတစ်ချောင်းနဲ့ သူများအိမ်မှန်ပြတင်းပေါက်တွေ ပန်းအိုးတွေကို လိုက်ခွဲဦးမှာ”

“ဪ . . . မင်းက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရေးဘာသာရပ်ကို လက်တွေ့ဆည်းပူးနေတာကိုး”

သူမ စိတ်တိုသွား၏။ တကယ်ဆို . . . သူမကို မလုပ်ဖို့ တားပါတော့လား၊ စိတ်ပူကြောင်းပြောပြီးတားပါတော့လား၊ ဆုံးမပါတော့လား၊ စိတ်မချကြောင်းပြောပြီး ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပါတော့လား။

ရှင်ဟာ သိပ်ကို မသိသာဆိုးရွားလွန်းတဲ့ ငတုံးငအကြီးပဲ။

သူမ စိတ်အလိုမကျစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စုရင်း အိမ်ရှေ့လှေခါးထစ်ကလေးများပေါ် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် နင်းကာ ဆင်းလာသည်။

လူအားလုံးနီးပါးလောက်ဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်တိုင်းမကျတတ်ဘူး . . . နောက်ပြီးတော့ . . .

လူအားလုံးနီးပါးလောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် စိတ်တိုင်းမကျတတ်ကြဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ?

အဖြေကတော့ ‘အရမ်းမျှော်လင့်ထားလို့’ ပါပဲ။

သိပ်ချစ်လို့ ရပါတယ် . . .

ဒါပေမယ့် . . . သိပ်မျှော်လင့်ထားလွန်းရင်တော့ ကြေကွဲမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။

ဟုတ်တယ် . . .

အခုကတည်းက ကိုကို့ကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ အရမ်းကြီး မျှော်လင့်မနေမိဖို့ ငါ သတိထားရတော့မယ်။

သူမတစ်ယောက်တည်း အတွေးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးရီဝေနေ၏။ ခြံဝင်းတံခါးဆီသွားသော မြေနီလမ်းကလေးပေါ် သူမ ရပ်မိသည်။ နေခြည်က ရွှေရည်ဝင်းပစိုလက်နေ၏။

သူမ၏ ခြေထောက်အောက်မှ အရိပ်ကို သူမ ပြန်ငဲ့ကြည့်မိသည်။ နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အတောက်ပဆုံးဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ အေးမြခြင်းဆိုတဲ့ အရိပ်အနည်း

ပါးဆုံး အချိန်ပါပဲ... ဟု တွေးမိသည်။

အုတ်ခဲနီနီလေးတွေ တစောင်းစီထားသည့် လမ်းကျဉ်းကလေး၏ နံဘေးတွင် မြက်ခင်းကလေး စိမ်းလဲ့လဲ့။ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ခရမ်းရောင် ပိုင်အိုလက်ပန်းကလေးတွေ မှန်ဝေလက်ပစ္စာ ပွင့်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

ပန်းအဘိဓာန် (Floral Dictionary) ထဲမှ ဖွင့်ဆိုချက်အရ ဆိုလျှင် 'ခရမ်းရောင်ပန်းပွင့်' ဆိုသည်မှာ 'မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဆုံစည်းရခြင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

အခန်း(၄)

ကိုယ့်ခရီးကိုယ်ဖောက်ခဲ့တဲ့
ငါ့ခြေထောက်ကိုမှ
'နောက်ကျခြင်း' မြေမှုန့်တွေက လာနမ်းတယ်။
အလွမ်းဆိုတဲ့ သစ်သီးတွေမပွည့်ခင်
နောက်ပြန်လှည့်ပြေးလိုက်ချင်တော့တယ်။

ညနေ (၅) နာရီ။

ညနေ (၅) နာရီ ဆိုသည်မှာ ငှက်တွေ အိပ်တန်းပျံချိန်ဖြစ်သည်။

ညနေ (၅) နာရီ ဆိုသည်မှာ ပန်းပွင့်တွေ ဝတ်လွှာသိမ်းချိန်ဖြစ်သည်။ ညနေ

(၅) နာရီဆိုသည်မှာ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ထားသူအတွက်ကတော့ ညနေ (၅) နာရီ ဆိုသည်မှာ နက္ခတ်တာရာတွေ အိပ်ရာက နိုးထလာမည့် အရုဏ်လင်းချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ညနေ (၅) နာရီ. . . ။

မူန်စကားဝါညို စောင့်နေသည်။

'သူ' ဂစ်တာသင်တန်းမှ ပြန်လာတော့မည်။

မူလတန်းကျောင်းရှေ့ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးခပ် လှမ်းလှမ်းတွင် ကွမ်းယာစီးကုရက် ရောင်းသော ကုလားကြီး'မာမွတ်' ကွမ်းယာ ဆိုင်ရှိသည်။

မူန့်စကားဝါညိုက ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင် စက်ဘီးကို ရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်၏။ သူမလက်တွင် ပတ်ထားသော နာရီကို ငွေကြည့်လိုက်သောအခါ

(၅) နာရီတိတိ။

မူန့်စကားဝါညိုက . . .

“ကိုမာမွတ်ကြီး ကျွန်မကို စီးကရက်တစ်ဘူးရောင်းပါ”

“ဟဲ့ . . . ကောင်မလေး၊ နင် ဆေးလိပ်သောက်မလို့လား၊ ငါ . . . နင့် အဘွားနဲ့ တိုင်ပြောမှာနော်”

“ဟာ . . . ကိုမာမွတ်ကြီးကလဲ . . . ဘာမှမသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြော နေပြန်ပြီ၊ ကဲ . . . လုပ်ပါ၊ မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ၊ ဟိုမှာ နောက်ကျတော့မှာပဲ”

ပြန်အမ်းသောပိုက်ဆံအကြွေကို လှမ်းယူနေစဉ်မှာပင် ကျောင်းဝင်း ထဲမှ ထွက်လာသော ခရစ္စတင်းက မူန့်စကားဝါညိုကို မြင်သွားပြီး နှုတ်ဆက် အော်ခေါ်ရင်း သူမရှိရာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးလာ၏။

“ဟဲ့ . . . စကားဝါ၊ ဘာဝယ်နေတာလဲ၊ အယ် . . . စီးကရက်ဘူး ပါ လား . . . နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မူန့်စကားဝါညို စကားပြန်မပြောအား။ “နေဦး . . . ခရစ္စတင်း၊ ငါ နင့်ကို နောက်မှ ရှင်းပြမယ်”ဟု အော်ပြောပြီး စက်ဘီးပေါ် လွှားခနဲခုန်တက် လိုက်သည်။

ကားမှတ်တိုင်ဘက်အခြမ်းကို သူမ ပြန်ရောက်သောအခါ အချိန်မီရုံ ကလေးသာရှိ၏။ ကိုရည်မွန်က အိမ်ပြန်ဖို့ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တက်နှင့်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုရည်မွန်က ဘတ်(စ်)ကား ပြတင်းပေါက်မှ ငွေကြည့်လိုက်ရာ မူန့် စကားဝါညိုကိုမြင်သွား၏။ မူန့်စကားဝါညိုကလည်း သူမကို . . . ကိုရည်မွန်

ငွေကြည့်နေမှန်းသိသည်။ သိလျက်သားနှင့် တမင်ပင်အဝေးသို့ သူမ မျက်နှာ လွှဲနေ၏။ စက်ဘီးကို ခြေတစ်ဖက်ထောက်ရပ်လျက်က . . . ဘတ်(စ်)ကား အထွက်ကို သူမ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ခဏနေသောအခါ ဘတ်(စ်)ကား စက်နှိုးသံကြားရသည်။ မူန့်စကား ဝါညိုက အဝေးသို့ မျက်နှာလွှဲထားလျက်က စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ် မိ၏။ လက်ဖဝါးမှ ချွေးတွေစို့နေသည်။

ဘတ်(စ်)ကား ဘီးလိုမှုံထွက်သည်။ ကားအတော်ဝေးဝေးသို့ရောက် သွားသည်အထိ မူန့်စကားဝါညိုစောင့်နေသည်။ ထို့နောက် . . . စက်ဘီးခြေ နင်းခုံကို ခြေဖျားဖြင့် ဆတ်ခနဲပင့်ယူလိုက်ပြီး စက်ဘီးပေါ်ခုန်တက်ကာ အား ကျန်နင်းထွက်လိုက်၏။

နင်းစမ်း . . . နင်း။

ရှိသမျှ အားကုန်သုံးပြီး နင်းလိုက်စမ်း။

ချွေးတွေ ပြိုက်ပြိုက်ကျလာသည်။

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် . . .

လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲကို ဝင်သည်။ ဖြတ်လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေ၊ မြေသားကျောက်ခင်းလမ်းကြမ်းကြမ်းတွေပေါ် အားသွန်ပြီးနင်းသည်။

'သူ'ဆင်းမည့်မှတ်တိုင်ဆီ အရင်ကြိုရောက်နေမှ ဖြစ်မည် . . . ဟူ သော အာရုံတစ်ခု၏ စိုးမိုးမှုကို ခံထားရသောကြောင့် သူမ၏ ခြေလက်တွေ သံမဏိမောင်းတံလို အပြင်းအထန် ရှန်းကန်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ကိုရည်မွန် အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းမြင်ရသည့် အကွာအဝေးအရောက်တွင် စက်ဘီးကို အရှိန်လျော့ချလိုက်သည်။ မှတ်တိုင်ဘေးတွင် စက်ဘီးကို မှီတာရပ် ၏။ ခရီးသည်များ နားနေရာ ထိုင်ခုံပုလေးပေါ်တွင် ခဏထိုင်ရင်း အမောဖြေ သည်။

၈၀ ■ မင်းခိုက်စိုးစန်

ထိုအချိန်တွင် ဘတ်(စ်)ကား ထိုးဆိုက်လာ၏။

ဟော... 'သူ' ဆင်းလာပြီ။

သူမ ရင်ခုန်စွာဖြင့် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ် လိုက်၏။

ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်မကို မြင်လှည့်စမ်းပါ... ချစ်သူ။

ကျွန်မရဲ့ မောပန်းမှုနဲ့ တုန်ယင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို မြင်လှည့်စမ်း

ပါ ချစ်သူ။

... ရှင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေကို အဲဒီ မောပန်းဖျားနာနေတဲ့ နှုတ်ခမ်း လွှာတွေကြားမှာ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားတယ်ဆိုတာ... ရှင်... သိရဲ့လား။

ကိုရည်မွန်က သူမကို မြင်ရသောအခါ အံ့ဩသည့်အကြည့်ဖြင့် ထေး စိုက်ကြည့်နေ၏။

'စောစောကတင် ဒီကောင်မလေးကို ကျောင်းရှေ့မှာ မြင်ခဲ့ရသေးတာ ပဲ'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ကိုရည်မွန်၏ မျက်ဝန်းများကို မြင်ရသောအခါ မှန် စကားဝါညို ပျော်ရွှင်သွား၏။

သူမကလည်း သူ့ကို အဲသည်လို အံ့ဩသွားစေချင်သည်။

သူ့နောက်ကို စက်ဘီးဖြင့် ပင်ပန်းတကြီး လိုက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို သူ သိသွားစေချင်သည်။ (သူမ၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေးစက်များကိုပင် အခုထိ မသုတ် ပစ်သေး။ စိုစွတ်ရွှံ့နစ်နေဆဲ... ဒီအတိုင်းထားထား၏။)

သူမအပေါ် 'သူ' ကရုဏာသက်သွားစေချင်သည်။

သူမက ကိုရည်မွန်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

"ရှော... ကိုရည်မွန်ဖို့..."

စောစောက ဝယ်လာခဲ့သော စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းပေး

ထိုက်သည်။ နောက်... ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကဲ... ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်ပြဇာတ်ဆန်လိုက်သလဲလို့။

လှပလိုက်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ကွက်ကလေး...။

ငါ့ရဲ့ တပင်တပန်း အားထုတ်မှုကို သူ အသိအမှတ်ပြုရင် ငါ ကျေနပ်

မိပြီး

သူမဟာသာ တစ်ယောက်တည်းတွေးရင်း ကျိတ်ကြည်နူးနေခိုက်မှာပင်

ကိုရည်မွန် လှမ်းပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ရင်ထဲအောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား ခဲ့။

ကိုရည်မွန်က...

"မင်းကို ခုနက ကျောင်းရှေ့မှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ထက် ဆောင်စောပြီး ကြိုရောက်နေတာကိုး...။ ကားကြုံနဲ့ လိုက်လာတာလားဟင်" 'တောက်!' ။ ဒီလောက်စက်ဘီးကို သေမတတ်

နှင်းပြီးလိုက်လာတာ မမြင်ဘူးလား... ဟင်! စိတ်ထဲက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲနေ ထိုက်ပြီး သူမ နဖူးပေါ် မှ ချွေးစက်များကို စိတ်တိုဘို့ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်၏။ အခုမှ... တကယ်မောလာသည်။

နောက်တစ်နေ့... ညနေ (၅) နာရီ။

'မာမုတ်' ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့တွင် စက်ဘီးရပ်ပြီး စီးကရက်ဘူးဝယ်နေ ခိုက်မှာပင် ခရစ္စတင်းက ကျောင်းပေါက်ဝမှနေ၍ မှန်စကားဝါညိုကို လက်ပြပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

သူမက ခရစ္စတင်းကို 'ခဏနေဦး' ဟု ပြန်လည်လက်ပြခဲ့ပြီး စက်ဘီး ကို နင်းထွက်ခဲ့၏။ 'သူ့' အပြန်ကို မိဖို့ အရေးကြီးနေသည်။

'ခရစ္စတင်းအတွက်တော့ ပဟေဠိတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလိမ့်မည်' ဟု တွေးမိပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့... (၅) နာရီ။

(၁) စီးကရက်တစ်ဘူး။

လောင်ကျွမ်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သော အရာများသည် စီးကရက်များဖြစ်၏။ လောင်ကျွမ်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သော အရာများသည်ကား နှလုံးသားပေါ် ရေးထွင်းထားသည့် အက္ခရာများ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များသည် ပြာလဲ့ခြင်းမူန်ကာ လေထဲတွင် လွင့်ပါးသွားကြပေလိမ့်မည်။ သူမအတွက် 'သူ'သည် လေထဲတွင် လွင့်ပါးနေသော 'တစ်စုံတစ်ရာ' ဖြစ်ပါသည်။

'ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်သည်' ဟူသော စာတမ်းကို သတိရမိ၏။ အခုတော့... ဆေးလိပ်သောက်တတ်သော 'သူ'တစ်ယောက်အတွက်...

သူမမှာ ကျန်းမာရေးထိခိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

(၂) ချစ်ခြင်းဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်။

ပန်းပွင့်များနှင့် သစ်ရွက်များ ကြွေကျတတ်သော ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် အမောဆုံးအတွေးများသည် 'အချစ်' အကြောင်းတွေးသော အတွေးများဖြစ်၏။

မြောက်ပြန်လေပြည်အေးအေးစိမ့်စိမ့်ထဲတွင် မောပန်းနွမ်းနယ်သော အသက်ရှူသံတိုးတိုးညည်းညည်း ကြားရသည်။ အို... ဆောင်းဥတုတစ်ခုလုံး မအေးစက်နိုင်တော့တဲ့အထိ မောပန်းသွားအောင်ကို ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် နှင်းစက်တွေကြားက နွေးထွေးတဲ့ နေခြည်တန်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။

(၃) စက်ဘီးတစ်စင်း။

ခြေနင်းခုံနှစ်ဖက်ကို တစ်လှည့်စီ အားပြုနင်းလိုက်တိုင်း ဘီးနှစ်ဘီးက တဝီဝီလည်ကာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ လေဆန်ကို တိုးနေရသောကြောင့် သူမ မျက်နှာပြင်ကစ်ခဲလုံး ထုံကျင်နေ၏။

သူမ ခြေထောက်အောက်မှ ကမ္ဘာမြေပြင်သည် ရွေ့လျားနေသည်။

ကမ္ဘာကြီးကို လည်ပတ်နေစေသော အရာမှာ 'အချစ်' မဟုတ်ဘူးဟု ချစ်သူပြောရဲပါသနည်း။

ခရစ္စတင်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်မေးသည်။

"ငါ့ကိုလည်းပြောပြပါဦး စကားဝါရယ်... နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာ

ညနေတိုင်း ကိုမာမွတ်ကြီးဆိုင်မှာ စီးကရက်တွေဝယ်လို့"

မူန်စကားဝါညိုက ပခုံးကိုတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်ပြီး...

"အချစ်ကြောင့်ပေါ့ ခရစ္စတင်းရယ်"

"ဪ... နင်က ကိုမာမွတ်ကြီးကိုချစ်နေတာကိုး"

ခရစ္စတင်းစကားကြောင့် မူန်စကားဝါညိုစိတ်ညစ်သွားသည်။ အော် ညီပစ်လိုက်ချင်လာ၏။

"မဟုတ်ဘူး ခရစ္စတင်းရဲ့ ကိုရည်မွန်စိုးကိုပြောတာ၊ ကို... ရည်..."

မူန်... စိုး... ကဲ... သိပြီလား"

"ဘာ... ဘယ်လို"

မူန်စကားဝါညိုက အစအဆုံးပြောပြလိုက်သောအခါ ခရစ္စတင်းက အံ့အားသင့်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း အတော်ကြာကြာနှုတ်ဆိတ်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သည်ထက်ပိုမိုရှည်လျားလွန်းနေလေသည်။

ကျောင်းဥယျာဉ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်ခြုံနွယ်တို့ကို လေတိုးသံဖြင့် သစ်ရွက်ကိုင်ခက်တို့ ပွတ်တိုက်သွားသံကိုပင်ကြားရ၏။

အဖြူရောင်တွင် အစိမ်းနုနုသန်းနေသော သဲဆန်ဆန်မြေပြင်ပေါ် သနပ်ခါးပွင့်ဝါဝါမူန်မူန်ကလေးတွေ ကြွေကျနေသည်ကိုမြင်ရ၏။

လေပြည်ထဲတွင် သနပ်ခါးရနံ့သင်းလာသည်။ ကြက်သွေးရောင်ကူးစပြုနေပြီဖြစ်သည့် အရွက်စိုင်းစိုင်းကြီးရှိရာ ဗာဒမ်ပင်အကိုင်အောက်တစ်ခုပေါ်

နားနေသော ရင်အုပ်ဝါဝါနှင့် သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးကို မှုန်စကားဝါညှိ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ကျောင်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ချမ်းမြေ့ငြိမ်သက်ကာ စိမ်းလန်းနေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်... ခရစ္စတင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။ ထို့နောက်...။

“ငါ... နင့်ကို တားလည်းတားချင်တယ် စကားဝါ။ ဒါပေမဲ့ တားလို့မရမှန်းလည်း သိနေတယ်။ ခက်တယ်... စကားဝါရယ်”

မှုန်စကားဝါညှိက ဘာမှပြန်မပြော။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို လှပစွာစေ့ထား၏။ ခရစ္စတင်းက...။

“နင်က လုပ်ချင်လာပြီဆိုရင် မပြောမဆိုနဲ့ တစ်ယောက်တည်းဇွတ်လုပ်ပစ်လိုက်တတ်တာမျိုးကိုး။ ငါတားရင်လည်း နင်နားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုငါ ဘာကိုသွားသတိရသလဲ သိလား... ငယ်ငယ်တုန်းကလေ ကျောင်းထောင့်က ဟောဟို မန်ကျည်းပင်ကြီးကိုနင်တက်တာ ငါပြန်မြင်ယောင်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါ့မှာ အနာရွတ်ကလေးဖြစ်သွားတာ... ဒီမှာကြည့်”

ခရစ္စတင်း၏ မျက်လုံးဘေးမှ လခြမ်းပုံအမာရွတ်ကလေးကို မှုန်စကားဝါညှိ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ ခရစ္စတင်းက...။

“ဒီတစ်ခါလည်း နင် ဇွတ်တရွတ်လုပ်ပြန်ပြီ။ အင်း... ဘယ်သူ့မှာ အမာရွတ်ရဦးမလဲ မသိဘူး။ နင်လား? ကိုရည်မွန်ဖိုးလား? တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာနော်... သတိတော့ထားဦး”

ခရစ္စတင်း၏စကားကြောင့် မှုန်စကားဝါညှိစိတ်ထဲ လေးလံသွားသည်။ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရှိသူတစ်ယောက်၏မိုက်မဲမှုလို နောင်တရိတ်မို့ ခံစားလာရလေသည်။

“ဒါဆို... ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ ခရစ္စတင်း။ နင်က ငါ့ကို နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြောနေတာလား”

“ဟင့်အင်း... အဲသည်လိုမဟုတ်ဘူးစကားဝါ။ နင့်စိတ်ချမ်းသာမှုကို

နင်ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးယူခွင့်ရှိတာပဲ။ ငါက ဘေးကနေအကြံပေးရုံပါ။ ဘယ်လိုလဲ နင်ကကောငါတားရင် နောက်ဆုတ်မှာမို့လို့လား။ ရိုးရိုးသားသားဖြေစမ်းပါဦး”

မှုန်စကားဝါညှိက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲတစ်ချက်ယိမ်းနဲ့လိုက်ရင်း ‘ခစ်’ ခနဲရယ်သည်။ နောက်...။

“အင်း... အရိုးသားဆုံးဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့ နင်တားလည်းငါကတော့ နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူး ခရစ္စတင်းရဲ့”

“အောင်မယ်... ကြည့်စမ်း... ခွေးစုတ်မ”
ခရစ္စတင်းက ခပ်တိုးတိုးဆဲရေးလိုက်သည်။

ခါတိုင်းတွေမြင်နေကျလိုမျိုး သိပ်ကြောက်တတ်သော သိပ်စိတ်အား ငယ်တတ်သော မှုန်စကားဝါညှိမဟုတ်တော့ပါလားဟု ခရစ္စတင်းတွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာကျိတ်ပြုံးဖြစ်သည်။

ဟင့်အင်း... ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေးပါဘူးလေ။
လူ၏ဝီဇ္ဇာတွင် နှစ်ဖက်အစွန်းရှိသောသဘာဝများ ပါရှိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်ဟု သူမယုံကြည်၏။ အမြဲတစေ ကြောက်ရွံ့နေတတ်သူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အမြဲတစေ ရဲရင့်နေတတ်သူဟူ၍လည်းကောင်း မရှိပါ။ လူတစ်ဦး တည်း၏ နှလုံးသားသဏ္ဍာန်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်အတူ ရဲရင့်ခြင်းပါ တွဲလျက်သားပါရှိ၏။ စိတ်ကောင်းရှိခြင်းနှင့်အတူ ယုတ်မာခြင်း တွဲလျက်ရှိ၏။ ရက်ရောခြင်းနှင့်အတူ တွန့်တို့နမြောခြင်းရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော သဘော အားနည်းပျက်ပြယ်သွားသည့်အခါ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောသတ္တိက အလိုလိုပေါ်လွင်ထင်ရှားလာစမြဲဖြစ်သည်။

လူအဖြစ် မိခင်ဝမ်းအတွင်း သန္ဓေတည်စအချိန်တွင် သန္ဓေသားသည် အစိုသဘော၊ အမသဘောပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်းမရှိပေ။ သန္ဓေသားငယ်သည် အစိုလည်းဖြစ်၏။ အမလည်းဖြစ်၏။ လိင်သဘာဝနှစ်မျိုးစလုံးတွဲလျက်ပါနေ၏။

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သန္ဓေသားရင့်ကျက်လာသည့်ကာလတစ်ခုတွင်မှ အဖို-အမလိင်နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးက အခြားတစ်မျိုးကို လွှမ်းမိုးဝါးမျိုပွားလိုက်သည်။ အဖို

သဘာဝ လွှမ်းမိုးထားသော သန္ဓေသားသည် ယောက်ျားလေးအဖြစ် မွေးဖွားပြီး အမသဘာဝ လွှမ်းမိုးထားသည့် သန္ဓေသားကတော့ မိန်းကလေး အဖြစ် မွေးဖွားလာပါသည်။

ခရစ္စတင်း၏ စိတ်ထဲတွင် . . .

ဒါဆို 'ယောက်ျား' ဆိုတာ အဖိုသဘောလွှမ်းမိုးနေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး 'မိန်းမ' ဆိုတာ အမသဘောလွှမ်းမိုးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြောလို့ရမယ်ထင်တယ်ဟု ကတ်သီးကတ်သပ်တွေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ . . . ရယ်ချင်လာ၏။

တကယ်လည်းယောက်ျားတို့တွင် မိန်းမဆန်သော စရိုက်တချို့ ရှိပြီး မိန်းမတို့တွင် ယောက်ျားဆန်သော စရိုက်တချို့ ရှိကြလေသည်။

တကယ်တော့ အားလုံးသည် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ဘာများကွာခြားလို့လဲကွယ်။ ဘယ်သူကများ ပိုမြင့်မြတ်လို့လဲကွယ်။

လူပီသလျှင် လူသည်လူသာဖြစ်ပါသည်။

ကြောက်ရွံ့အားငယ်တတ်တဲ့ မှုန်စကားဝါညိုဟာလည်း ရဲရင့်ပြီး တဇွတ်ထိုးလုပ်တဲ့ မှုန်စကားဝါညိုနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပါပဲဟု ခရစ္စတင်း တွေးနေမိ၏။

“နင် ဘာတွေတွေးပြီးတစ်ယောက်တည်း ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေတာလဲ ခရစ္စတင်း၊ ငါ့ကို နင့်စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး လှောင်ရယ်နေတာလား”

နှစ်ယောက်သားအတူယှဉ်၍ လမ်းလျှောက်လာကြရာမှ မှုန်စကား ဝါညို၏စကားကြောင့် ခရစ္စတင်းက လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်၏။ နောက် . . .

“မဟုတ်ပါဘူးစကားဝါရဲ့၊ နင်က နောက်မဆုတ်ဘူးလို့ချည်း ပြောပြောနေတာ၊ ငါ စဉ်းစားနေတာက လောလောဆယ်မှာ နင် ရှေ့တိုးလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါက ရှေ့တိုးလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

ခရစ္စတင်းက မှုန်စကားဝါညိုခြေထောက်ရှေ့ မြေပြင်ပေါ်မေးငေါ့ငေါ့လိုက်ပြီး . . .

“ရှေ့မှာ ခွေးချေးပုံတစ်ပုံရှိတယ်ဟာ မြင်လား . . . နင် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးရင် နင်းမိတော့မှာ”

မှုန်စကားဝါညိုက ခရစ္စတင်း၏လက်မောင်းသားကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

“အား . . . နာတယ်ဟ၊ ခွေးကောင်မရဲ့၊ အား . . . လွှတ်တော့ . . . လွှတ်တော့၊ ဒီတစ်ခါ ငါအကောင်းပြောမှာ တကယ် . . . တကယ်၊ နင့်ကို ကိုရည်မွန်စိုး စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံပေးမလို့ အား . . . နာတယ်ဟ . . . လွှတ်ပါတော့”

မှုန်စကားဝါညိုက လွှတ်ပေးလိုက်သောအခါတွင်မှ ခရစ္စတင်းက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် . . .

“ဒီလို စကားဝါရဲ့၊ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ နင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်တစ်ခုကိုရည်မွန်စိုးဆီသွားပြီးတော့ . . .”

ခရစ္စတင်း၏အကြံကို နားထောင်ရင်း မှုန်စကားဝါညို လက်ဝဲဘက် အောက်မျက်ခမ်းတွေ လှုပ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

အခန်း(၅)

နှလုံးသားဟာ. . . .

လမင်းနဲ့တူတယ်။

တစ်ခြမ်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြဘဲ
အမှောင်ချထားတတ်တယ်. . . ။

“ကျွန်မ ဂစ်တာတီးသင်ချင်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းသပ်သပ်သင်ပေးရမှာဆိုတော့ ပြောရမှာလည်းအားနာနေတယ်၊ ကိုရည်မွန်သင်ပေးနိုင်မလားဟင်. . .”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မဝံ့မရဲပြောသည်။

သူမအသံက ကြောင်ကလေးနေမကောင်း၍ ညည်းသည့်အသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။

ရည်မွန်က. .

“ရပါတယ်၊ တကယ်ဝါသနာပါတယ်ဆိုရင် သင်ပေးရမှာပေါ့၊ ကိုယ်လည်းမနက်ပိုင်းတွေမှာ အားနေသားပဲ၊ နက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီလာခဲ့လေ”

“အိုး. . . တကယ်ပြောတာနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မွန်စကားဝါညှိက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲယှက်လိုက်ပြီး အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးမျက်ဝန်းတွေမှာ ဝမ်းသာမှုဖြင့်စိုစွတ်နေသည်ကိုမြင်ရ၏။ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းတွေ မိုးရေဝသလိုမျိုးစိုစွတ်နေတာပေါ့။

ဖျော့တော့သောအလင်းဖြင့် မွန်မွန်ရီဝေသော နှလုံးသားမှာ လမင်း

တစ်ခင်းလက်ပနေသည်။ နို့နှစ်ရောင်ဖြူဆွတ်ဖွေးလွသောပုလဲလည်ဆွဲကို ညှစ်
ရင်ခွင်မှာဆင်ယင်ထား၏။ ဘဝဆိုတာ အလင်းလား၊ ဘဝဆိုတာ အမှောင်လား၊
တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်မှ စီးကျသောသီတာရေစင်ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးလိုပါသည်။
တွယ်ရာမဲ့သော ကလေးငယ်တို့အေးမြပျော်ရွှင်ကြစေ။

“ကျွန်မပြောမယ့်သာပြောရတယ်... ကိုရည်မွန်လက်ခံမယ်လို့
စိတ်ထဲက မမျှော်လင့်မိဘူး၊ ငြင်းလိုက်မယ်လို့ပဲထင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသည်လိုထင်ရတာလဲ... ဂျောက်ဂျက်ရဲ့”

သူမ ခဏတွေဝေစဉ်းစားနေသည်။ မျက်ဝန်းကို မှေးစက်ထားသော
ကြောင့် မျက်တောင်ကော့ကော့တွေ ညွတ်သွယ်ကော့နေ၏။ နောက်မှ သူမ
က...

“မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မဘဝမှာ လိုချင်တာတစ်ခါမှရဖူးတယ်လို့
မရှိတော့... ‘ဒီတစ်ခါလည်းရမှာမဟုတ်ပါဘူး’ ဆိုတဲ့ အတွေးက ဥပါဒါန်
လိုစွဲပြီး ခြောက်လှန့်နေတာဖြစ်မယ်”

ကြော့စရာကောင်းသောစကားလုံးများကို တစ်ယောက်တည်း
အိပ်မက်ထဲမှာ ရေရွတ်သလိုမျိုး အသိစိတ်မဲ့စွာပြောနေသည့် မှုန်စကားဝါညို၏
နှုတ်ခမ်းတွေ မသိမသာတုန်ခါနေလေသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေက ပန်းနုနှင်းဆီရောင်စွတ်စွတ်စိုနေ၏။

“ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါရုံးနိမ့်တိုင်းသာ ငွေတစ်ကျပ်ရရင် အခုလောက်
ဆို ကျွန်မ မိလျံနာသူဌေးဖြစ်နေပြီ”

နောက်ရွတ်ရွတ်လေသံဖြင့် တမင်လုပ်၍ ပြောမှန်းသိသော်လည်း
ရည်မွန်အလိုက်သင့်အလျားသင့် မရယ်မပြုံးမိ၊ မှုန်စကားဝါညိုကိုယ်တိုင်လည်း
ကြိုးစား၍ ရယ်လိုက်သည့်တိုင် ခြောက်ကပ်ကပ်အသံသာထွက်လာလေသည်။

ရည်မွန်အတွေးတွေက သူ ငယ်စဉ်ဘဝဆီသို့ လေပြည်နှင့်အတူ တိုက်
ခတ်လွင့်ပါးသွားလေသည်။

ငါ... ငယ်ငယ်တုန်းကကော...

ဟောသည်ကောင်မလေးလိုပါပဲ။ ငါ့ငယ်ဘဝမှာလည်း ရုံးနိမ့်ခဲ့ရတာ

တွေ... ကြော့ဝမ်းနည်းရတာတွေ ရှိခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ သွေ့ခြောက်သွားသောကြောင့်
အရေပြားတွင် တင်းတင်းမာမာဖြစ်နေသော ခံစားမှုကို ပြန်သတိရလာသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ရည်မွန်ဆယ်နှစ်သားသာရှိသေးသည်။ ရည်မွန်အဖေ
နှင့်အမေကွဲကြသောအခါ ရည်မွန်ကမိခင်နှင့်အတူလိုက်နေ၏။ သူတို့သားအမိ
နှစ်ယောက်တည်းကျူးကျော်ရပ်ကွက်တစ်ခုက တဲသာသာအိမ်ကလေးတစ်လုံး
တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲချိုချိုငဲ့ငဲ့နေခဲ့ကြသည်။

ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားနိုင်သော နေ့ရက်တွေများလာလွန်းသော
အခါ ထိုဒုက္ခသည် ရည်မွန်အတွက်ရင်းနှီးအသားကျလာပြီး ဝမ်းနည်းရကောင်း
မှန်းပင်မသိတော့။

သူဝမ်းနည်းသောအတိတ်ကား...

ကြွေးရှင်များလာသောအခါတိုင်း သူ့အမေက အိမ်ထဲတွင်ပုန်းနေပြီး
ရည်မွန်ကထွက်တွေ့ကာ...

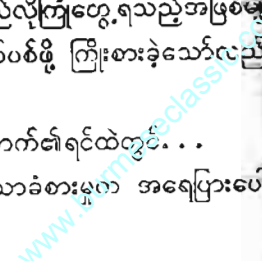
“အမေအပြင်သွားနေတယ်”

ဟု အကြွေးရှင်များကိုလိမ်ပြောရ၏။

ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဲသည်လိုကြုံတွေ့ရသည့်အဖြစ်မျိုး
ခံစားမှုမျိုးကို ရည်မွန်တစ်သက်လုံး မေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း
ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်တော့။

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ရင်ထဲတွင်...

‘အရမ်းအောက်တန်းကျတယ်’ ဟူသောခံစားမှုက အရေပြားပေါ်

ဥ ■ မင်းနိုက်နိုက်

ဓားထက်ထက်ဖြင့် စာလုံးရေးထွင်းထားသလို သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ကာ ထင် ကျန်ခဲ့ရစ်နေ၏။ သူ့ . . . သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်လာသည်။

အိမ်တံခါးရှေ့တွင်ရပ်နေသောကြွေးရှင်ကို သူက . . .
“အမေ အပြင်သွားနေတယ်”

ဟု ပြောပြီးသည်နှင့်ချက်ချင်းတတ်နိုင်သလောက် မျက်နှာလွှဲထား ရန်သူ ကျင့်သားရလာခဲ့သည်။

ကြွေးရှင်တို့က သူ လိမ်ပြောနေမှန်းသိကြသည်။ ဆိုးရွားသည်က ထိုသို့ သူတို့သိနေသည်ဆိုသည်ကိုပါ ရည်မှန်ကပြန်သိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။
သူတို့၏မျက်ဝန်းအကြည့်များကို ရည်မှန်ရင်မဆိုင်ချင်။

“ကိုရည်မှန် . . . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”
မှုန်စကားဝါညို၏စကားသံကြောင့် သူ့အာရုံတွေပျံ့လွင့်နေရာမှ ရုတ် တရက်လန့်နိုးသလိုဖြစ်သွား၏။
“ဪ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးလေ”

အဖြေကိုတိတိကျကျမပေးချင်သောကြောင့် စကားကိုရှောင်ပြော လိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်ပြန်သည်။ မှန်စကား ဝါညို သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမှန်းသိသော်လည်း မျက်ဝန်းချင်းမဆိုင်ချင်သော ကြောင့် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ဆီ ဝေးနေလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ မှန်စကား ဝါညိုက . . .

“ကျွန်မပြန်တော့မယ် ကိုရည်မှန် . . . မနက်ဖြန်မနက်ကျမှပဲ လာခဲ့ တော့မယ်”

ဟု ပြောပြီးထိုင်ရာမှထသည်။ ရည်မှန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မှန် စကားဝါညိုက လှည့်ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေး ထဲက စီးကရက်ဘူးတစ်ဘူးကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ချသည်။

နောက် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏။
ကျောခိုင်းသွားနေသောသူမဆီ လှမ်းမကြည့်မိစေရန် ရည်မှန်စိတ်ကို တင်းထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ရည်မှန်၊ ဘာငိုင်းနေတာလဲ”
စိုးနိုင်၏အမေးစကားသံကိုကြားမှ သူ ခေါင်းမောကြည့်ဖြစ်သည်။ စိုး နိုင်က မှန်ပြတင်းကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ချိတ်ချိတ်သည်။ လေနုအေးအေးက အခန်းထဲ တိုးဝင်လာ၏။

စိုးနိုင်က စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .
“ကောင်မလေးက မင်းကို အဆုတ်ရောဂါဖြစ်ပြီးသေအောင် အလိမ္မာ ဖွဲ့ သတ်နေတာထင်ပါရဲ့”

စိုးနိုင်စကားကြောင့် ရည်မှန်ပြုံးသည်။ ထို့နောက် . . .
“ဒီဥျောက်ဂျက်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်လိုမြင်သလဲ စိုးနိုင်”
“ဘာမြင်ရမှာလဲကွ”

“ဒီလိုလေ . . . ဟို . . . ငါ့ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတယ်”
“မတင်လည်းမတင်ဘူး၊ မကျလည်းမကျဘူးဆိုရင်တော့ ‘နင်’ နေတာ ဝဲဖြစ်မယ်၊ ရေသေပုလဲချလိုက်ပါလား”

ရည်မှန်က တစ်ချက်ပယ်လိုက်ပြီး . . .
“ငါ . . . ဒီကောင်မလေးကို သနားလည်းသနားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အခုလိုလိုက်လိုက်လျှော့လျှော့ဆက်ဆံနေတာကျတော့ ငါ့ဘက်က မှားမှားမှား နေသလားလို့”

“မှားတာဘာဖြစ်လဲကွ၊ လူဆိုတာ မှားခွင့်ရှိတာပဲ၊ မင်းအနေနဲ့ ကမင် တကာမှားတဲ့အမှားမျိုးဆိုရင်တော့ သတ္တိရှိရှိနဲ့သာ တာဝန်ယူပြီးမှားပစ်လိုက်၊ မတော်တဆသာမမှားစေနဲ့”

“မင်းပြောတာပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီထင်တယ် စိုးနိုင်၊ မတော်တဆမှားရင် ခွင့်လွှတ်လို့ရတယ်၊ တမင်မှားရင် ပိုပြီးအပြစ်ကြီးတာမဟုတ်လား”

စိုးနိုင်ကခေါင်းကိုခါ၏။ “မင်းကလည်းကွာ... အပြစ်ပေါ့ဖို့အရင်စဉ်းစားနေတာကိုး၊ တာဝန်ခံဖို့အရင်စဉ်းစားပါကွ” ဟု ညည်း၏။ ထို့နောက်... .

“ဒီမှာရည်မွန်ရဲ့... တမင်လုပ်တဲ့အမှားမှာ ကိုယ့်အမှားဒဏ်ကိုယ်ခံမယ်လို့ ရဲရဲပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့လူရှိတယ်၊ အဲ... ဒါပေမဲ့ မတော်တဆ မှားပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှတာဝန်မယူချင်ကြဘူးကွ”

ရည်မွန်ကခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါ၊ စိုးနိုင်ကသူ့ကို အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

နောက်မှပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်... .

“မင်းကိုငါ မတော်တဆအမှားတစ်ခုအကြောင်းပြောပြမယ် သိလား၊ ဒီလိုကွာ... . ငါ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှာ လုပ်အားပေးဝင်လုပ်တော့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားမှာ ပုံစံတွေ ဖြည့်ရေးပေးရတယ်... .

အဲဒါ... . လူတစ်ယောက်ကွာ၊ အဲဒီလူက ‘ကိုယ်တွင် ထင်ရှားသော အမှတ်အသား’ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ နဖူးပေါ်တွင် ရွေးစေ့ခန့်မဲ့ရှိလို့ ရေးထားတာကို ငါလက်ရေးနဲ့ ပြန်ကူးတဲ့အခါကျတော့ ‘ရွေးစေ့’ဆိုတဲ့ စာလုံးမှာ ငါက ‘ရကောက်’ရဲ့ အမြီးကို အောက်ရှည်ရှည်မဆွဲချမိဘူး၊ တိုသွားတော့ ‘ရကောက်’နဲ့ မတူဘဲ ‘ဂငယ်’နဲ့ တူသွားတယ်... . ဒီတော့ ‘နဖူးပေါ်တွင် ရွေးစေ့’ ကနေ ‘နဖူးပေါ်တွင်... .’အဲ... . အဲဒီလို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ ဟိုလူခမျာတော့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ကိုယ့်မှတ်ပုံတင် ကိုယ်ထုတ်မပြပုံတဲ့ ဘဝရောက်ရော”

စိုးနိုင်ပြောပြသော ဥပမာကြောင့် ရည်မွန် ကျိတ်ပြီး ရယ်မိသည်။ စိုးနိုင်က... .

“မင်း... . သိလား၊ အဲဒီလို မတော်တဆမှားတဲ့အမှားအတွက် ကာယကံရှင်က ဘယ်သူ့ကိုအပြစ်တင်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို တာဝန်ယူခိုင်းရမလဲ၊ မခက်ဘူးလား”

“အခုကိစ္စကျတော့ကော... .”

“ငါအထင်တော့... . မင်း... . အင်းလေ... . မှန်စကားဝါညိုနဲ့ ဖတ်သက်လာလို့ မှားရမယ်ဆိုရင်လည်း တမင်သာ မှားလိုက်ပါတော့ကွာ”

“ဟာ... . မဖြစ်ဘူးထင်တယ် စိုးနိုင်၊ ဒီကောင်မလေးက... . ဘာ... . ခက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ စောစောစီးစီး နောက်ဆုတ်မှပါ”

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေသော ရည်မွန်ကို ကြည့်ပြီး စိုးနိုင် အံ့ဩနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွ... . မင်းလေသံက ကောင်မလေးက ဘာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ”

“သူက... . အင်း... . တစ်မျိုးပေါ့ကွာ... . ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒီကောင်မလေးက... . ဟိုဒင်း... . အရမ်းပျော့ညှိလွန်းတယ်ကွ”

“ဘာ... . ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကောက်ချက်ချရတာလဲ ရည်မွန်”
ရည်မွန် ဘာမှပြန်မဖြေ၊ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ စိုးနိုင်က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ရည်မွန် မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားချက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်အကဲခတ်နေ၏။ နှစ်ယောက်သားတိတ်ဆိတ်နေဖြစ်ကြသည်။

“ငါ နားလည်ပြီ ရည်မွန်၊ ငါ မင်းရဲ့ စိတ်ကို နားလည်ပြီထင်တာပဲ”
“ဘယ်လို... . စိုးနိုင်”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ မှန်စကားဝါညိုကို... . ဟို‘လူလူ’ ဆိုတဲ့ မိန်းမ နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေတာမဟုတ်လား”

ထိုစကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် အရာရာသည် အနွေးဓာတ်နှင့် အလင်းရောင်တို့ ငြိမ်းခနဲ ကွဲအက်ပျောက်ကွယ်ကာ မှောင်မိုက်သွားလေသည်။
လူလူ... .
လူလူ... .

ဘုရားရေး... . ဒီနာမည်ကို နောက်ထပ်မကြားရပါစေနဲ့တော့။
ရည်မွန် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ရင်း အလိုလိုခေါင်းငုံ့သွားမိသည်။

တကယ်ပဲလား... . အဲဒီမိန်းမကို ငါ သတိရတုန်းဆိုတာ တကယ်ပဲ

လား၊ ရည်မွန် . . . သူကိုယ့်သူပင် နားမလည်ချင်။

“ငါပြောတာ ဟုတ်လား . . . ရည်မွန်”

“ဟုတ်တယ် . . . စိုးနိုင်၊ ဇူဇူနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ အသက်အရွယ် အရကော ရင်ကျက်မှုအရကော စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုအရပါ မှန်စကားဝါညိုဟာ အများကြီး အားနည်းသေးတယ်”

“အဲဒါ . . . မင်း မှားတာပေါ့ ရည်မွန်၊ လူတစ်ယောက်ကို တခြားလူ တစ်ယောက်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ သွားနှိုင်းယှဉ်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာလောက် လွဲချော်တာ မရှိဘူး၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူးကွ၊ ဇူဇူဟာ . . . ဇူဇူပဲ၊ မှန်စကားဝါညိုဟာ မှန်စကားဝါညိုပဲ၊ လူနှစ်ယောက်ဟာ ကိန်းဂဏန်းတွေမှ မဟုတ်တာ . . . အဲဒီလို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လို့မရဘူးကွ”

စိုးနိုင်က စကားအဆုံးတွင် ပင့်သက်ကို ရှိုက်သည်။ ရည်မွန်ဘာများ တုန်ပြန်မလဲ . . . ဟု စောင့်ကြည့်အကဲခတ်သည်။

ရည်မွန်နှုတ်က စကားတစ်လုံးမှ မထွက်။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စိုးနိုင်က ရည်မွန်ကို ကရုဏာသက်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြော သည်။

“တကယ်တော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဇူဇူကို စွဲလမ်းတဲ့ အမှတ်သညာတွေ ကျန်ရစ်နေတုန်းပါပဲလား ရည်မွန်”

အချို့ကိစ္စများသည် မှန်လွန်းနေသောအခါ ဝန်ခံစရာမလိုပါ။

နေသည် အရှေ့အရပ်မှထွက်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြောင့် ဆိုဝန်ခံချက်ပေးစရာမလို။ ကြိတ်တစ်ခု၏ အတွင်းထောင့် သုံးခုပေါင်းခြင်းသည် ၁၈၀ ဒီဂရီ ဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝန်ခံစရာမလို။ အလင်းသည် သိပ်သည်းဆနည်းသော နယ်ပယ်သို့ တိုးထွက်သောအခါ အပြင်သို့ ယိုင်သွား ကြောင်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ပန်ခံစရာမလိုပါ။

သူ့စိတ်အလင်းသည် နှလုံးအိမ်ထဲမှ တိုးထွက်လာ၏။ သိပ်သည်း ဆနည်းသော ကြားခံနယ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ 'အတိတ်'ဆီသို့ ယိုင်သွား၏။

ရည်မွန် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ပေးမနေတော့။

ပါး

အချို့ကိစ္စများသည် မှန်လွန်းသောအခါ ဝန်ခံချက်ပေးစရာမလိုတော့

...

သတိရလိုက်တာ ဇူဇူရယ်။

အတိတ်တစ်စုံတစ်ရာ

ထိုညသည် ကြယ်နက္ခတ်တွေစုံသော ညတစ်ညလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ကန်ရေပြင်အစပ်တွင် တည်ထားသော Restaurant တစ်ခုလုံး ချွန်းချွန်းလက်နေအောင် လင်းပသည့် အလှဆင်မီးလုံးရောင်စုံများ၊ စားသောက်သူတို့၏ စကားပြောသံ ရယ်မောသံများ၊ Restaurant စင်တင်တေးဂီတပိုင်းမှ သီချင်းသံများဖြင့် ဖိုပြည်ချမ်းမြေ့နေသည့် ညတစ်ညလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ဇူးဇူးတို့ ဆုံစည်းခဲ့သည့် 'မတော်တဆ သံယောဇဉ်ည'လည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကန်ရေပြင်ပေါ်သို့ လရောင်နှင့် ရောင်စုံမီးရောင်တို့ တဖျတ်ဖျတ် ကြွေခနေ၏။ စင်တင်တေးဂီတပိုင်းမှ သီချင်းသံဖြင့် အလင်းတို့လှုပ်ခတ်ကခုန်နေသည်ဟုပင် အောက်မေ့ချင်စရာကောင်းသည်။

စားတော်ဆက် (Restaurant) တည်ရာ ရေပြင်ကန်သာကို ဝန်းရံဖွဲ့ထားသည့် ပန်းခြံ၏အလွန် ကားလမ်းမဆီမှ ကားသံစက်သံတို့ကို ရံဖန်ရံခါ

သွဲသွဲကြားရသည်။ အပြင်အပတွင် တိတ်ဆိတ်မှောင်မှိုက်နေ၏။

စိမ်းလဲ့ကန် အပန်းဖြေဥယျာဉ်စားတော်ဆက် (Restaurant) ၏ စင်တင်တေးဂီတပိုင်းသည် ရည်မွန်နှင့်သူငယ်ချင်းများဖွဲ့ထားသော ကိုယ်ပိုင်တီးပိုင်း ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းညများတွင် ရည်မွန်ကအစအဆုံး တာဝန်ယူတီးခတ်သော်လည်း အဲသည်ညတွင်တော့ စိတ်တွေ့နောက်ကျီရှုပ်ထွေးသလိုလို ခံစားနေရသောကြောင့် သူ့နေရာတွင် နယ်မှခဏရောက်နေသူ စိုးနိုင်ကို လူစားသွင်းထားခဲ့ပြီး စင်ပေါ်မှခဏဆင်းလာခဲ့သည်။

ဦးခေါင်းကြည်လင်သွားစေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စားတော်ဆက်ရှေ့မှ ပန်းခြံအဝင်အထိ ကွေ့ပတ်ဖောက်ထားသောလမ်းကလေးအတိုင်း ယိုတိုသည်သည်လျှောက်သည်။ ပန်းခြံတွေ့ . . . သစ်ပင်တွေအနားရပ်ကာ ငေးသည်။ အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ထုတ်ကာသောက်သည်။

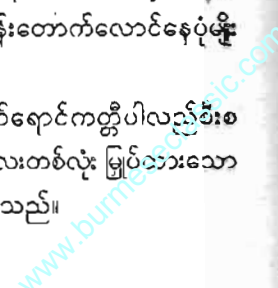
နောက် . . . တစ်လှမ်းချင်းဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း စားသောက်သူတို့ နှိပ်ပိုင်ကားများရပ်နားထားရာ မြေကွက်လပ်ဆီရောက်လာသည်။

သူမက စားတော်ဆက်အထွက် မှန်တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖွင့်ချွတ်ခဲ့ပြီး သူမ၏ကိုယ်ပိုင်ကားရှိရာဆီ ခြေလှမ်းကြကြလျှောက်လာသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ခြေလှမ်းကြကြလျှောက်သည်ကို အင်မတန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် လှပစွာမြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ချည်မွန် ဝရုဖြုမိ၏။

သူမက မှော်ဆရာမတစ်ယောက်လို အနီရောင်ရဲရဲအောက်ခံတီရှုပ်ဆီတွင် မိန်းမဝတ် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီရှည်ပွပွတို့ကို ခတ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်ကို ရွှေရောင်ပါးပါးဆိုးထားရာ မီးအလင်းတို့ တဖျတ်ချွတ်ဟပ်သောအခါ မီးတောက်မီးလျှံတစ်ခု ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေပုံမျိုး ဘလက်လက်ထနေ၏။

ဖြူစင်သွယ်နွဲ့သော လည်တိုင်တွင်အနက်ရောင်ကတ္တီပါလည်စီးစသည်နှောင်ထားပြီး အလယ်တွင်စိန်ပွင့်သေးသေးကလေးတစ်လုံး မြှုပ်သားသောကြောင့် သူမ၏အလှက အနှောက်တိုင်းဆန်နေလေသည်။

သူမက ကားတံခါးကိုသော့ဖွင့်နေခိုက်မှာပင် နောက်မှ နားရွက်ဖျားတွင် နားကွင်းနှစ်ဖက်တပ်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲက ကမန်းကတန်းပြေးထွက်လိုက်လာပြီး...

“လူ့... ခဏလေးပါကွာ၊ ကိုယ်ပြောနေ...”

“ဆောရီးပဲ ဝဏ္ဏ၊ နင်ပြောတဲ့စကားကိုနားထောင်စရာ ငါ့မှာဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူး၊ ငါသွားမယ်”

ဝဏ္ဏဟုအခေါ်ခံရသော လူငယ်က သူမနှင့်ကားကြားတွင် ကန့်လန့်ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟင့်အင်း.. ကိုယ့်ကို ဒီလိုလုပ်သွားလို့ မရဘူး၊ မင်းကိုယ့်ကို ချစ်ကို ချစ်ရမယ်၊ တစ်ချိန်လုံးကိုယ့်ကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ဆက်ဆံရေးတွေနဲ့ မေ့လင့်ချက်တွေပေးပြီး များခေါ်ခဲ့တာမင်းပဲ... လူ့”

“အလို့... ဘုရားသခင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်လိုက်တာနဲ့တင် အဲဒီမိန်းကလေးက နင့်ကိုချစ်နေပြီလို့အပိုင်ယူဆလိုက်တာလား၊ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်လည်း တွေးဦးမှာပေါ့ ဝဏ္ဏရယ်... လောကကြီးမှာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ သတ္တဝါနှစ်မျိုးရှိတာ ဒီနှစ်မျိုးဟာ သူငယ်ချင်း မဖြစ်ရတော့ဘူးလား၊ ဖြူဖြူစင်စင်ပေါင်းလို့သင်းလို့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေရှိသေးတယ်ဆိုတာ နင်စဉ်းစားပါဦး၊ အဲဒီလိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူးဆိုရင်တော့ နင်ကိုယ်တိုင်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဖြူဖြူစင်စင်မပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့... ဘဝမှာ... နင့်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာကြီးပဲဝဏ္ဏ... သိလား”

သူမစကားပြောသည့်အသံက ခပ်ဩဩရီသဲ့သဲ့လှောင်ပြောင်သရော်သံပါနေသည်။

ဝဏ္ဏဆိုသည့်လူငယ်က ရှက်ရှက်ဖြင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“မင်း... ကိုယ့်ကို ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ကြောလို့ရမယ်ထင်သလား လူ့လား... ကိုယ့်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ မင်းကို ကိုယ်ပြောစရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝဏ္ဏက သူမ၏လက်ကိုဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခပ်တင်း

တင်း ဆွဲခေါ်သည်။ သူမက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်...

“နင် ငါ့လက်ကို အခုလွှတ်လိုက်စမ်း ဝဏ္ဏ”

ရည်မွန်က ထိုမြင်ကွင်းကိုဘေးမှ အနီးကပ်ရပ်ကြည့်ရင်း စီးကရက်တိုဖြည်းညှင်းစွာ တစ်ဖွာဖွာလိုက်သည်။ ကောင်မလေးဘာလုပ်မလဲ...။

“ငါ့လက်ကိုလွှတ်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ... ကဲ”

ကောင်မလေးအနေဖြင့် လွတ်နေသည့်လက်ဖြင့် ဝဏ္ဏပါးကိုရိုက်လျှင် ချိတ် သို့မဟုတ် ဘေးမှအေးအေးဆေးဆေးလက်ပိုက်ကြည့်နေသည့်သူတို့အကူအညီတောင်းလျှင်တောင်း၊ ဒါပဲ လုပ်စရာရှိသည်ဟု ရည်မွန်တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် သူ့အတွေးနှစ်ခုစလုံးမှားသွားသည်။

လူ့ကလက်ကို နောက်ပြန်ဆောင်ရုန်းရမည့်အစား ရုတ်တရက်ရွေ့တစ်လှမ်းတိုးပြီး လူ့ချင်းရှုထွန်းလိုက်သည်။ ဝဏ္ဏခန္ဓာကိုယ်နောက်သို့ပိုင်သွား၏။ လူ့က ဝဏ္ဏ၏ခြေဖျားကိုဖိနပ်ခွာဖြင့် ဆောင့်နှင်းသည်။ ဝဏ္ဏက နာကျင်မှုမြင့်ယောင်ပြီးလက်ကိုအလွတ် လူ့၏လက်ဝါးစောင်းကဖျတ်ခနဲ ဝဏ္ဏ၏မေးခွဲကို အရိုန်ပြင်းပြင်းဝင်သွား၏။

“အား...”

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် ရိပ်ခနဲခွဲပျောင်းသွားသည်။ ခါးတစ်ပတ်လှည့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးအားဖြင့် ခြေစောင်းကန်လိုက်၏။ ဝဏ္ဏ၏ပခုံးညှပ်ရိုးကို တည့်တည့်ဆီး၏။ ဖျောက်ခနဲ အရိုးကျိုးသံပင်ကြားလိုက်ရသည်ဟုထင်ရ၏။

သိပ်လှပတဲ့ကရာတေးကွက်ပဲ... ဟု ရည်မွန် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ထိုမိန်းမကိုရုံသွင်းပြစားချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။

မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးလဲကျပြီး ညည်းညူနေသည့်ဝဏ္ဏကို ထိုမိန်းမက ငဲ့စောင်း၍ပင်မကြည့်။ သူမ၏ ကားတံခါးကိုသော့ဖွင့်သည်။

ကားထဲဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အေးအေးဆေးဆေး စီးကရက်ဖွာရင်း

ရပ်ကြည့်နေသည့် ရည်မွန်ကို သူမ သတိပြုမိသွား၏။ ဆတ်ခနဲဦးခေါင်းလှည့်
ရင်းလေသံမှာမာဖြင့်. .

“ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ရပ်ကြည့်နေရတာလဲ”

ရည်မွန်က ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကိုတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။
နောက်. . . စကားကိုတစ်လုံးချင်းပြော၏။

“ဘာသဘောလဲဆိုတော့ ‘သဘော’ ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရနဲ့
‘TRAIT’ လို့ခေါ်တယ်။ လူ့ရဲ့သဘာဝတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ လူ့သဘာဝဆိုတော့
ထုံးစံအတိုင်း ‘ငါမှငါ’ဆိုပြီး အပေါ်ကိုထောင်တက်နေစမြဲပေါ့. . .

အဲ. . . ဒါပေမဲ့ လူ့ဟာသူလေးစားတဲ့၊ နှစ်သက်တဲ့သက်ရှိသက်မဲ့
အရာတစ်ခုခုကို တွေ့တဲ့အခါကျတော့ စောစောကအပေါ်ကိုထောင်နေတဲ့
‘သဘော’ ကြီးဟာ အဲဒီလေးစားစရာနှစ်သက်စရာရဲ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းဖို့မြေပြင်
ကိုပြန်ကျသွားတယ်။

အဲဒါကို ‘သဘောကျတယ်’ လို့ခေါ်တာပါပဲ”

ရည်မွန်စကားအဆုံးတွင် သူမက အသံဩဩဖြင့် ခစ်ကနဲတစ်ချက်
ရယ်သည်။ ရည်မွန်က. . .

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ဧကန္တ မင်းလည်း ‘သဘောကျ’ သွားပြီထင်တယ်”

“အို. . .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုယ်ကမင်းကိုသဘောကျတယ်ဆိုတော့ မင်းရဲ့
ခြေရင်းမှာ ကိုယ့် ‘TRAIT’ က ဝပ်ဆင်းသွားတာပေါ့၊ အခု မင်းကတစ်ခါပြန်
ပြီးသဘောကျတယ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်သရေပဲ”

“ရှင် တော်တော်စကားပြောတတ်တဲ့လူပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး. . . ရှင်က
တီးခိုင်းမှာဂစ်တာတီးတဲ့သူ မဟုတ်လား၊ ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက ကျွန်မရှင့်ကို သတိ
ထားလိုက်မိသလိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်နာမည်က ရည်မွန်စိုးပါ”

ရည်မွန်ကမိတ်ဆက်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်သူ့ညာလက်ကို ကမ်း
ပေးလိုက်သည်။ ဇူဇူးက ခဏမျှတွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေ၏။ နောက်မှ. . . လက်

တစ်ဖက် တုံ့ပြန်ကမ်းလာ၏။

ရည်မွန်က. . .

မနက်ဖြန်ည. . . ဒီဆိုင်ကိုလာဦးမှာလား၊ ကိုယ်. . . မင်းအတွက်
သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြချင်လို့ပါ”

“ဘာသီချင်းလဲ”

“စုန်းမ”

သတိရလိုက်တာ. . . ဇူဇူးရယ်။

ရည်မွန်တီးတိုးရေရွတ်မိပြန်သည်။ သူမကို မေ့ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေသည့်
တိုင် အတိတ်က ဘာကြောင့်သူ့အပေါ် အခုထိ အနိုင်ယူနေရသလဲ။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ

လွမ်းတတ်သူအတွက်

ဒဏ်ရာပြတိုက်တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

ရည်မွန်ဂီတာကို ကောက်ကိုင်မိသည်။

မင်း နှုတ် ခမ်း များ လွင့် လာ မှာ ကြောက် တယ် ကွယ် အ ချစ်

ရေ

စုန်း မ စုန်း မ

စားပွဲပေါ်တွင် မှန်စကားဝါညိုပေးသွားသော စီးကရက်ဘူးရှိသည်။
ဆောင်းဦးညမြောက်ပြန်လေထဲတွင် သီချင်းသံက တီးတိုးလွင့်ယုံနေ၏။

အခန်း(၆)

မီးသတ်သမားတို့ရေ . . . ၊
 မင်းတို့ရဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်ကြမ်းကြီးတွေကို
 သတိထားကြ။
 မီးလောင်ခံထားရတဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ
 တယုတယကိုင်တွယ်မှရတာမျိုး
 (မာယာကော့စ်စကီး)

Look out with Your boots, Messrs.Fire men,
 hearts on fire should be handled with caresses !
 (MAYAKOVSKY)

ရည်မွန်၏အပြုအမူကြောင့် မှန်စကားဝါညိုအနည်းငယ်အံ့ဩသွား
 သည်။ စိတ်လည်းတိုသွား၏။

သူမစိတ်အထင်က ဂီတာတီးသင်လျှင် ကိုရည်မွန်ဂစ်တာနှင့်ပင် သူမ
 တို့တီးခိုင်းလိမ့်မည်ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။ သို့သော် . . . ရည်မွန်
 ကတော့ မှန်စကားဝါညိုထဲတွင် ဂစ်တာပါမလာသည်ကိုတွေ့သောအခါ . . .

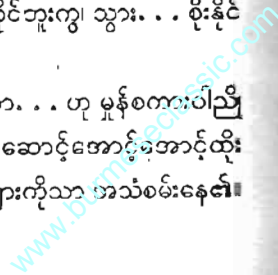
“အဲ . . . အဲဒါမှခက်တာပဲ ငရုတ်ကျက်ရာ၊ ကိုယ်ကလည်း သေသေ
 ချာချာ မမှာလိုက်မိဘူး။ မင်း ကိုယ်ပိုင်ဂစ်တာပဲယူလာလိမ့်မယ်ထင်ထားတာ”

“ဟင် . . . ကိုရည်မွန်၊ ဂစ်တာရှိသားပဲဟာ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီဂစ်တာကိုပဲ
 တျွန်မယူတီးမှာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျမှ ကျွန်မဂစ်တာ . . .”

ရည်မွန်က စကားဆုံးအောင်မစောင့်။ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ်ကကိုယ့်ဂီတာကို ဘယ်သူမှပေးမကိုင်ဘူးကွ၊ သွား . . . စိုးနိုင်
 ဂစ်တာကိုသွားယူ”

အမယ်လေး . . . အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ . . . ဟု မှန်စကားဝါညို
 စိတ်ထဲတွေးလိုက်၏။ မျက်စောင်းတစ်ချက်ဆောင့်ဆောင့်အောင်ဆောင့်ထိုး
 လိုက်သည်။ ရည်မွန်ကတော့မသိ။ ခေါင်းငုံ့ကာကြိုးများကိုသာ အသံစမ်းနေ၏။

မူန့်စကားဝါညို နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် မခံချိမခံသာ မာနတစ်မျိုးဖြင့် အသည်းတယားယားဖြစ်လာ၏။ ဟင်း . . . ဒင်းခေါင်းကို အဲဒီ ဂစ်တာကြီးနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်။

“သွားလေ စိုးနိုင်ဆီကဂစ်တာသွားယူပါဆို”

ရည်မွန်ကမော့ကြည့်ရင်း ထပ်ပြောလိုက်သောကြောင့် မူန့်စကားဝါ ညို နှုတ်ခမ်းစုကာ ခြေဆောင့်ရင်းမီးဖိုချောင်ထဲဝင်သွား၏။

ရည်မွန်က သူမနောက်ကျောဆီငေးကြည့်ရင်း တစ်ချက်ခိုးခိုးဝှက်ဝှက် ပြုံးလိုက်သည်။ အင်း . . . နှုတ်ခမ်းလေးစုထားတော့လည်း ဒီကောင်မလေးဟာ ဝက်ပေါက်လေးတစ်ကောင်နဲ့တူနေပြန်ရော . . . ဟု တွေးလိုက်၏။

အင်း . . . ခက်တော့နေပြီထင်ပါရဲ့၊ ငါ့ရဲ့ဝက်မကလေးရယ်။

မီးဖိုဆောင်ထဲထိ ခြေဖနောင့်ကို တဒုန်းဒုန်းဆောင့်နင်းရင်းဝင်လာ သော မူန့်စကားဝါညိုကို စိုးနိုင်ကလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . ဂျောက်ဂျက်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဦးစိုး . . . ဦးစိုး . . . ဂစ်တာခဏပေးလိုက်ပါတဲ့၊ ကိုရည်မွန်က . . . တကတည်းဖြစ်နေလိုက်တာ . . . ၊ သူ့ဂစ်တာကို ပေးမကိုင်ချင်ရလောက် အောင် ကျွန်မကနဲ့နေလို့လား”

“ဟဲ့ . . . မဟုတ်ဘူး ဂျောက်ဂျက်ရဲ့၊ နင့်ကိုမှ ပေးမကိုင်တာမဟုတ် ဘူး၊ ငါ့ကိုတောင် ‘မကိုင်ပါနဲ့’လို့ မှာထားတာ”

စိုးနိုင်စကားကြောင့် မူန့်စကားဝါညိုစိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့ ကိုရည်မွန်က သူ့ဂစ်တာကို သူများကိုင်တာ မကြိုက်ရတာလဲဟင်”

“ဒါတော့ ငါလည်းဘယ်သိပါ့မလဲ . . . ဂျောက်ဂျက်ရဲ့၊ သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာလျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာလူမသိစေချင်တဲ့ ခံစားမှု

တစ်ခုခုရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဦးစိုးတို့က သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတွေပဲ၊ မေးမကြည့်ဘူးလား”

“ဟာ . . . မေးလို့ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ဘာနဲ့တူလဲ သိလား”

“ဘာနဲ့တူသလဲဟင်”

“လိပ်ခေါင်းရောဂါနဲ့တူတယ်ကွ၊ သူများကိုလည်း မပြုချင်ဘူး၊ ကိုယ့် ဖာသာကိုယ်လည်း ကုမရဘူး”

စိုးနိုင်စကားကြောင့် မူန့်စကားဝါညိုရယ်လိုက်မိ၏။ ရယ်လိုက်ရသော ကြောင့် အနည်းငယ်စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရလေသည်။ စိုးနိုင်က . . .

“သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူရှိမှာပေါ့ကွာ . . . သူ့ဂစ်တာကို မကိုင် စေချင်ရင် မကိုင်ဘဲနေလိုက်ရုံပေါ့ ဂျောက်ဂျက်ရဲ့၊ ဒါ . . . စိတ်ဆိုးစရာလား၊ သည်းခံလိုက်ပေါ့ညီမရယ်”

စိုးနိုင်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပြောသောကြောင့် မူန့်စကားဝါညိုစိတ်ဆိုး ပြေသွားသည်။ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိရင်း . . .

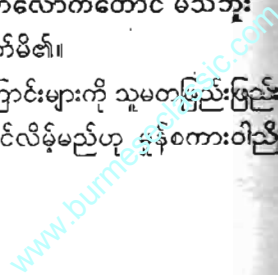
“အင်းလေ . . . သည်းခံရမှာပေါ့နော်၊ လူတစ်ကိုယ်စိတ်တစ်မျိုးပဲလေ”

“အမယ် . . . ဂျောက်ဂျက်ကဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်တာ နည်းတဲ့ပါရမီမဟုတ်ဘူး၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းလို ခန္တီပါရမီမျိုးကွ၊ မယ့်ရင် ညည်း ချက်ကို မြားနဲ့အပစ်ခံကြည့်ပါလား”

မူန့်စကားဝါညို ရယ်မောရင်းစိတ်ဆိုးပြေသွားသည်။ ဟုတ်တာပေါ့ . . . ‘သူ’ ကိုခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။

‘ယောက်ျားဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့အကြောင်းကိုသာ သိချင် သိမယ်၊ အချစ်ရဲ့အကြောင်းကိုတော့ တစ်ဝက်လောက်တောင် မသိဘူး’ ဟူသော ဆိုရိုးစကားတစ်ခုကို သူမ သတိရလိုက်မိ၏။

ကိုရည်မွန်မသိသေးသည့်အချစ်အကြောင်းများကို သူမတဖြည်းဖြည်း တစ်ဆင့်ချင်းနားလည်အောင် ခင်းကျင်းပြသနိုင်လိမ့်မည်ဟု မူန့်စကားဝါညို တစ်ဖက်သတ်တွေးနေမိ၏။

အင်း... ခရစ္စတင်း သင်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် အခုမှပထမ အဆင့်ပဲရှိသေးတာ...

မူနီစကားဝါညိုလက်တစ်ဖက်က ယောင်ရမ်းပြီး သူမအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ချောကလက်ဘူးကလေးကို စမ်းမိသွားသည်။ ခရစ္စတင်းကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး အသေအချာပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည့် အညိုရောင် MON DORA ချောကလက်သံဘူးအပြားသေးသေးကလေး။

သည်ချောကလက်ဘူးကလေးက... ခရစ္စတင်း၏အစီအစဉ်ထဲတွင် ဒုတိယအဆင့်...။

ဂစ်တာတီးသင်နေခိုက်တွင် မူနီစကားဝါညိုက အမှတ်တမဲ့လိုလိုဖြင့် 'ချောကလက်စားပါဦးလား' ဟု ပြောကာ ကိုရည်မွန်အတွက် ချောကလက်ဘူးတို့ ထုတ်ပေးရမည်။ (ခရစ္စတင်း၏စိတ်ကူးအစီအစဉ်က သိပ်လှပလွန်းသောကြောင့် ရင်ထဲမှကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ချောကလက်ဘူးအောက်ခံ စက္ကူပြားပေါ်တွင်

White Snake ၏ Give me all your love သီချင်းတသား

တစ်ပိုင်းတစ်စကို ရေးထား၏။ ပြီးမှ ချောကလက်တောင့်ကိုအပေါ်က ပြန်ထည့်ပြီး ဖုံးထားသည်။

ကိုရည်မွန်ချောကလက်ကိုစားရန် ထုတ်ယူလိုက်သည့်အခါ အောက်ခံစက္ကူပြားပေါ်တွင် ထိုစာသားကိုမြင်ပေလိမ့်မည်။ ဒီချောကလက်ဘူးခွဲလေးကို အမှတ်တရသိမ်းဆည်းချင်သိမ်းဆည်းထားပေလိမ့်ဦးမည်... ဟု သူမ တစ်ဖက်သတ်ရင်ခုန်စွာ လိုရာဆွဲတွေးနေမိ၏။

နွေးထွေးနူးညံ့သောနှင်းဆီရနံ့ဖြင့် သူမ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေချိုမြို ဆွတ်ပျံ့နေလေသည်။

ကိုရိုးနိုင်လှမ်းပေးလိုက်သော ဂစ်တာကိုယူရင်းအိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်သူလိုမျိုး ဧည့်ခန်းဆီထွက်လာခဲ့၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူမ ခြေဖဝါးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ရည်မွန်က ဂစ်တာကိုကိုင်တွယ်ပုံ ကိုယ်ဟန်အနေအထား၊ လက်အနေအထားကစပြီးသင်ပေးသည်။ နောက်... လက်ကွက်တွေကိုတစ်ခုချင်းစီပြသည်။ ကြာလာသောအခါ ကျင့်သားမရှိသေးသော မူနီစကားဝါညို လက်ချောင်းထိပ်ကလေးတွေ နာကျင်လာ၏။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့ကလေးဖြင့် သူမ၏လက်ထိပ်ဖျားကလေးများ သွေးရောင်နီရဲနေသည်ကို ငုံ့ကြည့်နေသော မူနီစကားဝါညိုကြောင့် ရည်မွန်တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...။

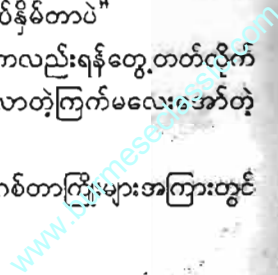
“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲနားရအောင်... ဂျောက်ဂျက်က သိပ်စိတ်ပျော့တာပဲကွာ”

သူမကိုစိတ်ပျော့သည်ဟု အပြောခံရသောကြောင့် မူနီစကားဝါညို မခံချင်ဖြစ်သွား၏။

“ဟင်း... ကျွန်မကအကျင့်မှမရှိသေးဘဲ၊ ခုမှစရတာကိုး၊ ကိုရည်မွန်ကကျွန်မကိုသင်ရတာ စိတ်မရှည်ဘူးနော်... သိပ်နှိမ်တာပဲ”

“မနှိမ်ပါဘူး... ဂျောက်ဂျက်ရယ်၊ မင်းကလည်းရန်တွေ့တတ်လိုက်တာ၊ ရန်တွေ့တဲ့အသံကလည်း ဥကျင်းကဆင်းလာတဲ့ကြက်မလေးအော်တဲ့အသံမျိုး၊ ကလပ်... ကလပ်နဲ့”

ရည်မွန်က နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောရင်း သူ့ဂစ်တာကြိုးများအကြားတွင်

၁၁၀ ■ မင်းဆိုင်နန်းစန်

နှင်းဆီပွင့်ကိုညှပ်သည်။ ထို့နောက် ဂစ်တာကိုခုံရုံတွင် လှမ်းယောင်ထားရင်းထိုင်နေရာမှ ထရန်ဟန်ပြင်၏။

မူနစ်စကားဝါညိုစိတ်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှချောကလက်ဆီရောက်နေသည်။ လျှို့ဝှက်သော အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် လက်နက်ကိရိယာ ထပ်ခုလိုမျိုးလက်က အင်္ကျီအိတ်ထဲနှိုက်ပြီး မသိမသာစမ်းနေမိသည်။

ခက်သည်က သူ့ကိုချောကလက်ကျွေးဖို့ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

“ဘာဝိုင်နေတာလဲ ဂျောက်ဂျက်ရဲ့”

“ဟို . . . ဟိုဝင်း . . . ကိုရည်မွန် ချောကလက်လေ၊ အဲဒါ . . . အဲ . . .

ချောကလက်စားပါလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အင်း . . . ပေးလေ . . . ကောင်းသားပဲ၊ စားတာပေါ့”

ရည်မွန်လက်ထဲသို့ ချောကလက်ကမ်းပေးပြီးခြင်းချင်း သူမ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ ရှက်စိတ်ကြောင့် သွေးတို့ပူနွေးထူအမ်းလာသလို သူမခံစားရသည်။ နားရွက်ဖျားတွေ နီရဲလာ၏။

ကိုရည်မွန်က ချောကလက်ဘူးကိုဖွင့်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

ဘုရားရေး . . . ရှက်လိုက်တာ။

သူမ ကိုရည်မွန်မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲ။ ကြည့်လည်းကြည့်ချင်နေသည်။

ဘူးအောက်ခြေမှရေးထားတဲ့စာကိုမြင်ရင် သူ . . . ဘာများပြောမလဲ။

ကိုရည်မွန်က ချောကလက်ဘူးကိုဖွင့်သည်။

ဟော . . . ဟော . . .

သူ . . . ဟိုစာကို တွေ့တော့မယ် . . .

သူမ မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် တခြားစီဖြစ်သွား၏။

ရည်မွန်က ချောကလက်ဘူးကိုခုံရုံပင်မကြည့်။ ချောကလက်ကိုဆွဲထုတ်ယူပြီးသည်နှင့် ကိုင်ထားလက်စဘူးခွံကို ပြတင်းပေါက်ဆီ ဝှီးခနဲမြည်တောင်သွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မူနစ်စကားဝါညိုကတော့ . . .

ကိုရည်မွန်လည်ပင်းကို ထပြီးညှစ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေပေါ်လာသည်။ သေလိုက်စမ်း . . . ကဲ . . . ဟာ . . . သေစမ်း။

ပြန်ရောက်မှခရစ္စတင်းကိုကျိန်ဆဲရဦးမည်။ ဟင်း . . . ကောင်းလိုက်တဲ့အင်္ကျီအင်္ကျီ။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်ခြေဆောင်နင်းကာ နှုတ်မဆက်ဘဲရုတ်တရက်ထပြန်သွားသည့် မူနစ်စကားဝါညိုကိုငေးကြည့်ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

ဟူသည့်အတွေးဖြင့် ရည်မွန်နားမလည်နိုင်စွာကျန်ရစ်လေသည်။

“ရည်မွန်”

နောက်ဘက်ဆီမှ စိုးနိုင်၏ခေါ်သံကြောင့်ရည်မွန်လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။

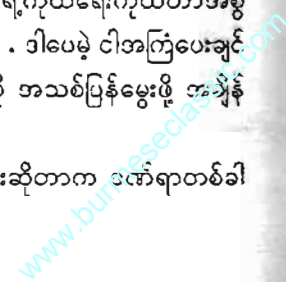
“မင်းဂစ်တာကိုမကိုင်ဖို့ ကောင်မလေးကို မင်းဆူလိုက်သေးလား”

“ဆူတာတော့မဟုတ်ပါဘူး . . . ငါအလေးအနက်ထားမှန်းသိသာအောင် တမင်တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြောလိုက်တာပါ စိုးနိုင်ရာ”

စိုးနိုင်က ပင့်သက်ကိုဖွဖွမှုတ်ထုတ်ရင်း . . .

“ဒီဂစ်တာက မင်းနဲ့လူကြားမှာတစ်ခုခုပတ်သက်မှန်း ငါနားလည်စိတ်ရယ် ရည်မွန်၊ ဒါပေမဲ့ . . . အင်းလေ . . . မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအစွဲအလမ်းဆိုတော့လည်း မေ့ပစ်ဖို့ပြောရခက်သားပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ငါအကြံပေးချင်တာကတော့ ဒီအချိန်မှာမင်းစိတ်၊ မင်းနှလုံးသားကို အသစ်ပြန်စေဖို့ အချိန်ရောက်ပြီဆိုတာပဲ ရည်မွန်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် စိုးနိုင်၊ နှလုံးသားဆိုတာက ဖန်ရာတစ်ခါ

ရဖူးရင် ကျက်လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါစက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မင်းကြားဖူးလားရဲ့ညွန့်၊ ငါ. . . စာအုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးတာ ပြောပြမယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးလို့နောက်တစ်နှစ်နွေဦးမှာ ဘာလင်မြို့မှာ နှင်းဆီပွင့်တွေအရမ်းပွင့်တာပဲတဲ့ ဂျာမဏီတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အဲဒီနှစ်ကပွင့်တဲ့ပန်းတွေလောက်လှတဲ့နှင်းဆီတွေ တစ်ခါမှ မပွင့်ခဲ့ဖူးဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့နှင်းဆီတွေကပွင့်ကြတာလဲ၊ စစ်ကြီးပြီးသွားပြီဆိုတာ ပန်းတွေကသိလို့ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ အလှဆုံးပွင့်ပြလိုက်တာလား”

“စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ဘာလင်မြို့ဟာ ဗုံးဒဏ်ကိုအကြီးအကျယ်ခံလိုက်ရတယ်လေ၊ မြေကြီးတွေအားလုံး ဗုံးကြဲခံရပြီး မွစာကြဲသွားတော့ မြေဩဇာအသစ်တွေကို ထိုးလှန်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး အပေါ်တက်လာလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒါ. . . ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ စိုးနိုင်”

“မင်းနှလုံးသားက ဇူဇူကြောင့် ဒဏ်ရာသေးသေးလေးရခဲ့တာပါကွာ ဗုံးကြဲခံရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မင်းနှလုံးသားမှာ မြေဩဇာအသစ်တွေတက်လာဦးမှာပါ၊ အလှဆုံးနှင်းဆီက အဲဒီအခါကျတော့မှ ပွင့်မှာကွ”

စိုးနိုင်စကားကြောင့် သူ တွေတွေဝေဝေဖြစ်သွား၏။ ဒဏ်ရာသေးသေးလေးရခဲ့တာပါ. . . တဲ့။ သည်မေးခွန်းကို သူ့ဖာသာသူ ပြန်မေးကြည့်မိသည်။ ဟင့်အင်း. . . နာကျင်တယ်ဆိုတာ ဒဏ်ရာအကြီးအသေးနဲ့ မဆိုင်ဘဲဘူး၊ ခံစားမှုတွေဘယ်လောက်ရင်းနှီးမြုပ်နှံပေးထားသလဲဆိုတဲ့ အပေါ်မှာပဲ မှုတည်ပါတယ်. . .

ရည်မွန်ရင်ထဲတွင် အတိတ်သည်ယနေ့ထိတိုင် တငွေ့ငွေ့နာကျင်နေဆဲရှိလေသည်။

အတိတ်တစ်စုံတစ်ရာ

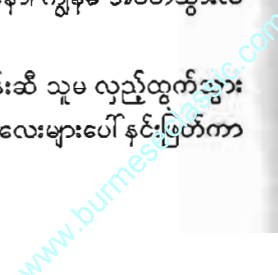
အဲသည်နေ့ကဖုန်းဆက်၍ ချိန်းလိုက်ပြီးနောက် ဇူဇူ၏ ကရာတေးတလပ်(ဒိုဂျီ)သို့ ရည်မွန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖုန်းထဲမှာတော့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ‘ပြောစရာကိစ္စတစ်ခုရှိလို့’ ဟု။ သို့ရာတွင် ဘာပြောရမည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်ထဲမှာမသေချာသေး။

မိုးစက်တွေက လမ်းမပေါ်တဖျောက်ဖျောက်ကျနေ၏။ ကောင်းကင်က ညိုမှောင်ကာ လိပ်ပြာအသေကောင်တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။ ရေခိုးရေငွေ့ ပါသောကြောင့် မုတ်သုန်လေသည် အေးစိမ့်နေ၏။

မိုးစက်တွေကြားတွင် အရာရာသည်မှန်ရိုင်းတဝါးဖြစ်နေလေသည်။ သူမကိုကရာတေးဝတ်စုံဖြင့်မြင်ရသည်ကိုက သူ့အတွက်အာရုံခံစားမှုတစ်မျိုးဖြင့် အမြဲတမ်းသစ်လွင်နေသည်။

“ကိုရည်မွန်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

အသံခပ်ဩဩဖြင့်ပြောရင်း အဝတ်လဲခန်းဆီ သူမ လှည့်ထွက်သွား၏။ ကလပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်ခင်းထားသော မြက်ဖျားကလေးများပေါ် နှင်းဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်းဆီ သူ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ခဲ့သည်။

သူ့အကြားအာရုံထဲတွင် ကရာတေး လေ့ကျင့်နေသူများ၏ 'ကီးယား' ဟု မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံ၊ ခုန်၍ကန်လိုက်သည့်အသံများကို ကြားနေရသည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သည်နေရာသို့ရောက်ဖူးကာစကတော့ ထိုအသံများသည် သူ့အတွက်အတော်နားစိမ်းနေခဲ့သည်။ သည်ကရာတေး ကလပ်ကို လေးငါးခြောက်ကြိမ်လောက်ရောက်သည့်တိုင်အောင် စိတ်ထဲတွင် ယဉ်ပါးကြည့်၍မရ။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာစိတ်အနှောက်အယှက်ပေးနေသလိုလို ခံစားရ၏။

နောက်ပိုင်းအကြိမ်များတွင်တော့ ထိုအသံများကို သူ့နားတွင်ကြားနေ ရလျက်နှင့်ပင် လစ်လျူရှုနိုင်လာပြီဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းကိုဂျပန်ရိုးရာဆန်ဆန် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖွဲ့ စည်းထားသည်။ ဆက်တီကုလားထိုင်များမရှိ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ခင်းထားသည့် မြက်ဖျာကလေးများပေါ်တွင် တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ရသည်။

အတိုအရှည်မညီညာသော သံပိုက်လုံးငယ်ကလေးများ ဝန်းရံကာ အလယ်တွင် သစ်သားပြားကလေးကိုကြိုးဖြင့် တွဲလောင်းဆွဲထားသည့် 'ဖူရင်' ဟုခေါ်သော ဆည်းလည်းကလေးကို အခန်းအဝင်တွင်ချိတ်ထား၏။ လေတိုး သောအခါ ထိုဆည်းလည်းကလေး၏ သာသာညှင်းညှင်းမြည်သံကို ကြားရတတ် လေသည်။

ရည်မွန်က ဧည့်ခန်းထဲဝင်ပြီးလေးလံစွာထိုင်ချလိုက်သည်။ 'ဖူရင်' ဆည်းလည်းသံလေးက တချင်ချင်မြည်နေ၏။ အခန်းအလယ်ရှိအနက်ရောင် စားပွဲခုံပုဂံကလေးပေါ်တွင် ပန်းအိုးတစ်အိုးကို အီကေဘားနား(ဂျပန်ပန်းအလှ ပြင်နည်း)ဖြင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြင်ထားသည်။

ပန်းအိုးထဲတွင် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်။ သို့သော် ပွင့်ချပ်များက မစုံ။ ပွင့်ချပ်တစ်ချပ်ကို တမင်တကာ ခြွေ ချထားသည်ကိုမြင်ရ၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်... ဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဇူဇူဝင်လာသည်။

"ဒီနေ့ ကိုရည်မွန်လာမယ်ဆိုလို့ ဧည့်ခန်းကိုကျွန်မကိုယ်တိုင်အလှပြင်

ထားတာ"

"ဒီပန်းအိုးလေးကကော... ဇူဇူပြင်တာပဲလား"

"အင်း... အခုပြင်ထားတဲ့ဒီဇိုင်းနာမည်က 'ရွှိက' တဲ့၊ လူသားရယ်၊ တမ္ဘာမြေကြီးရယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံရယ် သုံးခုပေါင်းစည်းတာကို သရုပ်ဖော်ထား တာ..."

"ဘာဖြစ်လို့ ပွင့်ချပ်အစုံမထားဘဲ တစ်ချပ်ကို ခြွေထားရတာလဲ"

"အဲဒါ ဂျပန်လို 'ဖူရီယူ' လို့ခေါ်တယ် ကိုရည်မွန်ရဲ့၊ ဘယ်အရာမှာ မှ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတာမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောကိုပြောတာ"

သူတို့နှစ်ဦးသား အသံတိတ်ဆိတ်နေဖြစ်ကြပြန်လေသည်။ အခန်းထဲ တွင်'ဖူရင်'ဆည်းလည်းကလေးမြည်သံတချင်ချင်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးသား၏ အသက် ချသံများကိုသာကြားနေရသည်။ အတန်ကြာမှ... ဇူဇူက...

"ကိုရည်မွန်... ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ဘာပြောမလို့လဲဟင်"

ရည်မွန်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသော သူမ၏လက်ချောင်းများကိုသာ စိတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏လက်များက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏လက် ချားနှင့်တူနေသည်ဟု ခံစားရ၏။ ဇူဇူက...

"ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ပြောမလို့လား... ကိုရည်မွန်"

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှေးချလိုက်သောကြောင့် ရည်မွန်စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းများကိုစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အင်း... သိပ်ကိုရိုးစင်းလွန်းနေတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။ ရည်မွန်က...

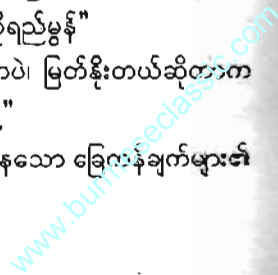
"အင်း... ချစ်တယ်လို့ပြောရင်ကောင်းမလား၊ မြတ်နိုးတယ်လို့ပြော ရင်ကောင်းမလား... မဝေခွဲတတ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲ"

သူမက အသံဩဩဖြင့်တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး...

"ချစ်တာနဲ့မြတ်နိုးတာ ဘာကွာလို့လဲ ကိုရည်မွန်"

"ချစ်တယ်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့မြတ်နိုးတာပဲ၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာက တော့ အသိတရားနဲ့ချစ်တာကိုခေါ်တာပေါ့ ဇူဇူရဲ့"

အပြင်ဘက်ဆီမှ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်နေသော ခြေကားနံချက်များ၏

အသံ၊ 'ကီးယား... 'ဟု မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရ၏။ ထိုအော်ဟစ်သံကိုသူတို့က 'ကီဟာကူးစိတ်ဓာတ်မာန်'ဟု ခေါ်သည်။ ရန်သူကိုခွန်အား အပြည့်နှင့်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ထိုသို့မာန်သွင်းဟစ်ကြွေးရသည်ဟုဆို၏။

ဇူဇူးက... .

“ဆိုပါဦး... ကိုရည်မွန်က ကျွန်မကိုချစ်တာလား၊ မြတ်နိုးတာလား။”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဇူဇူးကကော ဘာကိုပိုနှစ်ခြိုက်လဲ”

သူမကခဏတွေ့၍ စဉ်းစားနေ၏။ နောက်မှ... .

“ကျွန်မ ကရာတေး စသင်ကာစက ကျွန်မဆရာပြောဖူးတယ်၊ တိုက်ပွဲမှာစိတ်ခွန်အားကော၊ ခန္ဓာကိုယ်ခွန်အားကော အပြည့်အဝသုံး၊ ပြိုင်ဘက်ကို မညှာနဲ့၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မရှုံးစေနဲ့... . တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှုံးနိမ့်တဲ့လူကို ရွှေတံဆိပ်ပေးတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကရှိဖူးလို့လဲ”

ဇူဇူးစကားကြောင့် ရည်မွန်စိတ်ထဲတွင်ကြိတ်ပြီး ညည်းတွားမိသည်။ မင်းပြောနေတာတွေနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲကွယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းရဲ့အတ္တတွေကို ထုတ်ထုတ်မပြစမ်းပါနဲ့။

“ချစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်နိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မဘာကိုပိုနှစ်ခြိုက်သလဲဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်းမသိဘူး၊ ကျွန်မလိုချင်တာက တစ်ခုတည်းပဲကိုရည်မွန်ရဲ့၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ရှင့်ရင်ထဲမှာ ကျွန်မက ပြိုင်ဘက်မရှိ 'ပထမ' ဖြစ်နေဖို့ပဲ”

ရည်မွန်ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်... .

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ချင်းနှောင်ဖွဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ အချစ်က အရေးကြီးသလား၊ ပထမရဖို့အရေးကြီးသလား”

“ကျွန်မကတော့ ပထမရဖို့အရေးကြီးတယ်ထင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မကအချစ်အကြောင်း တစ်ခါမှခေါင်းထဲထည့်ပြီး မစဉ်းစားဖူးဘူး”

“ဒါဆို ခုချိန်ကစပြီးစဉ်းစားတော့လေ ဇူဇူးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့... .”

“ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးဖို့ပေါ့”

သူမက အသံခပ်ခြေခြေဖြင့် တစ်ချက်ရယ်ပြီး... .

“စဉ်းစားပြီးမှချစ်ရမယ်ဆိုတာ အတော်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကိစ္စပဲ ကိုရည်မွန်ရဲ့၊ ကျွန်မ အခုချက်ချင်းပဲအဖြေပေးလိုက်မှာပါ”

သူမက ပန်းအိုးထဲမှနှင်းဆီပန်းကိုလှမ်းယူပြီး ရည်မွန်လက်ထဲသို့ကမ်းပေးသည်။ နှစ်ဦးသားလက်ဖျားချင်းထိမိကြသည်။ အိပ်မက်တွေက ရင်ခုန်သံယောင်ဆောင်လာကြ၏။

ပွင့်လွှာတစ်ချပ်ပဲကြွေနေသည့် နှင်းဆီပန်းကို ရည်မွန်တစ်ချက်နမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ ဖူရီယူ... .။ ပြည့်စုံမှုတိုင်းမှာ မပြည့်စုံခြင်းရှိတယ်... .။

နှင်းဆီရနံ့တွေသင်းပျံ့လာ၏။ ဖြန့်ခင်းထားသော ရွှေရောင်တိမ်တိုက်တွေအပေါ် တို့နှစ်ယောက်အတူတူ လမ်းလျှောက်ရအောင်၊ နေရောင်ခြည်နူးနူးညံ့ညံ့ကို တို့နှစ်ယောက်တည်းသာသိတဲ့ မဟော်ဂနီပင်ခြေရင်းမှာ မြှုပ်ပြီးဝက်ထားကြမယ်လေ... .။

နှစ်ဦးသား ခပ်တိုးတိုးရယ်မောမိကြ၏။ ဇူဇူးက ရည်မွန်ပခုံးပေါ်ဦးခေါင်းတင်ကာ သာသာဖွဖွမိုထားသည်။ ဖူရင်ဆည်းလည်းသံက လေထဲတွင် ညင်သာစွာ လွင့်ပျံ့လာ၏။

“စဉ်းစားပြီးမှချစ်ရတာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ဟူသည့် ဇူဇူး၏စကားကို ရည်မွန်ပြန်တွေးနေမိသည်။ အဲဒါတကယ်ပဲလား။

သူကတော့ ဇူဇူးကိုချစ်ဖို့ရန်အချိန်တွေ အကြာကြီးယူပြီးစဉ်းစားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားရေး... . ငါဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေပြီလား။ ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစားပြီးမှ နှလုံးသားကိုအမိန့်ပေးစေခိုင်းခဲ့ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာတော့ လွဲချော်နေသလိုရှိ၏။

'ငါဟာ... . ဇူဇူးကိုချစ်တာမဟုတ်ဘဲ အသိတရားနဲ့မြတ်နိုးခဲ့တာများလား' ဟူသည့် အတွေးပေါ်လာသောကြောင့် ရည်မွန်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သူ့လက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။
ဖူရီယူ...။

ဂစ်တာကြိုးများအကြားတွင် ညှပ်ထားသော နှင်းဆီပန်းကို ရည်မွန်
ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုနှင်းဆီပန်းတွင်လည်း ပွင့်လွှာတစ်ချပ်ကိုသူ့ကိုယ်တိုင်
တမင်ခြေထားသည်။

ဂစ်တာကိုမတီးဘဲကြိုးလျှော့ပြီး ထောင်ထားသည့်အခါတိုင်း ထိုသို့
ပွင့်လွှာတစ်ချပ်ခြေထားသောနှင်းဆီပွင့်ကို ကြိုးတွေကြားညှပ်ထားစမြဲဖြစ်
သည်။ ထိုဂစ်တာကို ဘယ်သူ့မကိုင်ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။

အခုလည်းစိုးနိုင်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင်ပွင့်သော နှင်းဆီပန်း
တွေအကြောင်းပြောနေသည်။ မှန်စကားဝါညိုကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသော စကား
ဖြစ်မည်ဟုရည်မွန်တွက်မိ၏။ (ဇူဇူးပေးသောနှင်းဆီပန်းအကြောင်း စိုးနိုင်တို့
တစ်ချိန်ကပြောပြခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဂစ်တာကိုချိတ်ထားသောနှင်းဆီပန်းသည်
ဇူဇူးကို ရည်ညွှန်းမှန်း စိုးနိုင်သိပြီးသားဖြစ်မည်)

ရည်မွန်ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ပြေးလွှားနေရသူလိုမျိုးမောလာ၏။

နှင်းဆီပန်းလေးကို ဂစ်တာမှဖြုတ်ယူပြီးနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ နောက်

ဂစ်တာကြိုးများကို အသာအယာတို့ထိရင်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ဆို၏။

မင်း အ ချစ် က ပင့် ကူ မျှင် လို

ငါ့ ကို ရစ် ထား စုန်းမ

အခန်း(၇)

“ဟဲလို. . . အမိန့်ရိုပါရှင်”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ ခရစ္စတင်း၏ပြန်ထူးသံကို ကြားရသောအခါ ခုန်စကားဝါညိုပျော်သွားသည်။

“ခရစ္စတင်း. . . ငါပါဟ၊ စကားဝါပါ. . . ငါ နင့်ဆီက အကူအညီ တစ်ခုတောင်းချင်လို့”

“ပြောလေ. . . စကားဝါ၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“ဒီလိုဟာ. . . ခရစ္စတင်း၊ ငါ. . . ကိုရည်မွန်ကို ‘သင်တန်းဖိုး’ ဖေး ချင်လို့”

“ဘာ! သင်တန်းဖိုးဟုတ်လား”

ခရစ္စတင်းစိတ်ထဲတွင် ကိုရည်မွန် ဒုလ္လဘသင်တန်းဝတ်မှာမို့လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်. . . သူတို့နှစ်ယောက် ကထိန်သင်တန်းအတူကပ်ကြမလို့လား မသိဘူး. . . ဟု တွေးနေမိ၏။

“အေး. . . သင်တန်းဖိုးနှစ်ထောင်လောက်ဆို ကောင်းမယ်ထင်တယ် နော် ခရစ္စတင်း၊ အဲဒါ. . . ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုရည်မွန်ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပေးဖို့ကျပြန်တော့လည်း မကောင်းဘူးထင်လို့ နင့်ကိုအကူအညီတောင်းတာ။”

၁၂၂ ■ မင်းနိုင်နိုးစန်

နင်... သွားပြီးပေးပေးပါနော်”

“အေးလေ... နင်ကိုယ်တိုင်မပေးချင်ရင်လည်း နင့်ကိုယ်စားငါပဲ သွားပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း လောလောဆယ်တော့ငါပဲစိုက်ထားလိုက် မယ်လေ... နော်...၊ အပြန်ကျမှ နင့်ဆီကဝင်ယူမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပဲ ခရစ္စတင်းရယ်၊ ကိုရည်မွန်နဲ့တွေ့ရင် ငါ့အကြောင်းတွေ များများပြောခဲ့နော်”

“ဟင်... ဘာပြောရမှာလဲ၊ နင် ငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်ရာထဲမှာ ရှေးရှု ဖေါက်တဲ့အကြောင်းလား”

မှုန်စကားဝါညိုက ခွေးစုတ်မ... ဟု ခပ်တိုးတိုးကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ခရစ္စတင်းက...

“အိုကေ... အိုကေ၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ ကိုရည်မွန်နင့်ကို စိတ်ဝင် စားလာအောင် နင့်အကြောင်းအကောင်းတွေချည်း ရွန်းရွန်းဝေအောင် ညွှန်းပေး ရမယ်ဆိုပါတော့... ဖြစ်ပါတယ်ဟာ”

“ငါ့အပြောနဲ့တင် ကိုရည်မွန်နင့်ကို ရေရေလည်လည်ချစ်သွားစေရ မယ်၊ ညနေ ငါလာရင် သတင်းကောင်းကြားရဖို့သာပြင်ထား ဒါပဲနော်... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

မှုန်စကားဝါညိုက တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာဖြင့် အသာအယာဖိကပ်လျက် ဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။

နံနက်ခင်းမှာ မြူတွေဝေဝေခိုနေ၏။

(က)

လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)ကို လက်ဖဝါးပေါ်မှာတင်ပြီး မှုန်စကား ဝါညို စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်။

ဘလူး(Blue)... ရေ... ငါ နင့်ကို လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြချင်လို့က်တာ... အဲဒီလူကို စတင်တွေ့မြင်လိုက်ပြီးကတည်းက ငါ နှလုံးသားဟာ အရွက်ညှိုးနွမ်းတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်လိုပဲ။ အိမ်ပြန်လမ်းလျှောက် တဲ့ သိုးငယ်လိုပဲ။

နင်... ရယ်နေလားဟင်... ဘလူး(Blue)။ အေးလေ... တကယ်ဆို လောကကြီးကိုက ရယ်စရာကြီးပါပဲလေ။

(ခ)

လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာ ပင်ပန်းတယ်. . . တဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းရတာလည်း ပင်ပန်းတာပဲ. . . တဲ့။

ဟင်. . . လူဖြစ်ရတာ ဘာမဆိုပင်ပန်းလိုက်တာနော်။ ဒါဆိုပင်ပန်း မယ့်အတူတူ လယ်ထဲဆင်းပြီးကောက်စိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။

(ဂ)

ဘလူး(Blue)ရယ်။ ငါ့အချစ်တွေကို အဲဒီလူသိသွားအောင် ဘယ်လို ပြောပြရင်ကောင်းမလဲဟင်။

အဲဒီလူရဲ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရတဲ့တခဏတိုင်းမှာ ငါ့မျက်လုံးတွေ ကန်း သွားသလိုပဲခံစားရတယ်။ အဲဒီလူရဲ့လမ်းလျှောက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ငါ ရူးသွပ်တယ်။ အဲဒီလူက စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တဲ့အသံကို ကြားရတိုင်းမှာ ငါဟာ ဆော့ဖ် တည်ရာမရအောင်တုန်လှုပ်တယ်။

(ဃ)

ငါငယ်ငယ်တုန်းက...

လရောင်ကို သို့လှောင်လို့ရရင် စက္ကူသေတ္တာတစ်လုံးထဲမှာ ထည့်
သွင်းသို့လှောင်ထားပြီး နည်းနည်းချင်းစီ တမြေမြေ ထုတ်ယူခံစားချင်ခဲ့တာ။

အခုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ... ဘလူး(Blue)ရဲ့... သိလား။
အဲဒီလူရဲ့ အကြည့်ကို တစ်ဘဝစာ သို့လှောင်ထားပြီး နည်းနည်းချင်းစီသုံးစွဲချင်
နေတယ်။

(င)

ငါဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် ဘလူး(Blue)...

ငါ့ရှူးများရှူးနေပြီလား... ဟင့်အင်း... ငါ ရှူးနေတာတော့ မဟုတ်
ဘူး (ရှူးနေရင် သူ့ကို ချစ်နေမိတဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်ကို ငါဘယ်လိုပြန်ပြီး သိနေနိုင်မှာ
လဲနော်...)

ဒါပေမယ့်... ငါဟာ အတော်လေး ကိုးယိုးကားယား ဖြစ်နေတာ
တော့ သေချာတယ်။

(စ)

လက်ပတ်နာရီပတ်ဖူးခါစ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုးယိုးကားယား အသွားအလာ အထာမကျတဲ့ပုံမျိုး။ ငါ့စိတ် အသွားအလာအလှုပ်အရှားတွေဟာ နေသားတကျမရှိ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေတာ ငါသိပါတယ်။

ကြာ... လာတဲ့အခါ ကိုယ့်လက်မှာ လက်ပတ်နာရီ ပတ်ထားတာ ကိုတောင် သတိမထားမိတော့အောင် ရိုးသွားတာပဲ မဟုတ်လား။ ခါပေမဲ့... အဲဒီလူရဲ့အမည်နာမကို တမ်းတမ်းတတ ရေရွတ်နေမိတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရိုးသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘလူး(Blue)ရယ်... အဲဒါ... ခက် နေတာပေါ့။

(ဆ)

ဖြစ်နိုင်ရင်...

ငါက အဲဒီလူကို သတိရမနေချင်ဘူး။ မေ့ထားချင်တယ်။ သူ့ကို သတိ ရနေမှာထက်စာရင် မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ ကျားထိုးတမ်းကစားနေရတာကမှ ကောင်းဦးမယ်။ (ဘေးက ဝင်ပြောမယ့်လူမပါရင် ပိုကောင်းတယ်)

(၈)

ဘလူး(Blue)ရေ. . .

အညာအပူပိုင်းဒေသဘက်က ရေခပ်တဲ့ လက်ယက်တွင်းကလေးတွေကို နှင်မြင်ဖူးလား။

အဲဒီအရပ်ဒေသဘက်မှာ ရေသိပ်ရှားတော့ သဲထဲမှာ လက်နဲ့ယက်ပြီး တွင်းကလေးတွေ တူးထားရတယ်။

ရေက တဖြည်းဖြည်းစိမ့်ထွက်လာပြီး တွင်းထဲမှာ နည်းနည်းချင်း စီလာစုတာ. . .။ အကြာကြီးစောင့်နေပြီးမှ တွင်းထဲမှာ ရေတစ်ခွက်စာပြည့်တယ်။

အဲဒါကို ခွက်နဲ့ခပ်ယူပြီး ပုံးထဲထည့်ရတယ်။ ပြီးရင်. . . နောက်ထပ် ရေတစ်ခွက်စာရဖို့ အကြာကြီး စောင့်ရပြန်ရော။

ဘလူး(Blue)ရေ. . .

အဲဒီလူကို ချစ်ရတာလည်း လက်ယက်တွင်းထဲက ရေကို ခပ်ရသလို ပါပဲ. . .။

. . . မောတယ်။

“သမီး. . . စကားဝါ၊ ညည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အဘွား၏ ခေါ်သံကြောင့် လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်မှ လိပ်ကလေးဘလူး(Blue)ကို မှန်သားရေကန်ထဲ ပြန်ချပေးလိုက်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ အဘွားက. . .

“ညည်း. . . အခုတလော မနက်. . . မနက်အိမ်က ထွက်ထွက်သွားတတ်တာ နေ့တိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သွားတာလဲ. . . မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ရုတ်တရက်မို့ စကားဝါ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ အဘွားကို လိမ်လည်း အလိမ်ချင်။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလျှင် အဘွားက ဆူမှာ သေချာသည်။

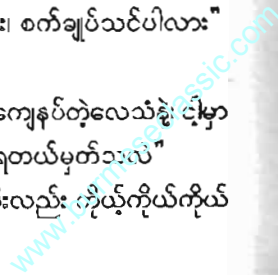
“ဟိုဒင်း. . . ဟိုလေး. . . သမီး ဂစ်တာတီးသင်မလို့ ဘွားဘွားရဲ့”

“အောင်မယ်လေး. . . ဘုရား. . . ဘုရား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဂစ်တာတီးသင်စရာလား၊ မသကာ ဇာထိုးပန်းထိုးသင်ပါလား၊ စက်ချုပ်သင်ပါလား”

“ဟာ. . . ဘွားဘွားကလဲ. . .”

“ဟဲ့. . . အောင်မယ်၊ ညည်းကများ ငါ့ကို မကျေနပ်တဲ့လေသံနဲ့ ငါ့မှာ သမီးမိန်းကလေး မွေးထားရတာ ဘယ်လောက်ပူပန်ရတယ်မှတ်သလဲ”

“ဘွားဘွားကလည်း ဘာပူစရာရှိလို့လဲ၊ သမီးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲဥစ္စာ"

သည်နေ့အဖို့ အဘွား အတော်လေး စိတ်အေးချမ်းသာရှိနေပုံရ၏။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းမရှိဘဲ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး စိကာပတ်ကုံး ပြောနေသည်။

"ညည်းဟာညည်း ဘယ်အရွယ်ရောက်ရောက်... ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ ကလေးပဲဟဲ့... ငါ့မှာ ညည်းကို ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်မမွေးခဲ့ရုံတမယ်ပဲ နို့စို့အရွယ်ကတည်းက ငါ့လက်ပေါ်မှာတင် ချောမြူနို့ဘူးတိုက်မွေးလာခဲ့တာ..."

ဟိုးပုံပြင်ထဲက ရသေ့ကြီးဟာလေ... သမင်က မွေးတဲ့ကလေးလေးကို ပြုစုပြီး သူ့လက်ညှိုးကနို့ထွက်အောင်သစ္စာပြုပြီးတော့ နို့တိုက်မွေးလာခဲ့တာ။ အဲဒါ ဘာပုံပြင်ပါလိမ့်၊ ဪ... သိပြီ။ ဗေဒါရီ... ဗေဒါရီ"

အဘွားကစိတ်လိုလက်ရှည်ရှိပြီဆိုလျှင် စကားကိုရှည်ရှည်လျားလျား ပြောတတ်သည်။ ပုံတိုပတ်စများ၊ ဇာတ်နိပါတ်အခင်းအကျင်းများနှင့် ပြောပြီဆိုလျှင် တစ်ခါတစ်ခါမဆုံးနိုင်အောင်ရှိတတ်သောကြောင့် နားထောင်ရသူက စိတ်ညစ်ပျင်းရိပြီး မနည်းစကားဖြတ်ယူရ၏။

အသက်ကြီးသောအဘိုးအိုအဘွားအိုတို့၏ ချစ်စရာကောင်းသော အကျင့်တစ်မျိုးဖြစ်လိမ့်မည်... ဟု မှန်စကားဝါညိုတွေးမိသည်။

"ညည်း... ငါပြောတဲ့ဗေဒါရီကိုကော သိရဲ့လား"

"သမီးနဲ့ကျောင်းနေဖက်မှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်သိပါ့မလဲဘွားဘွားရဲ့"

မှန်စကားဝါညိုက တမင်ကျီစယ်ပြီးစကားကိုဖြတ်သော်လည်းမရ။ အဘွားက အရေပြားတွေတွန့်နေသည့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ငှက်နှုတ်သီးလိုချွန်နေအောင်အားယူပြီးစုကာ စကားကိုဆက်သည်။

အတော်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောတော့မှာပဲ... ဟု မှန်စကားဝါညို သိလိုက်၏။

"အဲဒီရသေ့ကြီးဟာလေ... အစကတော့ တကောင်းပြည်က အိမ်ရှေ့မင်းသားပေါ့၊ အမဲလိုက်ရင်းနဲ့ သရေခေတ္တရာအရပ်ကိုရောက်ရော"

နောက်တော့ မပြန်တော့ဘဲ တောထဲမှာ တစ်ပါးတည်းနေတာ... တောထဲကသမင်မတစ်ကောင်ဟာ ရသေ့ရဲ့ကျင်ငယ်ရေကိုသောက်ပြီး ပဋိသန္ဓေကိုယ်ဝန်တည်ပါလေရော"

"ဟင်... ရသေ့ကြီးကသိပ်ညစ်ပတ်တာပဲနော်၊ ကျင်ငယ်စွန့်တာ အိမ်သာရောက်အောင်မသွားဘဲ လမ်းဘေးမှာတင် ပေါက်လိုက်တယ်နဲ့တူပါရဲ့"

အဘွား၏လက်က နံရံတွင်ထောင်ထားသော ကြိမ်လုံးဆီဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။ မှန်စကားဝါညိုက သွက်လက်စွာခုန်၍ထရင်း အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ခရစ္စတင်းလာမှ နှစ်ယောက်အတူအပြင်ထွက်ပြီး အဘွားကြိုက်တတ်သောဟာလဝါမုန့်ဝယ်ကာ အဘွားကိုပြန်ချောရမည်... ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

ခရစ္စတင်းကလည်း ခုထိပေါ်မလာသေး။

ခုလောက်ဆို ကိုရည်မွန်နဲ့တွေ့လောက်ပြီထင်တယ်... ဟု မှန်းဆကြည့်ရင်း ရင်ထဲမောလာ၏။

ဘာတွေများဖြစ်နေမှာပါလိမ့်။

အခန်း(၈)

လူကြီးလူကောင်းမတစ်ယောက်
လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်တယ်...
(ဆပ်ကပ်ဆရာတစ်ယောက်က
ခွေးလိမ္မာကို အချက်ပေးသလိုမျိုး)
အဲဒီမှာ... ရိုကျိုးနေတဲ့ငါ့နုလုံးသားကလည်း
မီးကွင်းထဲကျွမ်းထိုးဝင်လိုက်တော့တာပဲ။

“ဒါ... ကိုရည်မွန်နဲ့ကိုစိုးနိုင်တို့အိမ် မဟုတ်လားရှင်”
ခရစ္စတင်း၏ခေါ်သံကြောင့် ရည်မွန်ကအိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်သည်။
ခရစ္စတင်း၏မျက်ဝန်းထောင့်မှ အမာရွတ်ကလေးကိုမြင်လိုက်လျှင်မြင်လိုက်ချင်း
သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက မှန်စကားဝါညှိနှင့်အတူပါသော သူငယ်ချင်းမှန်း မှတ်
မိလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... အထဲဝင်ထိုင်ပါဦး၊ မင်းက ‘ရောက်ကုတ်’ခွဲ
သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလည်း စကားဝါလွတ်လိုက်တာပါ”
ခရစ္စတင်း အိမ်ထဲကဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်အိတ်
ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုထုတ်ကာ...

“ကိုရည်မွန်ကိုစကားဝါက ‘သင်္ကန်းဖိုး’ ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
“ဗျာ... သင်္ကန်းဖိုး... ဟုတ်လား”
ခရစ္စတင်းစကားကြောင့် ရည်မွန်ကြောင်နေ၏။
“ဟုတ်တယ်... သင်္ကန်းဖိုးလေ”
“ဘာလုပ်ဖို့ပါလိမ့်၊ ဒီမှာလည်း သင်္ကန်းဝတ်မလှူတစ်ယောက်မှ

မရှိပါဘူး။ တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီထင်တယ်”

“အို. . . ဘာမှမှားစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်မကို စကားဝါက အသေအဆာ ပြောပြီးပေးခိုင်းလိုက်တာရှင့်. . . ရှင်တို့ ကထိန်သင်္ကန်းအတူတူကပ်ကြမလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

ခရစ္စတင်းက ဘာကိုမှသတိမထားမိဘဲ ပြောချင်သည်ကိုသာ အတင်း အခိုင်အမာဖွတ်ပြောနေသည်။

ခရစ္စတင်း၏အာရုံထဲတွင် ‘မှုန်စကားဝါညိုအကြောင်း အကောင်း ချည်းများများပြောဖို့’ ဟူသည့် စိတ်ဇောတစ်ခုသာ လွှမ်းမိုးနေ၏။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းကလေ. . . အလှူအတန်းသိပ်ရက်ရောတာရှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပေမယ့် ဘာသာတရားလည်းအရမ်းကိုင်းရှိုင်းတာပဲ သိလား”

“ဪ. . . ဪ. . . ဪ”

ရည်မွန်ကခေါင်းကိုကုပ်မိသည်။ ခရစ္စတင်းက မျက်စိခုံးမှိတ်လျှက် မှုန်စကားဝါညိုအကြောင်းကိုသာ တရစပ်ပြောနေ၏။

“စကားဝါလိုမိန်းကလေးမျိုးကတော့ ရှားမှရှားပါပဲရှင်. . . တကယ် ပြောတာ၊ ဥပုဒ်နဲ့အဖိတ်ဆိုရင်သူက အမြဲသီလယူနေကျ”

“ကထိန်သင်္ကန်းကပ်ဖို့လည်း တစ်ခါမှစကားစပ်ပြီး မမြောဖြစ် ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို လှူဖို့များလားရှင်၊ စဉ်းစားပါဦး”

ခရစ္စတင်းကအတင်းတိုက်တွန်းနေသောကြောင့် ရည်မွန်ရောက်တတ် ရာရာတွေလျှောက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အတော်ကြာမှ မရေမရာလေသံဖြင့်. . .

“စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သီလရှင်ဝတ်နေတဲ့ကျွန်တော့်အဘွားလေး တစ် ယောက်တော့ရှိတယ်၊ အဲဒါ. . . သူ. . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး. . . သိသွား. . .”

“ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ. . . အဲဒါဖြစ်နိုင်တယ်၊ စကားဝါကလေ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဆိုရင်လည်း သိပ်ကိုရိုသေတတ်တာရှင့်”

ရည်မွန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း. . .

“ကောင်းပြီလေ. . . ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ဒီပိုက်ဆံကိုယူထားလိုက်

မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်. . . ဂျောက်ဂျက်လာတော့ သေချာအောင် ထပ်မေး ကြည့်သေးတာပေါ့”

ခရစ္စတင်းအိမ်ခြံဝအရောက်တွင် ရည်မွန်က. . .

“ဂျောက်ဂျက်ကိုပြောလိုက်ပါဦး. . . မနက်ဖြန်လာတဲ့အခါကျရင် သူ အတွက် ဂစ်တာတစ်လုံးရအောင်ရှာလာပါလို့”

ခရစ္စတင်းက ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောကာ လှည့်ထွက်သွား သည်။ ရည်မွန်နောက်ကျောဘက်တွင် ရပ်နေသောစိုးနိုင်က. . .

“မင်းကလည်းကွာ၊. . . ဟိုချာတိတ်မလေး အလကားသက်သက် အလုပ်ပိုနေပျံမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ မင်းဂစ်တာယူတီးတီး ငါ့ဂီတာယူတီးတီးရနေတဲ့ တိစ္စကို”

“ဟာ. . . ငါ့ဂစ်တာပေးမကိုင်ချင်လို့ကွ၊ မင်းဂစ်တာကျတော့လည်း အဲ. . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီကောင်မလေးက ငါနဲ့တိုက်ရိုက်ပတ်သက် တာ. . . ကွာ၊ အဲဒါကိုမင်းဆီက အခွင့်အရေးယူသလိုဖြစ်မှာကိုစိုးတာနဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ မင်းကလည်းအတွေးခေါင်လိုက်တာကွာ. . . ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကဘာဖြစ်လို့ မင်းဂစ်တာကို ပေးမကိုင်ချင်တာလဲ”

သည်မေးခွန်းကိုရည်မွန်မဖြေ။ မျက်နှာလွှဲကာခြံဝင်းအစပ်မှ ကသစ် ပင်ဆီငေးကြည့်နေ၏။ နေရောင်ခြည်ကသစ်ပင်လက်တို့ကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ မြေပေါ် အရိပ်ကွက်ကျနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရည်မွန်၊ ဇူဇူးနဲ့တစ်ခုခုပတ်သက်နေလို့လား”

သည်မေးခွန်းကိုလည်း ရည်မွန်မဖြေ။ လေးလေးတွဲတွဲပင့်သက်ရွိုက်နဲ့ သာရှိက်၏။ ဝန်ခံခြင်းတစ်မျိုး. . . ဟု နားလည်ရသောအကြည့်ဖြင့်သာ ဟဲ့ပြန် လေသည်။ စိုးနိုင်က. . .

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းကိစ္စတွေမင်းငါ့ကိုတစ်ခါမှ

မတိုင်ပင်ခဲ့ဘူးနော်၊ ငါမင်းတို့တီးဝိုင်းကထွက်ပြီး ဒီမြို့မှာပြန်အခြေချနေတဲ့ အချိန်မှာဖြစ်ခဲ့တာတွေလား”

ရည်မွန်ကမျက်မှောင်တွန့်ပြီး စဉ်းစား၏။ တွက်ဆနေဟန်ရှိသည်။
နောက်မှ...

“အင်း... မင်းတီးဝိုင်းကမထွက်သေးခင်... အဲ... မထွက်ခင် တစ်ပတ်အလိုလောက်ကပေါ့၊ ငါနဲ့ဇူဇူး ငှက်တွေကိုသွားကြည့်မလို့ဆိုပြီး ငါ လစ်သွားတာကွာ၊ တီးဝိုင်းကိုမလာဘဲငါလစ်နေတဲ့တစ်ရက်လေ... မှတ်မိ လား”

“အေး... မှတ်မိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မင်းပြောတော့ခေါင်းကိုက်နေလို့ ဒီနေ့မတီးနိုင်ဘူး၊ အနားယူပါရစေဆို”

စိုးနိုင်စကားကြောင့် ရည်မွန်ရယ်၏။ နောက်...

“အေးလေကွာ... ဇူဇူးနဲ့အတူသွားတာလည်း အနားယူတာပဲမဟုတ် လား၊ အနားယူတာ ချစ်သူကိုခေါ်မသွားလို့ ဘယ်သူ့ခေါ်သွားရမှာလဲ... ဘုန်းကြီးပင့်သွားရမှာလား”

“မင်းတို့ကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ... ငှက်တွေမှသွားကြည့် ရတယ် ... လို့”

“မင်း မခံစားတတ်ဘဲနဲ့မပြောစမ်းပါနဲ့စိုးနိုင်ရာ... အရမ်းကြည်နူး စရာကောင်းတာကွ”

ပြောရင်းနှင့်ပင်သူရင်ထဲတစ်ခွံခွံ ဆွတ်ပျံ့နွေးထွေးလာ၏။ မှုန်ပိုင်း သောသူ့မျက်ဝန်းတွေထဲတွင် အတိတ်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်လည်၍မြင်မြင် ယောင်ယောင်ဖြစ်မိလေသည်။

အတိတ်တစ်စုံတစ်ရာ

“ငှက်တွေက ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရှု... သိပ်အသံကျယ်ကျယ်မပြောနဲ့... စောင့်ကြည့်နေဇူဇူးရဲ့၊ သူတို့ ပျံလာကြတော့မယ်”

ရည်မွန်က အိုင်စပ်သို့လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း...

“သူတို့တွေက တစ်နေ့လုံးအဲသည်လိုရေအိုင်စပ်တစ်လျှောက်မှာ အစာရှာစားကြတယ်၊ တူးမြောင်းသေးသေးလေးတွေ၊ ချောင်းစပ်၊ ချောင်းလက် တက်လေးတွေမှာလည်းရှိတတ်တယ် ဇူဇူးရဲ့၊ ခုလိုညနေအစာဝချိန်ကျတော့ သူတို့အိပ်တန်းရှိတဲ့ ဟိုဘက်တောအုပ်တွေဆီကို စုဝေးပြီး ပျံလာကြတယ်။ ဟော... ဟော... ဟိုမှာလာနေပြီ၊ တွေ့လား”

သူတို့နှစ်ဦးသား ဦးခေါင်းချင်းပူးကပ်မိပြီးကြည့်သည်။ အရှေ့မြောက် ကောင်းကင်ဆီမှ ငှက်တစ်အုပ်ပျံသန်းလာသည်ကိုမြင်ရ၏။ ခရမ်းရောင်ဖျော့ ဖျော့မှိုင်းနေသော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတစ်လျှောက် အဖြူရောင်ငှက်တွေအုပ်သန်း ဖွဲ့ပျံသန်းလာနေလေသည်။

“သိပ်လှတာပဲနော်”

ဟု ဇူဇူးကတီးတိုးပြောသည်။ ရည်မွန်က...

“အဲဒါ ဥချိုင်းတွေပေါ့။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတာမြင်လား... နှုတ်သီးတွေကအဝါရောင်၊ ကြည့်... ကြည့်တွေ့လား၊ ခြေထောက်တွေကျတော့ မည်းနက်နေတာပဲ”

ဇူဇူး၏လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ နှစ်ဦးစလုံးလက်ဖဝါးမှာ ပူနွေးနေသည်။ ဇူဇူးက အထိတ်တလန့်သံအနည်းငယ်စွက်လျက်... “ဟော... အခုပျံလာတဲ့ငှက်တွေကပိုလှတယ် သိလား”

စောစောက ဥချိုင်းများထက်ပိုကြီးမားပြီး အကောင်ရေမှာလည်း ဆယ်ကောင်ခန့်သာရှိ၏။ သူတို့နှစ်ဦးမျက်တောင်ပင်မခတ်မိကြဘဲ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့ကိုသာ ညင်ညင်သာသာကြားနေရ၏။

“ဒီငှက်တွေကျတော့ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူနေပေမယ့် အတောင်ဖျားကနေ အမြီးအထိ အမည်းရောင်အရစ်ထနေတယ်နော်”

“အဲဒီငှက်တွေကိုကျတော့ ငှက်ကျားလိုခေါ်တယ်ဇူဇူးရဲ့”

ငှက်တို့သည်ခြေတံရှည်များကို နောက်သို့တန်းတန်းမတ်မတ် ဆန့်ထုတ်လျက်... လည်တိုင်နှင့်နှုတ်သီးတို့ကို ရှေ့သို့ဆန့်လျက်ဆည်းဆာကောင်းကင်ထဲတွင် လှပစွာ ပျံသန်းလာကြလေသည်။

မြင်ကွင်းထဲမှ ငှက်တွေကွယ်သွားကြသောအခိုက်အတန့်တွင် ဘာရယ် မရည်ရွယ်ထားပါဘဲနှင့် ဇူဇူး၏နဖူးဆံစကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်မိလေ၏။ ဇူဇူးက ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“တို့နှစ်ယောက် အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ထားကြရအောင်နော် ဇူဇူး” သူမ သိပ်သဘောမတူချင်သလိုလေးတဲ့စွာ သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

ဆည်းဆာနေရောင်ခြည်မကွယ်မီ သူတို့နှစ်ယောက်အတူတွဲလျက် သား ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ကြ၏။

နောက်တစ်ရက်... နှစ်ယောက်အတူဓာတ်ပုံသွားဈေးပြီး ပြန်အလာတွင် ရည်မွန်က နဂုတစ်ဖလင်ကို ကန်ရေပြင်ထဲလွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ဇူဇူးက ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ထားလျက်က အံ့ဩသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ရည်မွန်

...

“အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းတွေမှာ အယူအဆတစ်မျိုးရှိကြတယ်... သိလားဇူဇူး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ပုံနဲ့အတူ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခဲတဲ့သူရဲ့ ဝိညာဉ်ပါ... ပါသွားထယ်... တဲ့၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ်ရှိချင်ရှိနေမှာနော်”

ဇူဇူးက ရယ်သည်။ ရည်မွန်က ဓာတ်ပုံကိုသူတို့နှစ်ယောက်ပုံနှစ်ပုံ၏ အလယ်ကြားတည့်တည့်ရောက်အောင်ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး နှစ်ပိုင်းပိုင်းလိုက်၏။ နောက်... သူ့ဓာတ်ပုံပါသောအပိုင်းအစကို ဇူဇူးဆီလှမ်းပေး၏။

“ကိုယ့်ဝိညာဉ်ပါတဲ့တစ်ခြမ်းကို ဇူဇူးသိမ်းထား၊ ဇူဇူးရဲ့ဝိညာဉ်ပါတဲ့အခြမ်းကိုတော့ ကိုယ်ပဲသိမ်းထားမယ်၊ တို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်တဲ့အခါကျမှ ပြန်ဆက်ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ Size အကြီးချဲ့ကူးပြီး မှန်ဘောင်သွင်းထားကြတာပေါ့”

ရည်မွန်စကားကြောင့် သူမမျက်ဝန်းတွေသစ်ပင်တောအုပ်လို စိမ်းစိမ်းညိုညိုပြုံးလေသည်။

“အဲဒါဆို ခုထိမင်းဆီမှာ ဇူဇူးဓာတ်ပုံပါတဲ့တစ်ခြမ်းကိုသိမ်းထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟောဒီမှာလေ”

ရည်မွန်က ဂစ်တာကိုယူ၍ ထင်းရှူးသားအသံအိုးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြသည်။ ဂစ်တာအိမ်ကို အနည်းငယ်စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အသံအိုးအတွင်း ဘယ်ဘက်နံရံတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကို စတုဂံပုံဖြင့်ကပ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

“ငါ့ဂစ်တာဟာ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုသိမ်းဆည်းထားတဲ့ အသံနန်းတော်ပဲ” စိုးနိုင်က ရည်မွန်လက်ထဲမှဂစ်တာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း... “နန်းတော်ထဲမှာနေတာဆိုတော့ ဇူဇူးကမင်းရဲ့နတ်သမီးပေါ့... ”

ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ဘုရင်မလား...’ ဟု စိုးနိုင်ကမေးရန်နှုတ်ခမ်းပြင်သည်။ ရည်မွန်က စိုးနိုင်၏စာမေးကိုကြိုသိနေသလိုမျိုး စကားကိုဆက်သည်။

“စုန်းမ”

ရည်မွန်လက်တွေ့က ဂစ်တာကြိုးကိုတို့ထိနေ၏။ တေးသွားသံစဉ် တစ်ပိုင်းတစ်စထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမသည် အမှန်တကယ်ပင် အတ္တကြီးလွန်းသောစုန်းမတစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်တစ်စုံတစ်ရာ

အဲသည်နေ့က ဇူဇူးတို့ အဝေးသင်နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားဆောင်းသူများ အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေရမည့်နေ့ဖြစ်သည်။

ရည်မွန်က ဇူဇူးဖြေဆိုရမည့် စာစစ်ဌာနရှိရာတက္ကသိုလ်အထိ လိုက်ပို့၏။ သူက စိတ်ပူနေသည့်တိုင် တကယ်ဖြေဆိုရမည့်ဇူဇူးက အေးတီအေးစက်။

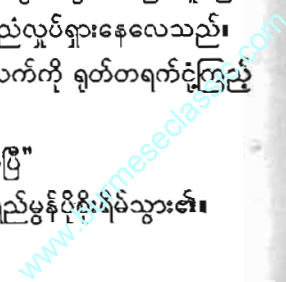
စိုးရိမ်သောကဖြင့် ပျာယာခတ်နေသည့်ရည်မွန်ကိုပင် သူမက မိသားစုလျှောက်ပြောသရော်လိုက်သေးသည်။ တကယ်တမ်းဝန်ခံရလျှင် ရည်မွန်သူမကို အတော်ဒေါသဖြစ်သွား၏။

စာမေးပွဲဖြေရမည့်အချိန်နည်းနည်းလိုနေသေးသည်နှင့် နီးရာသစ်ပင် ခိုင်တစ်ခုကိုရှာပြီး သူတို့နှစ်ဦးထိုင်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းသားဆောင်းသူများက စာကျက်သူ ကျက်၊ စကားတတွတ်တွတ် ပြောသူပြော၊ နောက် ပြောင်သူနောက်ပြောင်နှင့် မသိမသာ ဆူညံလှုပ်ရှားနေလေသည်။

ထိုအခိုက် ဇူဇူးက သူမ၏လက်ဝဲဘက်လက်ကို ရုတ်တရက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟယ်... နာရီမပတ်ခဲ့မိဘူး၊ မေ့လာခဲ့ပြီ”

ဇူဇူး၏အထိတ်တလန့်အပြောကြောင့် ရည်မွန်ပိုနိုးရိမ်သွား၏။

“စာမေးပွဲပြေရမယ့်ဥစ္စာ၊ နာရီမပါလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”ဟု ရေရွတ်ရင်း သူထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစားလိုက်၏။

“... ဒီမှာခဏစောင့်နေဦး ဇူဇူး”

သူ ကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ ကမန်းကတန်းထွက်ခဲ့သည်။ ကားတစ်စီး ငှားကာ မြို့ထဲရှိစတိုးဆိုင်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ တက္ကစီကိုစောင့်ခိုင်းထားပြီး နာရီတစ်လုံးဝယ်ကာ ချက်ချင်းကျောင်းဆီသို့ပြန်လာ၏။

အချိန်မီသေးသည်။ တော်ပါသေးရဲ့... ဟု တွေးလိုက်၏။ ဇူဇူးဆီ ပြန်အရောက်တွင်...

“ရော့... ဇူဇူး... နာရီ”

ဇူဇူးက သူ့ကိုအေးစက်စက်မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟင်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဇူဇူး၊ မင်းအတွက် ကိုယ်တကူး တက...”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မက သူများပေးတဲ့ပစ္စည်းကို မယူတတ်ဘူး”

ဘုရားရေး... မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့တာ သူစိမ်းတွေလား။

ရည်မွန်ရင်ထဲမှာ စူးကနဲ နာကျင်သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ၏မာနက အချစ်ကြောင့်နာကျင်ရသည်ကို အံ့ဩစူးရှစွာ ခံစားရ၏။ သူမ က...

“လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ခံတယ်ဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် တော့ ကိုယ်ကရယူလိုက်တာမှန်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်အရ ကိုယ်ကပေးဆပ်လိုက်ရ ခြင်းတစ်မျိုးပဲ”

“မင်းအတွက် တသီးတသန့်ရည်စူးပြီးဝယ်လာတာ၊ မင်းမယူရင် လွှင့် ပစ်လိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

သူမဘက်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်လည်ပျော့ပြောင်းလာဖို့ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်လျက်ပြောမိ၏။ သို့သော် ဇူဇူးက...

“ကိုရည်မွန်သဘောပဲ”

သူ နာရီကိုဖျတ်ခနဲလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။
နှလုံးသားထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုပါ လွှတ်ပစ်လိုက်သလိုခံစားရ၏။

အခန်း(၉)

ဆည်းဆာနေရောင်ခြည်ကြောင့် သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းတို့အနားသတ်တွင်
အရောင်လက်နေသည်ဟု အောက်မေ့ရ၏။ လေပြည်ထဲတွင် တိုးတိုးလွင့်ပိးလာ
သောအသံကို မှုန်စကားဝါညိုအာရုံအသိက မှတ်မိနေ၏။ ခရစ္စတင်း၏ခြေသံ
မှန်းသိသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့်မေး
သည်။

“ခရစ္စတင်း... သတင်းကောင်းပါလားဟင်၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ဟင်! သတင်းကောင်း... ဪ... အင်း... ပါတယ်လေ၊ အခု
အစွဲရေးနဲ့အာရပ် အပစ်အခတ်ရပ်စဲလိုက်ပြီ... တဲ့”

“ဒီမှာခရစ္စတင်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မကြောင်စမ်းပါနဲ့ဟာ... ဒီနေ့ ရှင်
ဇော်လော့ကဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေမပြေသာ ပြောစမ်းပါ”

ခရစ္စတင်းက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။ နောက် . .

“ဒီနေ့ ငါဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ အင်း... အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ နေ့လယ်တုန်း
က ငါ ရွှေငါးလေးတွေသားဖောက်တယ်လေ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ နင့်ကိုပြောရဦးမယ်၊
အခုသားဖောက်တဲ့ရွှေငါးအထီးလေးက ဟိုတလောကသေသွားတဲ့တစ်ကောင်နဲ့
အောင်နဲ့မဟဲ့... နင်မှတ်မိလား... ”

ထွေးထွေးတို့အိမ်ကအကောင်နဲ့ စပ်ထားတာလေ၊ ဒီဘက်ကရွှေငါး အမနဲ့ တူဝရီးတော်တယ်၊ နောက်ပြီး. . . ”

“တော်တော့. . . ခရစ္စတင်းရဲ့၊ နင့်ရွှေငါးတွေရဲ့သန်းခေါင်စာရင်း တွေ လင်ယူသားမွေးကိစ္စတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ နင်နဲ့ ကိုရည်မွန်တွေ့တဲ့ကိစ္စသာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

ခရစ္စတင်းက တစ်ချက်ရယ်ကာ ဆံပင်များအကြားသို့ လက်ချောင်းတို့ ဖြင့်ထိုးဖွဲ့လိုက်ပြီး. . .

“အေးပါဟ. . . ငါလည်းအစတုန်းက အဲဒါကိုပြောမလို့ပါ၊ နင်ထ သတင်းကောင်းပါလား. . . လို့ဖြတ်မေးလိုက်တော့ ဘာများပါလိမ့်လို့ ကြောင် သွားပြီး စကားတွေဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့. . .

အဲ. . . နင့်ကိစ္စအဆင်ပြေပါတယ်ဟ၊ ကိုရည်မွန်ကတောင် ငါ့ကိုပြန် မေးနေသေးတယ်၊ သင်္ကန်းက ဘယ်သူ့ကိုလှူဖို့လဲ. . . တဲ့”

“ဘာ. . . သင်္ကန်း. . . ဘယ်ကသင်္ကန်းက ပါလာရတာလဲ”

“ဟင်. . . နင်ပေးလိုက်တဲ့သင်္ကန်းဖိုးနဲ့ဝယ်ဖို့ပေါ့ စကားဝါရဲ့”

မှုန်စကားဝါညိုက ‘အား’ခနဲတစ်ချက် ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက်၏။ ခရစ္စတင်းက အူကြောင်ကြောင်မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ မှန် စကားဝါညိုက. . .

“သေလိုက်ပါတော့ ခရစ္စတင်းရယ်၊ ငါပြောလိုက်တာက သင်. . . တန်း. . . ဖိုး. . . ၊ သူ့ဆီမှာဂစ်တာတီးသင်တဲ့အတွက်ပေးဖို့. . . သင်တန်းဖိုး နင်ကဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး. . . သင်္ကန်းဖိုးလို့ကြားလိုက်ရတာလဲ. . . ဒုက္ခပါပဲ လွဲကုန်ပြီ”

ခရစ္စတင်းက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်ရယ်လိုက်ပြီး. . .

“အေး. . . ဒါကြောင့် ငါလည်းစိတ်ထဲက တစ်မျိုးတော့အောက်မေ့ မိသား၊ ဪ. . . ငါ့မှာတော့ နင့်အကြောင်းပြောလိုက်ရတာ၊ ဟီး. . . ဟီး. . . အားနာလိုက်တာစကားဝါရယ်”

ပြောရင်းနှင့်ပင်ခရစ္စတင်းက မအောင့်နိုင်ဘဲတဟီးဟီးရယ်နေတော့

အဲ. . . နောက်တော့ မှန်စကားဝါညိုလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပြန်တွေးရင်း စိတ်ညစ် နေသည့်ကြားမှလိုက်ရယ်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရေး. . . ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာ ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခများသလားကွယ်။

ဒါဟာ ခါးသီးတဲ့ချိုမြိန်မှုပါပဲ။

ကျွန်မက ဆောင်းဥတုမှာနှင်းတွေတဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေတာကိုမြင်ရရင် နှလုံး အိမ်ထဲမှာ အလိုလိုနာကျင်လာသလိုခံစားရတယ်။ (ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သိပါဘူး၊ ဟိုး. . . ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲသည်လိုခံစားကျင့်ရနေခဲ့တာ. . .)

ဒါပေမယ့် သူတို့ကြောင့်ကျွန်မ အဲသည်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာကို နှင်း တွေကတော့ သိကြမှာမဟုတ်ဘူးနော်. . .

အဲသည်လိုပဲပေါ့. . . ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခံစားနေရတာကို ကိုကိုဘယ် သိနိုင်မှာလဲ။

ညညဆိုရင် ဟောဒီခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်တေတေကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘာ ‘ကိုရည်မွန်’ဆိုတဲ့နာမည်အက္ခရာကို ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်လုံးအပြည့်နေ ခုန်း ကိုကိုကိုလွမ်းနေတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိလား!

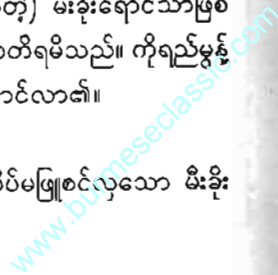
သိရဲ့လားဟင်. . . ။

ဆည်းဆာကောင်းကင်တွင် နေခြည်သည်ရွှေရည်လက်နေ၏။ ဟီး. . . အဝေးဆီမှာ ငှက်တစ်အုပ်ပျံသန်းသွားသည်ကိုမြင်ရ၏။ ဝေးလွန်းသော ကြောင့်အဖြူရောင်ငှက်တွေလား? အနက်ရောင်ငှက်တွေလား? မကွဲပြား။

‘လွှဲစိတ်လူသဘာဝဆိုတာ အနက်ရောင်သက်သက်နဲ့အဖြူရောင် သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ အနက်ရောင်နဲ့ (သိပ်မဖြူလှတဲ့) မီးခိုးရောင်သာဖြစ် တယ်’ ဟူသောအက်ဆေးစာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဖျတ်ခနဲသတိရမိသည်။ ကိုရည်မွန် မျက်နှာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးတွယ်တွယ်တာတာမြင်ယောင်လာ၏။

သူ့စိတ်သဘာဝကကော. . . ဘယ်လိုလဲ။

အဖြူရောင်လား? အနက်ရောင်လား? သိပ်မဖြူစင်လှသော မီးခိုး

၁၅၀ ■ မင်းဆိုင်စိုးစန်

ရောင် လားမသိ။

'သူ' ကား တန်ခိုးစွမ်းအင်ရှိသော လျှို့ဝှက်တတ်သော မကောင်းဆိုးရွား
 တစ်ကောင်လိုဖြစ်နေ၏။ သူမသည် 'သူ့'အနီးထဲပါးတွင် အမြဲနေချင်သည်။
 သူ့စိတ်ခံစားချက်ကို နားလည်ချင်သည်။ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်များကို
 သိချင်သည်။ သူ့အချစ်ကို လိုချင်သည်။
 သူမဘဝတွင် ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးခဲ့။

သူမ၏အိပ်ရာနံဘေးတွင် 'ကိုရည်မွန်'ဟူသောအမည်ကို ဗလာ
 စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး သူမလက်ရေးဖြင့်စာမျက်နှာတိုင်းတွင် အပြည့်ရေးထား
 သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် 'သူ့'ကို ထိုစာအုပ်ပြရဦးမည်ဟု
 တွေးလိုက်၏။

နုလုံးသားတစ်ရပ်စာ
 မျှော်စင်တစ်ခုဆောက်ပြီး...
 ကမ္ဘာဦးအစကို
 ပြန်ကြည့်မိပါတယ်။
 'မီး'ကိုတင်တွေ့ရှိသူဟာ...
 ငါပါပဲ။
 (လူစိမ်းသက်)

သည်နေ့တစ်မနက်လုံး အဘွားက ဂစ်တာတီးသွားသင်ခွင့်မပြုဟု ပြောကာ အပြင်ပေးမထွက်သောကြောင့် မှန်စကားဝါညို ခြံထဲဆင်းပြီး ဆူဆူ ဆောင့်ဆောင့်လုပ်နေ၏။

အဘွားက သူမစက်ဘီးကိုပါသော့ခတ်ပြီး သိမ်းထားသဖြင့် မှန်စကား ဝါညိုစိတ်ကောက်နေသည်။ အဘွားကိုလည်း နှုတ်တုံ့မပြန်ရဲ။ တစ်ယောက် တည်းခြံတံခါးဝမှာ ရစ်သီရစ်သီခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း အပြင်ထွက်ခွင့် ရနိုးနိုးမျှော်လင့်နေမိ၏။ ထိုစဉ်... ခြံအပြင်မှ...

“ဦးကြီးကို ထမင်းဖိုးလေးတစ်ကျပ်၊ တစ်ဆယ်လောက်သနားပါကွယ်၊ အိမ်ရှင်တို့ကျန်းမာကြပါစေ... ချမ်းသာကြပါစေ၊ စီးပွားရေးလည်းဆတက် ထမ်းပိုးဒီရေအလားကဲ့သို့...”

“ကန်တော့ပါသေးရဲ့... ဪ... ကန်တော့ပါသေးရဲ့လို့ ပြောနေ တဲ့ဥစ္စာ၊ မရှိဘူး... မရှိဘူး... တစ်ပြားမှမရှိဘူး”

မှန်စကားဝါညိုစိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အတန်တွင်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရည်မှန်က စက်ဘီးတစ်စီးကိုနင်းလျက် သူမ ခြံတံခါးဝဆီတည့်တည့်ရောက်လာ၏။

“ဪ... အဲဒါကြောင့် မင်းသူငယ်ချင်းကပြောတာကိုး။ ဂျောက် ဂျက်က အလှူအတန်းသိပ်ရက်ရောတယ်... တဲ့၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဆိုရင် လည်း သိပ်ရိုသေတာပဲတဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော်”

ကိုရည်မွန်၏ရွတ်နောက်နောက်စကားကြောင့် စကားဝါရှက်လည်း ရှက်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားသည်။ သူမက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လေသံဖြင့်...

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မင်းသူငယ်ချင်းပဲပြောတာလေ... ဂျောက်ဂျက်ရဲ့၊ ဟို... သင်္ကန်းဖိုးဆိုလား၊ အဲဒါပေးရင်းနဲ့ပြောသွားတာ”

မှန်စကားဝါညိုက ရှက်တစ်ဝက်အပြုံးဖြင့် ခရစ္စတင်းနားကြားလွဲပုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ ရည်မှန်အားပါးတရရယ်သည်။ စကားဝါက...

“ကိုရည်မွန် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကျွန်မဆီရောက်လာတာလဲဟင်၊ စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်မထားမိတော့ အရမ်းအံ့ဩနေတယ်”

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီစက်ဘီးပြင်ဖို့ထွက်လာတာ၊ ငါ့ခိုင်စက်ဘီးလေ၊ ကိုယ်ကညနေဆို ဂစ်တာသင်တန်းကို လိုင်းကားနဲ့သွားသွား နေရတာပင်ပန်းမှာစိုးလို့တဲ့၊ အဲဒါဖိုးခိုင်က သူ့စက်ဘီးအဟောင်းလေးထုတ် ပေးတာ ပြင်ပြီးစီးပေါ့တဲ့၊ အခုကိုယ်စီးကြည့်တော့လည်း အကောင်းသားပါပဲ၊ ဘရိတ်သိပ်မမိတာနဲ့ လက်ကိုင်ချောင်နေတာလောက်ပဲတွေ့တယ်။

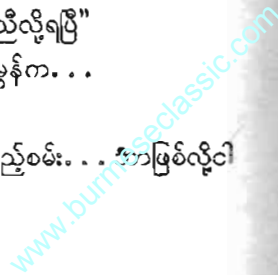
ဘာအပြစ်တွေရှိဦးမလဲတော့မသိဘူး၊ ဆိုင်မှာသွားအပ်ပြီး တစ်စဉ် ဖြတ်ကြည့်ခိုင်းရမှာပဲ၊ အဲဒါ စက်ဘီးစမ်းစီးကြည့်ရင်းနဲ့ ဒီနေ့တစ်မနက်လုံးလည်း မင်းကရောက်မလာတော့ ဘာများဖြစ်သလဲဆိုပြီးဝင်လာတာ”

“ဟင်... အဲဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကျွန်မကူညီလို့ရပြီ”

သူမ နှုတ်ကလွတ်ခနဲပြောလိုက်၏။ ရည်မှန်က...

“ဘာလဲ... ဘာကူညီလို့ရတာလဲ”

သူမ... အနည်းငယ်ရှက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း... အာဖြစ်လို့ငါ ဒီလောက်တောင် ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်ဖြစ်ရတာလဲ။

“စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ကောင်းကောင်းရှိတဲ့နေရာ ကျွန်မသိတယ် ကိုရည်မွန်ရဲ့။ ကျွန်မစက်ဘီးပြင်နေကျ။ အဲဒီတော့ ကိုရည်မွန်အတွက် လိုအပ်တာတစ်ခုခုကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေတဲ့ကျွန်မအဖို့ ဒါဟာအခွင့်အရေးတစ်ခုပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

ခက်လိုက်တဲ့ကောင်မလေး... ဟဲ့ ရည်မွန်တွေ့ရင်း တိတ်တခိုးပြီး မိသည်။ သူ့စိမ်းယောကျာ်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုစကားမျိုးမပြောသင့်မှန်း သူ့သိပုံမရ (သို့မဟုတ်) ဟန်ဆောင်တတ်ပုံမရ။

မင်းကြောင့်ငါတော့ခက်ဦးမယ်ထင်ပါရဲ့... ကောင်မလေးရယ်ဟဲ့ ရည်မွန်စိတ်ထဲမှ ခပ်ဖွဖွရွှတ်မိသည်။

မူနစ်စကားဝါညိုက အဘွားအလစ်ကိုချောင်းပြီး အပြင်သို့လှစ်ခနဲထွက်ကာ ခြံဝင်းတံခါးကိုအသာပြန်စေသည်။ နောက်...

“ကိုရည်မွန်... စက်ဘီး ကျွန်မကိုပေး၊ ကျွန်မနင်းမယ်... ထိုရည်မွန် နောက်ကထိုင်စီး”

“ဟာ... ဂျောက်ဂျက်ရယ်... လူမြင်လို့မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မိန်းကလေးက စက်ဘီးနင်းပြီး ယောကျာ်းလေးက ထိုင်စီးရတယ်ဆိုတာ... နေပါ... ကိုယ်ပဲ နင်းပါမယ်”

“အို... ဘာလို့လူမြင်မကောင်းရမှာလဲ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုလုပ်ခွင့်ရှိတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဂျောက်ဂျက်ရယ်... စက်ဘီးကိုကိုယ်နင်းပါမယ် မင်းကနောက်ကထိုင်ပြီးတော့ပဲ ဘယ်လမ်းကိုသွားရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပေါ့”

“သွားရမှာကအဝေးကြီး ကိုရည်မွန်ရဲ့... ကိုရည်မွန်ပင်ပန်းနေမှာ စိုးလို့ပြောတာ၊ ကိုရည်မွန်က စက်ဘီးစီးကျင့်လည်းမရှိဘဲနဲ့၊ ကျွန်မကစက်ဘီးနဲ့ သွားနေလာနေကျ၊ ကဲ... ပေးပါ... ပေးပါဆို”

မူနစ်စကားဝါညိုက ပိုးနဲ့ကောင်လေးတစ်ကောင်လို ခုန်ဆွခုန်ဆွလှုပ်နေသည်။ ရည်မွန်က ခပ်ဖွဖွရယ်လိုက်ရင်း... . .

“ဘုရားရေ... အတင်းအဓမ္မကို ကူညီနေတော့တာပါပဲလား”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် မူနစ်စကားဝါညိုက စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုတွန်းကာလွှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။ ရည်မွန် ကမန်းကတန်းပြေးပြီး ကယ်ဖီယာပေါ် ဘေးတစ်စောင်း အလိုက်သင့်တက်လိုက်ရ၏။

ရည်မွန်စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးသလို ဖြစ်နေသည်။ အနည်းငယ်ရှက်သည်။ အနည်းငယ်စိတ်တိုသည်။ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံရလျှင် အနည်းငယ်ကြည်နူးစွာလည်းခံစားရလေသည်။

စက်ဘီးလက်ကိုင်က ချောင်နေသောကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် စက်ဘီးက ဘယ်ညာယိုင်ထိုးသွား၏။

“ဂျောက်ဂျက်... ဖြစ်ရဲ့လားကွာ”

“အို... ရပါတယ်၊ စီးနေကျပါ... ဆို”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီစက်ဘီးက သိပ်မကောင်းလို့ပြောနေတာ”

မူနစ်စကားဝါညိုဘာမှပြန်မဖြေ။ ကုန်းတစ်ခုကိုအရှိန်ဖြင့် နင်းတက်လိုက်သည်။

သူမ နဖူးဆံစပ်မှချွေးစက်တစ်စက် လိမ့်ဆင်းလျောကျလာ၏။ အာခေါင်ထဲတွင် အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့သလိုခံစားရသည်။

ငါ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မောနေတာလား။ ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ စိုးနဲ့နေတာလား။

အို... ပျော်လိုက်တာကွယ်။

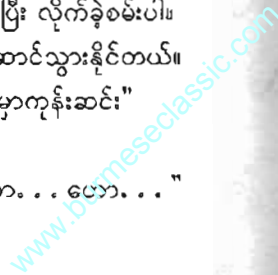
ရှင်... အဲသည်လိုငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။

ကျွန်မရှင်ကို ကမ္ဘာအဆုံးအထိသယ်ဆောင်သွားနိုင်တယ်။

“ဂျောက်ဂျက်... သတိထားနော်၊ ရှေ့မှာကုန်းဆင်း”

“ရတယ်... ရတယ်”

“ဘရိတ်က သိပ်မမိလို့ပြောတာကွ၊ ဟော... ဟော... ”

ဦးနှိုးခနဲ လမ်းအကွေ့မှကားတစ်စီးပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက်အနားမှ ပွတ်၍ ဖြတ်သွား၏။ မှန်စကားဝါညှိ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို အနည်းငယ်စောင်းလိုက်စဉ် ချော်ပြီးလည်သွားသည်။

ဘရိတ်ကိုနင်းသည်။ မမိ။ ကုန်းဆင်းအတိုင်းလျောကျသွား၏။ ခြေတစ်ဖက်ထောက်၍ အရိန်ကိုထိန်းရန်ကြိုးစားသည်။

“ဟာ . . .”

“အမယ်လေး”

မြေအောက်ကြိုးလိုင်းပြင်ရန်တူးထားသောတွင်းထဲ အရိန်ပြင်းစွာထိုးကျသွားသည်။ ကယ်ရီယာခုံပေါ်မှ ရည်မွန်ကိုခါချလိုက်သလိုမျိုး . . . ဘေးတစ်စောင်းထိုင်လိုက်လာသောအနေအထားဖြစ်သောကြောင့် ရည်မွန်ဟန်ချက်မထိန်းနိုင် လွင့်သွားသည်။ စက်ဘီးဘားတန်းကိုကျော်၍ ခြေပစ်လက်ပစ်ကျသည်။

မြေပေါ်အကျတွင် လက်ဝဲဘက်လက်ကို ဆန့်ထောက်လိုက်မိသောကြောင့် လက်ဖျံရိုးကိုရိုက်ချိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။

“အား”

မြေကြီးထဲတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စမြုပ်နေသောဝါယာကြိုးက ရည်မွန်လက်မောင်းသားထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာစိုက်ဝင်သွား၏။ သွေးတွေဖြာခနဲစီးကျလာသည်။ ပူနွေးစေးထန်းသောသွေးတို့ဖြင့် လက်မောင်းတစ်ခုလုံးခွဲခွဲစိတ်သွား၏။

“အမယ်လေး . . . သွေးတွေ . . . ကိုရည်မွန် . . . ကိုရည်မွန် . . . ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . လက် . . . လက်ကျိုးသွားပြီထင်တယ်”

“ရှင်”

သူမက ကိုရည်မွန်ဘေးမြက်ခင်းပေါ် တုန်တုန်ရီရီနှင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖြူဖတ်ဖြူလျော် . . . ။ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါလျက် . . . ။ ဘာသံမှထွက်မလာ။ မျက်လုံးတွေဝိုင်းသွားသည်။

မျက်ရည်တွေဝေ့လာ၏။ နှုတ်ခမ်းကိုယောင်ယမ်း၍ လက်ဖဝါးဖြင့်ပိတ်မိသည်။ ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။

“ကို . . . ကို . . . ရည် . . . မွန် . . . ကျွန်မအပြစ် . . .”

သူမ ငိုချလိုက်တော့သည်။

ရည်မွန်က သွေးတွေစိမ့်နေသောလက်မောင်းကို ညာဖက်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ့နာကျင်ဖို့မေ့လျော့လျက် မှန်စကားဝါညှိရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ကျွန်မ အပြစ်ပါ . . . ကျွန်မ အပြစ်ပါ”

မှန်စကားဝါညှိ ရှိုက်ရင်း ရှိုက်ရင်း . . . မပီမသ ငလုံးငထွေး ရေရွတ်နေသည်။ သူမ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေပုံက ရေနစ်နေသောငှက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေလေသည်။

“ကျွန်မအပြစ်ပါပဲ . . . ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဟင်အင်း . . . ဟင်အင်း . . . ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုချည်းဖြစ်နေရတာလဲ . . .”

ကျွန်မက ကောင်းစေချင်လို့တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တိုင်း ဘာဖြစ်လို့ဆိုကျိုးတွေချည်းပဲရနေရတာလဲ၊ ကျွန်မအမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲဖြစ်နေတော့မှာလားဟင် . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . .”

ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ချုံးပွဲချင့်ကြွေးနေသော မှန်စကားဝါညှိကို ကြည့်ရင်း ရည်မွန်သနားသွားသည်။

ရည်မှန်က သူမ၏ဆံနွယ်စတွေကို ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးရင်း အငိုတိတ်
အောင်ချောနေမိ၏။

မြက်ခင်းပေါ်မှာ သစ်ရွက်ဝါဝါတွေကြွေကျနေသည်။ ခြောက်သွေ့
တာ အခေါက်တွေအိုမင်းကွာကျစပြုနေသော သစ်ပင်ကြီး၏ထိပ်ဖျားတွင်
အိုးနှင့်သယ်ပိုးသော တိမ်တိုက်ဖြူဖြူတွေတွယ်ငြိနေ၏။

ကောင်းကင်သည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအဆုံးထိပြာလှဲကြည်လင်နေလေ
သည်။ ဆောင်းရာသီတွင် ရောက်လာတတ်သောရင်အုပ်ဝါဝါငှက်ကလေးတွေ
မြက်ခင်းပေါ်နားကြပြီ။

အကြင်နာတွေ ဆွတ်ပျံ့အေးမြစွာ ဝေဝေဝဲဝဲခိုကြလေပြီ။

“တိတ်ပါတော့ ကလေးရယ်... မငိုပါနဲ့တော့၊ ဒါ... မင်းအပြစ်မှ
မထုတ်ဘဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ပြီးဝမ်းနည်းမနေနဲ့တော့နော်”

ရည်မှန်၏နွေးထွေးကြင်နာသောစကားကြောင့် မျက်ရည်တွေကြားမှ
အနုစကားဝါညိုအကြည့်က ဖွဖွညင်သာလင်းလာ၏။

ရည်မှန်က မှန်စကားဝါညိုပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စက်တွေကို အသာ
အသာတို့၍ တို့၍ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူ့လက်မှဝေဒနာထက် ဒီကောင်မလေး၏ရင်ထဲမှဝေဒနာက ပိုမို
အနွေးနေမှန်း သူသိလိုက်ရ၏။

“လောကကြီးမှာ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေကိုချည်းပဲ ‘အပြစ်’လို့ထင်ပြီး
အနည်းမနေပါနဲ့ကွယ်၊ လူတွေအားလုံးဟာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ကိုယ် အပြစ်
အလွန်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ”

အရှေ့မြောက်ကောင်းကင်ဆီမှ တိမ်တွေပြာရီခိုင်းညိုနေကြသည်။
အိမ်တိုက်တို့၏ အနားသတ်တွင် ငွေရောင်လင်းလက်နေ၏။

အရာရာတွင် အမှောင်ရှိလျှင် အလင်းလည်းရှိရပေလိမ့်မည်။

သုံးရာသီလုံးလုံး
တစ်တာလုံးကြွေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မပါ။
လောကကြီးဆီက...
အနှုတ်လက္ခဏာတွေက လွဲလို့
ကျန်တာ ဘာမှမရခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။
ကံကြမ္မာက ကျန်မကို လှောင်ပြောင်...
(ကျွန်မရဲ့) ‘ကောင်းသောလာခြင်း’ တွေအားလုံး
မှောင်ခဲ့တယ်။

အခန်း(၁၀)

ကျောက်ပတ်တီးစီးထားရသောကြောင့် လက်ဝဲဘက်လက်တစ်ချောင်း
လုံးတင်းကျပ်နေသလိုလို တစ်ခါတစ်ရံယားယံသလိုလို စိတ်ကခံစားရသည်။
အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်နေ၏။

လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကတော့ ကျက်စပြုပြီ။ အရိုးပြန်ဆက်ဖို့တော့
အတော်ကြာဦးမည်... ဟု ဆရာဝန်ကပြော၏။

သစ်ပင်များ၊ ပန်းပွင့်များ၊ ဟင်းလင်းပြင်ချောနေသောတောင်ကုန်းများ
ပေါ်တွင် ဆောင်းဥတုကတရွေ့ရွေ့ဖြတ်သန်းနေသည်။ မြောက်ပြန်လေ အေး
အေးစိမ့်စိမ့်ထဲတွင် အိပ်မက်တွေတဖွဲ့ဖွဲ့ပါလာကြ၏။

နေရောင်ခြည်က ပြတင်းပေါက်မှန်ကိုဖြတ်သန်းကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်း
အိုးပေါ်ကျနေ၏။ ပန်းအိုးထဲတွင် ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော နင်းဆီပန်း
တစ်ပွင့် ရှိနေသည်။

လေပြည်လေညှင်းတိုက်ခတ်သောအခါ ပြတင်းခန်းဆီးစပြုဖြူပါးပါး

ကလေးက တလွင့်လွင့်လှုပ်ရှားလှုပ်ရှားတွန့်သွား၏။

.....

ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ... နေရသော ရက်တွေများလာသောအခါ သူ ခိတ်မရွည်ချင်။

တခြားအကြောင်းတွေ လျှောက်တွေးကြည့်နေသော်လည်း ခဏချင်း အတွင်းမှာပင်စိတ်က လက်မှဒဏ်ရာဆီသို့သာပြန်ပြန်ရောက်သွား၏။ နောက် မှန်စကားဝါညှိအကြောင်းကိုနာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်တွေးဖြစ်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည့်အချက်က...

အဲသည်ကောင်မလေးကြောင့် သူ့မှာဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ရပြီးကာမှ သူမကို ထူးဆန်းစွာသံယောဇဉ်တွယ်သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ရက်ပိုင်းတွေအတွင်းမှာ... မှန်စကားဝါညှိက သူထံသို့နေ့တိုင်း ရောက်လာသည်။

“ကိုရည်မွန်လက်က ပြန်ကောင်းဖို့ကြာဦးမှာလားဟင်”

“အင်း... ကြာဦးမှာပေါ့။ ဆရာဝန်ကပြောတာကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်မှာ လက်မောင်းရိုးတစ်စောင်းကျိုးတာကို ပြန်ဆက်ဖို့ က သုံးပတ်ကြာတယ်။ ကန့်လန့်ဖြတ်ကျိုးတာဆိုရင် အဲသည်ထက်တောင်ပိုကြာ တယ်တဲ့။ လူကြီးဆိုရင် လက်မောင်းရိုးပြန်ဆက်ဖို့ခြောက်ပတ်ကြာတယ်။ မခြ ထောက်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ၁၂ ပတ်ပဲတဲ့”

“ကိုရည်မွန်ဂစ်တာပြန်မတီးနိုင်ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲနော်... ကျွန်မ ကြောင့်... ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်တာ... ကိုရည်မွန်စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်”

မှန်စကားဝါညှိမျက်နှာကလေးညှိုးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ရည်မွန်စိတ် မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သူ့ရင်ထဲသို့ အမည်နာမ မရှိသောဝေဒနာမျိုးစိမ့်ဝင်စူးနစ် လာသည်။

“အို... ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲကွ၊ လက်ကနဂိုအတိုင်းပြန်ကောင်း သွားမှာပါ။ ဂင်တာလည်းပြန်တီးနိုင်မှာ သေချာတယ်... လို့ ဆရာဝန်က ပြောထားတာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ လက်ကိုအနားပေးထားရမှာပေါ့... ”

သည်ကြားထဲ မင်းကိုဂစ်တာတီးမသင်ပေးနိုင်ပေမယ့် စစ်တုရင်ထိုး တာ သင်ပေးမယ်လေ... ကိုယ်လည်းဘာမှမလုပ်ရ မကိုင်ရတော့ ပျင်းနေတာ တို့နှစ်ယောက် စစ်တုရင်ထိုးဖော်ရတာပေါ့။

ရည်မွန်က စကားဝါကို မြန်မာစစ်တုရင်ထိုးနည်း သင်ပေးသည်။ အနောက်တိုင်းစစ်တုရင်နှင့်မြန်မာစစ်တုရင်သည် အနည်းငယ်ကွာခြားမှုရှိ၏။ အနောက်တိုင်းစစ်တုရင်တွင်ပါသော ဖိဖုရား၊ ဂိုဏ်းချုပ်(ဘစ်ရှော့)နှင့်ရဲတိုက် အရုပ်များကို မြန်မာစစ်တုရင်တွင်မတွေ့ရ။

မြန်မာစစ်တုရင်တွင်ကား ဆင်၊ စစ်ကဲနှင့် ရထားတို့ပါလာကြသည်။ ရွှေကွက်အရဆိုလျှင် အနောက်တိုင်းစစ်တုရင်မှ ရဲတိုက်နှင့်မြန်မာစစ်တုရင် မှရထားတို့ အလျားလိုက်၊ ဒေါင်လိုက် ရွှေပုံချင်းတူညီ၏။

အနောက်တိုင်းစစ်တုရင်မှ ဂိုဏ်းချုပ်(ဘစ်ရှော့)ရုပ်နှင့် မြန်မာစစ်တု ရင်မှစစ်ကဲတို့လည်း ထောင့်ဖြတ်တက်ပုံဆုတ်ပုံချင်းတူညီသည်။ သို့သော် ဂိုဏ်း ချုပ်(ဘစ်ရှော့)ရုပ်က အတားအဆီးမရှိလျှင် အကွက်ကုန်တက်ဆင်းနိုင်သော် လည်း မြန်မာစစ်ကဲရုပ်ကမူ ထောင့်ဖြတ်တစ်ကွက်သာရွှေ့နိုင်သည်။

ထို့ပြင်... အကွက်များပေါ်တွင်စစ်ကဲတင်ရန် ကြက်ခြေခတ်ပုံ သဏ္ဍာန် မျဉ်းဆွဲထား၏။

အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ...

စစ်တုရင်ထိုးမည့်သူနှစ်ဦးကြား စစ်တုရင်ခုံအလယ်တွင် ကန့်လန့် ကာတစ်ခုက ကာဆီးထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကန့်လန့်ကာကွယ်ထားသောကြောင့် ကစားသူတစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် မိမိတွင်ကိန်းဖြင့် မိမိစစ်အင်အားအထားအသိုက်စိတ်ကြိုက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆင့်ဖြတ်နေရာချထားနိုင်သည်။ (အနောက်တိုင်းစစ်တပ်ရင်လို ပုံသေနေရာချထား ခုန်မလို) တစ်ဦး၏စစ်ရေးပြင်ဆင်မှုကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်က မြင်ခွင့်မရ၊ နောက်ဆုံးနှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ကြိုက်စစ်ခင်းပြင်ဆင်ပြီးပြီဆိုမှ ကြားက ကန့်လန့်ကာအဝတ်စကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိအိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ပါရှားနှင့် အနောက်တိုင်း စစ်တပ်ရင်နည်းတို့ထက်ပို၍ မြန်မာစစ်တပ်ရင်ကစားနည်းက တကယ်စစ်တိုက်ပုံ နှင့် သဘောသဏ္ဍာန်အတူညီဆုံးဖြစ်သည်ဟုဆိုကြ၏။

တကယ်တမ်း စစ်တပ်ရင်ထိုးကြသည့်အခါ ကိုစိုးနိုင်က မှန်စကားဝါညီ ဘက်မှကျပြီး အကြံပေးသည်။ ထိုပွဲများတွင်မူ မှန်စကားညီ နိုင်သည့်အလှည့် များ ရှိတတ်သော်လည်း ကိုစိုးနိုင်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းထိုးရသည့်အခါ မှန်စကားဝါညီဆက်တိုက်ရှုံးသည်။

အရှုံးတွေများလာပြီဆိုလျှင် မှန်စကားဝါညီစိတ်ကောက်တတ်၏။ ဆူဆူအောင့်အောင့်လုပ်သည်။ 'ကစားချင်တော့ဘူး'ဟု ပြောကာစိတ်ဆိုးပြ သည်။ ရွှေပြီးသားအကွက်ကို အတင်းပြန်ပြင်ကာပေကပ်ပြီး အငြင်းထူသည်။

သူမ၏ကလေးဆန်သော စရိုက်အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ရည်မွန်နှလုံး သားက နှင်းဆီပန်းခင်းသည်လန်းဆန်းလာ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မတော်တဆလိုလို ဖြင့် တမင်အကွက်များရွှေ့ကာ အရှုံးပေးလိုက်သည့်အခါမျိုးတွင် သူမလက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာပျော်ရွှင်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ရည်မွန်စိတ်ထဲချမ်းမြေ့လာလေသည်။

သူ တမင်အလျော့ပေးမှန်း စကားဝါရိပ်မိသွားသည့်အခါမျိုးတွင် သူမက...

“အဲသည်လို တမင်အရှုံးပေးတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကျွန်မကို ထမင်းသိုးဟင်းသိုးလို သဘောမထားပါနဲ့”ဟု ပြောတတ်၏။ သူမ ဘာအဓိပ္ပာယ်

မြင့်ပြောသည်ကို ရည်မွန်နားမလည်။

“စစ်တပ်ရင်က အလေ့အကျင့်နဲ့လည်းဆိုင်တယ် ဂျောက်ဂျက်ရဲ့ တိုက်က ဂစ်တာတီးချင်တီး မတီးရင် စစ်တပ်ရင်အမြဲထိုးနေတာကိုး၊ ဂျောက်ဂျက် ကော... အားရင်ဘာလုပ်လဲ”

“ကျောင်းစာတွေ ပိနေတုန်းကတော့... အားတဲ့အချိန်ဆိုတာ မရှိသ လောက်ပဲ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာတော့ စာဖတ်တယ်၊ နောက် ဘလူး(Blue) နဲ့စကားပြောတယ်”

“ဘလူး (Blue) ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

မှန်စကားဝါညီက မျက်လုံးကလေးများကို ချစ်စဖွယ်ပိုင်းပြပြီး တခပ် ခပ်ရယ်မောသည်။ နောက်မှ...

“ဘလူး(Blue) ဆိုတာ ကျွန်မမွေးထားတဲ့ လိပ်ကလေးပေါ့”

“အို... ထူးဆန်းတယ်နော်၊ မင်း လိပ်မွေးဖူးတာကိုယ်မသိလိုက်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ကိုယ်ဝန်ရှိလိုက်တာလဲ၊ အရပ်လက်သည်နဲ့မွေးတာလား၊ ဆေးခွံ နှာမွေးတာလား”

“ကိုရည်မွန်နော်... ပေါက်ကရမပြောနဲ့၊ ကျွန်မစကားပြောမှားသွား လို့... အလှမွေးထားတာကိုပြောတာ”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန်ကွာ... ”

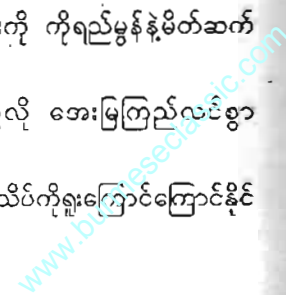
“ဟင်... ဘယ်နှယ့်ကြဲကြဲဖန်ဖန်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ဘလူး(Blue) က ချစ်စရာလေး၊ ကျွန်မလိုပဲ သေးသေးကွေးကွေးလေး၊ သူ့အရွယ်က လက် သန်းဖျားလောက်ပဲရှိတယ်၊ ကိုရည်မွန်... သူ့ကိုမြင်ရင်သိပ်ချစ်သွားမှာသိလား”

ဘုရားရေး... ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးပါလိမ့်... ဟု ရည်မွန်တွေ့လိုက်၏။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မရဲ့လိပ်ကလေးကို ကိုရည်မွန်နဲ့မိတ်ဆက် ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

သူမ၏မျှော်ဝန်းတွေက နှင်းစက်တွေလို အေးမြကြည်လင်စွာ တောက်ပနေကြ၏။

ကဲကွယ်... ကျွန်မရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ သိပ်ကိုရှူးကြောင်ကြောင်နိုင်

နေသလား။ ထားလိုက်ပါတော့...။

'ဇွဲတယ်' လို့ပဲထားလိုက်ပါတော့...။

ကဗျာဆရာရှယ်လီကပြောတယ်...။

အလှပဆုံးသီချင်းတွေဟာ ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးအတွေးတွေကို ဖွဲ့ဆိုထားတာပဲ...။ တဲ့။

ကျွန်မမှာ အလှပဆုံးနှလုံးသားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရှင်ကိုချစ်တဲ့အရူးသွပ်ဆုံးအတွေးတွေကို ဖွဲ့ဆိုထားတာပေါ့။

အဲသည်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ကိုရည်မွန်အကြောင်းကို အိပ်မက်မက်နေရာမှ မှန်စကားဝါညိုဖျတ်ခနဲနိုးလာသည်။

ညက ဝိုးတဝါး။ ပြာရီမုန့်ဝေနေ၏။ အတွေးထဲတွင် ဖွဲ့သီထားသော အိပ်မက်တို့က မပီမပြင်နိုးတစ်ဝက်အိပ်တစ်ဝက် ရင်ခုန်သံထဲမှာပင် ကိုရည်မွန်ကို သူမတမ်းတနေသည်။

ချစ်သူရယ်...။

ရှင်ဟာကျွန်မကို ညစဉ်ညတိုင်းအိပ်မက်ပေးတဲ့ မှော်ဆရာပါပဲ။ မှောင်ရိပိုးတဝါးအခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် 'သူ' လိပ်ပြာက နူးညံ့စွာဝဲယုံနေသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

ကျွန်မရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပန်းပွင့်တွေခြွေခြွေချပေးနေတာ... ရှင်အပြုံးတွေပါပဲ။

အပြာရောင်မှိုင်းမှိုင်းမီးလုံးကလေးထွန်းညှိထားသော မှန်ရေကန်လေးထဲမှာ ငြိမ်သက်နေသည့် လိပ်ကလေးဘလူး(Blue) ကို သူမလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘလူး(Blue) ရယ်...။

ဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက စာသားတစ်ပိုဒ်ကိုငါသတိမေ့မိတယ်... သိလား။

ကြေးစားလူသတ်သမားအကြောင်း ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာရေးထားတာက...။

"လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးတိုင်း သတ်ပြီးတိုင်းမှာ လူသတ်သမားကိုယ်တိုင်ကပါ သေသွားသူတွေနဲ့အတူ နည်းနည်းချင်းစီလိုက်ပြီး သေနေရသလိုခံစားရတယ်...။" တဲ့။

ဘလူး(Blue) ရယ်...။

ငါ အခုနည်းနည်းစီသေဆုံးနေရတယ်... သိလား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတ်ခဲ့လို့မဟုတ်ပါဘူး။

'သူ' ကိုချစ်ခဲ့မိလို့ပေါ့။

ဘလူး(Blue) ...။

မနက်ဖြန်ကျရင်... နင့်ကို 'အဲဒီလူ'နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ခေါ်သွားမယ်နော်... သိလား။

နင်... သူ့ကို စိတ်ပျက်သွားအောင်မလုပ်ရဘူးနော်။

တစ်ချိန်ကျရင် 'အဲဒီလူ'ဟာငါ့ရဲ့အဖော်မွန်ဖြစ်လာမှာဟာ။

ဪ... သတိပေးရဦးမယ်။

အဲဒီလူနဲ့တွေ့တဲ့အခါကျရင် နင်... တိတ်တိတ်ကလေး နေရမယ်နော်... ဘလူး(Blue)။

ည... ညတွေမှာ 'သူ'နာမည်ကို ငါ ယောင်ယမ်းတမ်းတရွတ်ဆိုမိတဲ့ အကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး... သူသိအောင် သွားမပြောပြလိုက်ပါနဲ့...။ ငါ... ရှက်တယ်ဟယ်။

အခန်း(၁၁)

အတွေ့အကြုံဆိုသည်မှာ အမှားများကိုအမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရောင်ခြည်သည် အုန်းရွက်စိမ်းစိမ်းတို့၏ တင်းမာပြောင်လက်သော မျက်နှာပြင်ပေါ် ကျရောက်လွင့်စင်ပြီး ရွှေရောင်အစက်အပြောက်ကလေးများ ဖြစ်သွားကြ၏။

သိသည်ဆိုသည်မှာဘာလဲ? ဘယ်သူမှ ဘာမှမသိကြပါ။ အမှားဆိုသည်မှာကောဘာလဲ? နံနက်ခင်းသည်လှပစွာ မှားယွင်းနေခဲ့လေသည်။

မှုန်စကားဝါညိုက ဧည့်ခန်းတွင်ထောင်ထားသောဝစ်တာတစ်လက်မှ အပ မည်သူမှမတွေ့ရဘဲ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွား၏။

ကိုရည်မွန်ဘယ်သွားနေပါလိမ့်. . . ?

ကိုစိုးနိုင်က မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထမင်းချက်နေရာမှ မှန်စကားဝါညိုအသံကြားသောကြောင့် အပြင်ထွက်လာသည်။

“ဦးစိုး. . . ကိုရည်မွန်ကောဟင်”

“ဒီနေ့သူ့လက်က ကျောက်ပတ်တီးဖြေရမယ့်နေ့လေ. . . တော်ကြာနေရင်ပြန်ရောက်လာမှာပါ. . . ခဏစောင့်ဦးဂျောက်ဂျက်၊ ငါ. . . ထမင်းချက်

နေလို့”

ကိုစိုးနိုင်ကပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

မှုန်စကားဝါညိုက ဧည့်ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး သူမ၏ကျောပိုးအိတ်ဘေး ဇစ်ကိုဖွင့်ကာ လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue) ကိုဘေးအိတ်သေးသေးအကန့် ကလေးထဲမှထုတ်သည်။

“ဘလူး(Blue)ရေ... နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးရမယ့်လူ မရှိသေးဘူး၊ စောင့်ဦးနော်”

သူမက ဘလူး(Blue)ကို စားပွဲပေါ်ချသည်။ မျက်ဝန်းတွေကို ရွှေ လျှားလိုက်သောအခါ သူမ၏အကြည့်က ရည်မွန်ဂစ်တာဆီရောက်သွား၏။

‘သူ့ဂစ်တာကို ဘာလို့ပေးမကိုင်ချင်ရပါလိမ့်’ အတွေးဖြင့် ဂစ်တာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိ၏။ အသံအိုးတွင်ဖောက်ထားသော အဝိုင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့လှမ်းကြည့် သောအခါ အသံအိုးအတွင်းနံရံ တွင် စက္ကူပလာစတာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကပ် ထားသည်ကိုမြင်ရ၏။

“ဘာပုံလေးပါလိမ့်”

ဂစ်တာကြိုးများကို လျင်မြန်သွက်လက်စွာဖြုတ်သည်။ နောက် အတွင်းသို့နှိုက်၍ ထိုပုံကလေးကိုခွာယူလိုက်သည်။

နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ ရည်မွန်ပြန်ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်း ထဲကွင် တစ်ယောက်တည်းငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေသော မှုန်စကားဝါညိုကိုတွေ့ သောအခါ...

“ဟင်... စောင့်နေတာကြာပြီလားဂျက်... စိုးနိုင်ကော”

“အင်း... ကြာပြီပေါ့... ကျွန်မရောက်နေတာ ကိုးနာရီခွဲပြီးက တည်းက... ဦးစိုးတော့မီးဖိုချောင်ထဲမှာ”

ရည်မွန်အသံကိုကြားသောကြောင့် စိုးနိုင်က မီးဖိုချောင်ထဲမှထွက်

လာပြီး...

“ဘယ်လိုလဲရည်မွန်... မင်းလက်အခြေအနေ”

“အိုကေပါတယ်၊ လက်ကို လှေ့ကျင့်ခန်းတော့လုပ်ပေးရမယ်လို့ပြော တယ်”

ရည်မွန်က လက်ချောင်းကလေးများကို ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်လုပ်ရင်း ပြန်ဖြေ၏။ နောက်... သူ့အကြည့်က စားပွဲပေါ်သို့ရောက်သွားပြီး...

“ဪ... မင်းပြောတဲ့ လိပ်ကလေးဘလူး(Blue)ဆိုတာလား”

“ဟာ... လိပ်ကလေးပါလား၊ ပီစီကွေးကလေးပဲ... နင် ဘယ်က ကောက်လာတာလဲ”

“အံ့မယ်... ဦးစိုးကလည်း လမ်းဘေးကကောက်လာလို့ရမတဲ့လား တစ်ကောင်ကို ၉၅၀ ပေးရတယ်၊ ကျွန်မမွေးထားတာ”

“နင့်... တော်တော်ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လုပ်တတ်ပါလား... ဂျက်ဂျက်ရယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုရည်မွန်က ‘ချောက်ဂျက်’ လို့နာမည် ပေးထားတာ”

စိုးနိုင်က ရယ်ကာမောကာပြောပြီး အိမ်အောက်ဆင်းသွားသည်။

မှုန်စကားဝါညိုက...

“ကိုရည်မွန်... လက်ဖဝါးဖြန့်”

ရည်မွန်လက်ဖဝါးပေါ်သို့ လိပ်ကလေးဘလူး(Blue)ကို တင်ပေး လိုက်သည်။ ရည်မွန်က လိပ်ကလေးကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း...

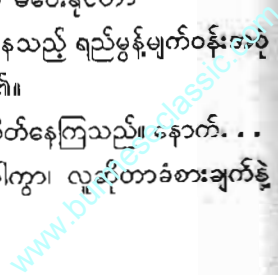
“ချစ်စရာလေးပဲကွ... ကိုယ်တောင်မွေးထားချင်လာပြီ၊ မင်းကော ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ဒီလိပ်ကလေးကိုမွေးထားရတာလဲဟင်”

“ကျွန်မဘဝမှာ လူတွေကတွယ်တာမူမှ မပေးနိုင်တာ”

သူမစကားကြောင့် မီးခိုးရောင်မှိုင်းဝေနေသည့် ရည်မွန်မျက်ဝန်းအဖဲ့ တို့ ဆောင်းနှင်းတိမ်တိုက်လို့ မှုန်ရီအေးစိမ့်သွား၏။

တခဏမျှတာစကားမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ နောက်...

“အဲသည်ခံစားချက်တွေကို မေ့လိုက်ပါကွာ၊ လူဆိုတာခံစားချက်နဲ့

အသက်ရှင်ရတာ မကောင်းဘူး၊ ဒဏ်ရာအနာတရများတတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာနဲ့အသက်ရှင်ရမှာလဲ”

“ရည်မှန်းချက်နဲ့ အသက်ရှင်ရမှာ”

ရည်မှန်းစကားကြောင့် မှန်စကားဝါညှိပင့်သက်ကို ဖွဖွရွှက်သည်။

နောက်. . .

“ကျွန်မမှာ ဘာရည်မှန်းချက်မှ မရှိဘူး”

“ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးဘူးလေ ဂျောက်ဂျက်ရဲ့ လူဆိုတာ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုခုရှိရမှာပေါ့၊ ဥပမာ-. . . ဆိုပါစို့၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ မင်းဘာဖြစ် လာမလဲ”

“ရှင်. . . နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ. . .”

မှန်စကားဝါညှိက တစ်စက္ကန့်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး ချက်ချင်းအဖြေပေး လိုက်သည်။

“နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ ကျွန်မဟာ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်မသွား မှာတော့ သေချာတယ်”

“ကြည့်စမ်း. . . ပေကပ်ကပ်ဖြေနေပြန်ပြီ၊ အတော်ဆိုးရွားတဲ့ ကောင် မလေးပဲ”

“အင်း. . . ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ကိုယ်က ‘မင်းဘဝမှာဘာဖြစ်ချင်သလဲ’လို့မေးတာ”

သည်တစ်ခါတော့ မှန်စကားဝါညှိအသေအချာအချိန်ယူပြီး စဉ်းစား နေ၏။ အတန်ကြာမှ. . .

“ကျွန်မက ‘ဂျိုပိုး’တစ်ကောင်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ထိုင်ခုံမှာ. . . ကုတင် ထောင့်မှာ. . . ကြမ်းကြားမှာနေပြီးတော့ လူတွေကိုကိုက်. . . ဒုက္ခပေး. . .

လူတွေကကိုယ့်ကို အမျိုးမျိုးကျိန်ဆဲတာကို ကျွန်မက မမှောင်ရိပ်အကွယ် ချောင်ကျကျနေရာကနေ တိတ်တိတ်ကလေးခိုးနားထောင်ပြီး ပြုံးနေချင်တာ”

ရည်မှန်က စိတ်ထဲမှကျိတ်ပြီးသူမအတွေးကို သဘောကျလိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်ဝန်းတွေတစ်ခဏမျှအရောင်လက်သွားသည်မှအပ မည်သည့်

အမူအရာမှမပေါ်အောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာဒီကောင်မလေးက ထူးထူးခြားခြားစိတ်ကူးတွေနဲ့ ငါ့ ခင်ဘတ်ကိုကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် လှုပ်လှုပ်နိုးတတ်တယ်။

ရည်မှန်ကစီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင်မထိတထိ တော့လိုက်ရင်း. . .

“တချို့မိန်းကလေးတွေစိတ်ကူးက ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ဖို့၊ အင်ဂျင် နီယာကတော်ဖြစ်ဖို့၊ သူဌေးကတော်ဖြစ်ဖို့. . . စသဖြင့် စိတ်ကူးကြတယ်၊ မင်း ကော အဲဒါတွေမဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . (‘ကတော်’ ဆိုတာမျိုးက ယောက်ျားကိုမှီခိုပြီးမှ ရလာတဲ့ ‘ဂုဏ်’ပဲ၊ ‘အရည်အချင်း’မှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် ‘အရည်အချင်း’ကိုပဲ မြတ်နိုးတယ်၊ ‘ဂုဏ်’ကိုမမြတ်နိုးဘူး)

ကျွန်မဆိုလိုတာက. . . ကိုယ့်ယောက်ျားက ဆရာဝန်ဖြစ်လို့သာ တိုယ်က ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ခွင့်ရတာမျိုးမကြိုက်ဘူး၊ ဆရာဝန်ကတော်တွေ သူဌေးကတော်တွေထက်စာရင် ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးက ‘နတ်ကတော်’ပဲ၊ ကျွန်မ နတ်ကတော်လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်. . . ဘယ်လိုထင်လဲ”

ရည်မှန်က ‘ခွေးကောင်မလေး’ဟု ရေရွတ်ရင်း မှန်စကားဝါညှိ၏ မေးရိုးသွယ်သွယ်ဆီ လက်သီးဖြင့်ရွယ်ကာ ဖွဖွကလေးထိုးဟန်ပြု၏။

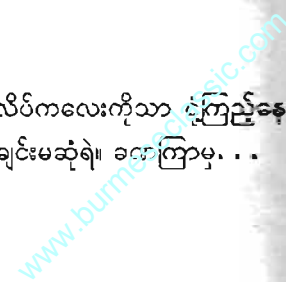
မှန်စကားဝါညှိက ရည်မှန်လက်ဖဝါးပေါ်မှလိပ်ကလေးကိုပြန်ယူပြီး စားပွဲပေါ်ချသည်။ ထိုအချိန်အတန်းတွင် ရည်မှန်မျက်ဝန်းနှင့်သူမ မဆုံအောင် လွဲနေသလိုရှိ၏။ နောက်. . . သူမကအသံဆပ်တိုးတိုးဖြင့်. . .

“ကိုရည်မှန်မေးတာကိုချည်းပဲ ကျွန်မကဖြေနေရတယ်၊ ကျွန်မ မေး ရင်ကော ကိုရည်မှန်ဖြေမှာလား”

“ဘာမေးမှာလဲ”

အသံတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမက လိပ်ကလေးကိုသာ ချုံ့ကြည့်နေ ချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ရည်မှန်နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံရဲ။ ခဏကြာမှ. . .

“ကိုရည်မှန်မှာ ချစ်သူရှိလား”

ရည်မွန်က ပါးလှုပ်သောနှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။
နှုတ်ခမ်းသားတွေဖြူလျော်လျော်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်က
ဘာရယ်မရည်ရွယ်ဘဲ ကုလားထိုင်ဖုံးအဝတ်စကို ဆုပ်ကိုင်လုံးချေနေသည်။
နောက်မှ... ရုတ်တရက်ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သံပါပါဖြင့်...။

“ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ... ကျောက်ဂျက်ရဲ့”

“ဒီမေးခွန်းကို ကိုရည်မွန်မဖြေချင်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်၊
မဖြေပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖြေဆိုလည်းဖြေရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလကားတော့
မဖြေနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...။”

“မင်းနဲ့ကိုယ်စစ်တုရင်ထိုးမယ်၊ မင်းနိုင်ရင် မင်းသိချင်တာတွေအား
လုံး ကိုယ်ပြောပြမယ်”

မှုန်စကားဝါညှိတွေဝေငေးငိုင်သွားသည်။ စစ်တုရင်ပွဲမှာနိုင်ဖို့အခွင့်
အလမ်းနည်းပါးလှသည့်အကြောင်း သူမတွက်ဆမိ၏။ သူ... မပြောချင်လို့
တမင်အကွက်ဆင်တာများလား...။

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုရဲ့ရဲ့ရင့်ရင့်ချလိုက်၏။

“ကျွန်မ... ပြိုင်မယ်”

ည(၁)

ဆောင်းနှင်းရက်များ ဖြစ်သောကြောင့် ညဘက်ပိုင်းတွင် အအေးပို
လာ၏။ အမှောင်ထဲတွင် ဆီးနှင်းကျသံ တဖျောက်ဖျောက်ကြားရသည်။

စိုးနိုင်က ခြံထဲဆင်းပြီး အမှိုက်သရိုက်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ စုဝုံ
မီးရှို့သည်။ နောက်... အိမ်ပေါ်တက်ကာ ရေခဲခန်းကြမ်းအိုးယူရင်း ရည်မွန်ကို
'လာကွာ... ခြံထဲဆင်းပြီး မီးလှုံရအောင်'ဟု ခေါ်၏။

ရည်မွန်က ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ စိုးနိုင်
က စောင်ကြမ်းတစ်ထည် ပတ်ခြုံပြီး လည်ပင်းတွင် မာဖလာပတ်ထားသည့်
အပြင် ဦးခေါင်းတွင်လည်း နားရွက်နှင့် မေးဖျားအထိလုံအောင် အုပ်သော
သိုးမွှေးဦးထုပ်ကိုပါ ဆောင်းထားလိုက်သေးသည်။

ရည်မွန်ကတော့ လည်တိုင်အကွပ်ပါသည့် သိုးမွှေးဆွယ်တာအဖြူ
ဆွတ်ဆွတ်ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် အပေါ်မှ ကောင်းကင်ပြာရောင် ဂျင်းဂျက်
တတ်ကိုသာ ထပ်စွပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်... သီချင်းစာအုပ် သုံးလေးအုပ်ကို
ဗူးက ဂစ်တာကိုင်လျက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

မီးပုံက အရှိန်ရလျက် ရှိပေပြီ။ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လောင်ကျွမ်း
သံ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် ကြားရ၏။ စိုးနိုင်က သစ်ကိုင်းအချို့ကို မီးပုံထဲထည့်ပေးနေ၏။

တဟုန်းဟုန်းရဲရဲတောက်လောင်နေသော မီးရောင်က သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာများပေါ် အနီနီဟပ်နေ၏။

ညသည် ဆောင်းနှင်းမြူများနှင့် မီးခိုးများထဲတွင် ဝိုးတဝါး၊ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ မီးလောင်ကျွမ်းသည့် ရနံ့သည် ည၏ လေညှင်းထဲတွင် ဆိုင်းဆိုင်းအံ့အံ့ပျံ့နေ၏။

ရည်မွန်က သူ့ဆိုနေကျအတိုင်း အဆိုတော်လေးဖြူ၏ ဝန်းမသီချင်းကို စိတ်တစ်တောလုံး နစ်မြုပ်ကာ ဆိုဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွား၏။ ဆက်ဆို၍ မရတော့။ စိုးနိုင်က...။

“ဘာလို့ ရပ်လိုက်တာလဲကွ၊ ဆက်ဆိုလေ... ဒီအချိန်မှာ မင်းသီချင်းဆိုတာကို နားထောင်ရတာ ငါတော့ မျက်ရည်တောင်လည်လာတယ်... ရည်မွန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးခိုးတွေက မျက်လုံးထဲဝင်တာကိုး”

စိုးနိုင်က ပြောင်ချော်ချော်ပြောသည်ကို ရယ်မောပစ်လိုက်ဖို့ရန် သူ့သတိမရ။

“ဒီမှာ... စိုးနိုင်၊ မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီနေ့ ဂျောက်ဂျက်က ငါ့ကို မေးတယ်၊ ကိုရည်မွန်မှာ ချစ်သူရှိလား... တဲ့”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ... ရှိတာပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ မင်းပဲ ဂျောက်ဂျက်ရယ်... လို့ ဖြေလိုက်ရောလား”

“ဟာ... မင်းကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ စိုးနိုင်ရာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်း... ဒီကောင်မလေးကို သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ရည်မွန်... မညာနဲ့... ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြော”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ၊ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ အစတုန်းကတော့ ဒီလောက် သံယောဇဉ်ရှိလှတာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးဆိုး တစ်ယောက်ကို ခင်တွယ်မိတဲ့သဘောလောက်ပါ။ ဒါ... မင်းသိပါတယ် စိုးနိုင်...။

ဒါပေမယ့်... သူ့ကြောင့် ငါ လက်ကျိုးသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါ့နှလုံးသားတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာတော့ ငါ ဝန်ခံရလိမ့်မယ် စိုးနိုင်၊ အစစအရာရာ ကြောက်လန့်အားငယ်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ့ အမြဲတမ်း အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ သူ့ပညာဉ်ကို ငါ နားလည်လိုက်သလိုပဲ...။

“အဲဒီမှာ... ငါ သူ့ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမိတာ” စိုးနိုင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဖြစ်သင့်ပါတယ်ကွာ... ရည်မွန်၊ ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က မင်းအပေါ် ဒီလောက်တွယ်တာနေတာ မင်းဘက်က အလိုလိုပြန်ပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ သဘာဝကျပါတယ်...။

အပြန်အလှန် ဆွဲငင်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ၊အချစ်ဆိုတာ အဲဒါပဲကွာ၊ ငါကြားဖူးတာတစ်ခုရှိတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ သံလိုက်ပဲတဲ့၊ အဲဒီစကားကို ငါ အစတုန်းက သဘောမပေါက်ဘူး၊ ဟဲ... ဟဲ... ငါထင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အချစ်ဆိုတာ သန်တဲ့အရွယ်မှာ လိုက်ကြတယ် အောက်မေ့နေတာ...ဟဲ... ဟဲ”

‘တော်တော် ကြုံကြုံဖန်ဖန်ပြောတဲ့ကောင်’... ဟု ရည်မွန်က ရေရွတ်ရင်း တီးတိုးကျိန်ဆဲမိ၏။ စိုးနိုင်က...။

“တကယ်ပြောတာကွ၊ ငါ့အမြင်ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ မှန်စကားငါညှိနဲ့က သံယောဇဉ်ထားပုံချင်း ဘက်ညီတယ်ထင်တာပါပဲ၊ ဒါနဲ့များ မင်းက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ရတာလဲ”

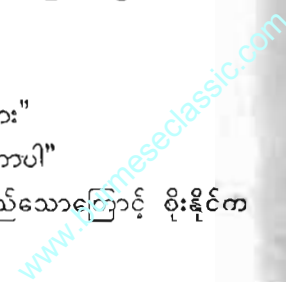
ရည်မွန်က မီးအရှိန်လျော့ကျနေပြီဖြစ်သော မီးပုံထဲသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်း ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မီးပွားတွေ တဖြောက်ဖြောက်မြည်ကာ ဖွားခနဲ လွင့်ထွက်လာသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း...။

“ငါ့မှာ ဇူဇူး ရှိနေသေးတယ်လေ”

“မင်းနဲ့ ဇူဇူးက လမ်းခွဲခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား”

“လမ်းခွဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူး... လမ်းကွဲခဲ့တာပါ”

ရည်မွန် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သောကြောင့် စိုးနိုင်က

ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ ရည်မွန်က . . .

“တို့နှစ်ယောက်က တစ်လမ်းတည်းသွားနေရာကနေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မုန်းတီးလို့ ‘ခွဲ’ထွက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး . . . စိုးနိုင် . . .

အစကတည်းက သူ့ရဲ့နှလုံးသားလမ်းကြောင်းက တစ်မျိုး၊ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းကတစ်မျိုး . . . မတူညီခဲ့ကြဘူး၊ ကွဲလွဲနေခဲ့တာ . . . ခုချိန်ထိတော့ ငါနဲ့ ဇူဇူးဟာ ကပ်လျက်ရှိတဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ ထင်တယ်၊ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ . . . ငါလည်းမသိဘူး။”

စိုးနိုင် မျက်နှာက တည်သွား၏။ ရေခဲနွေးကို ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ထည့်ပြီး တစ်ခွက်ကို ရည်မွန်ဆီ လှမ်းပေးရင်း . . .

“မင်းနဲ့ ဇူဇူးက ဘယ်လိုဘယ်ပုံတွေဖြစ်ပြီး မင်းက ငါ့ဆီထွက်လာခဲ့တာလဲ . . . အဲဒီဇာတ်သိမ်းပိုင်းလေးလည်း ပြောပြဦးမှပေါ့ . . .

အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ဒီမြို့ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ မင်းတို့ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး၊ လုံးဝ အဆက်ပြတ်သွားတယ်”

“အေးပါ . . . ငါကလည်း မင်းကို ပြောပြချင်နေတာပါ စိုးနိုင်၊ ကိုယ့်အပူကို သူများကို ဝေငှသလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့သာ မျှိုသိပ်ထားရတာ”

ရည်မွန်က ရေခဲနွေးကြမ်းကို တစ်ငုံသောက်ပြီး . . . စကားကို ဆက်သည်။

“မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီခနုက မင်းရဲ့ စာရောက်လာတဲ့နေ့က . . . မင်းက တီးဝိုင်းလေးတစ်ခု လုပ်ချင်တယ် . . . လာ ကူညီပါဆိုတာလေ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒီစာကို ဖတ်နေရတဲ့ အချိန်အထိ မင်းဆီကို ချက်ချင်းကြီးထလာဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးဘူး . . . ဒါပေမယ့် . . .”

အတိတ်တစ်စုံတစ်ရာ

ရည်မွန်က သည်အချိန်လောက်ဆို ဇူဇူးတစ်ယောက် ကရာတေးဇာလပ်မှ အိမ်ပြန်နေလောက်ပြီဟု တွေးမိပြီး တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆတ်ရန် စိတ်ကူးမိ၏။

နောက်မှ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ရမှာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အပြစ်တင်မိသည်။ သူမ စာမေးပွဲဖြေသည့်နေ့က သူ လက်ဆောင်ပေးသော နာရီကို ယူသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရည်မွန် စိတ်ဆိုးမပြေချင်သေး။

အနည်းဆုံး သူမဘက်က မတောင်းပန်လျှင်တောင်မှ ချောမောသည့် စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောသင့်သည်ဟု ရည်မွန် ယူဆမိ၏။ အခုတော့ . . . နေနိုင်ရက်လွန်းသည်။ အစက သူ မကျေနပ်သော်လည်း ဇူဇူးကို အပြစ်မတင်ချင်သေး။

ဪ . . . သူမ စာမေးပွဲကိစ္စနဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပါမယ် . . . ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နေမိသည်။ သို့သော် . . . စာမေးပွဲပြီး၍ ရက်သတ္တပတ်ကျော်သည်အထိ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသောအခါ ရည်မွန်စိတ်ထဲတွင် နာကျင်သလိုလို ဖြစ်လာရ၏။

တကယ်ဆို . . . သူ စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိလျက်နဲ့ သူမဘက်က စတင်

ဆက်သွယ်သင့်သည်ဟု ရည်မှန် တွေးမိသည်။ ငါကပဲ သူ့ကို အမြဲတမ်း ဒူးထောက်နေရမှာလား...။

စာမေးပွဲများပြီးဆုံးပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာပင် သူမ ကရာတေးကလပ်မှာ ပုံမှန်ပြန်ကစားနေပြီဟု ကြားရသောအခါ ရည်မှန်နှလုံးအိမ်ထဲမှ ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်စိတ် တချို့တလေနှင့်အတူ သံသယ မေးခွန်းတွေပါ ရှင်သန်လာ၏။

“ဇူဇူး... မင်း ငါ့အပေါ်မှာ အလေးအနက် မထားဘူး”

ရည်မှန် ဖြစ်စေချင်သည်က စာမေးပွဲပြီးဆုံးသောအခါ ပထမဦးဆုံး သူမရင်ထဲက သတိရသင့်သည့် အကြောင်းအရာသည် ‘ရည်မှန်’ ဟူသော အမည်တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်စေချင်သည်။

အခုတော့...။

ရည်မှန် တယ်လီဖုန်း ဆက်သင့် မဆက်သင့် တွေးရင်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။ ငါ့ဘက်က သူ့ကို ဦးစားပေးနေရတာတွေချည်းပဲ များလွန်းနေပြီ။ သူကတော့ ငါ့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ထက် သူ့ကိုယ်ပိုင်အလိုဆန္ဒတွေကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်နေတယ်။

အို... ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါက သူ့ကို ချစ်တာကိုး၊ နောက်ပြီးတော့ ငါက ယောက်ျားပဲ၊ လူကြီးလူကောင်းဆန်သင့်တယ်၊ သူ့ကို လိုက်လျောသင့်တယ်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ပါမယ်လေ...။

အင်း... ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လိုက်လျောတာကို သူ့ဘက်က မသိတတ်ရင်ကော...။ ငါ့ကို ပျောည့်တဲ့ကောင်လို့ ထင်သွားရင်ကော၊ နောက်... ဒီလိုမို့ ငါ့ကို အမြဲတန်း ဒုတိယတန်းနေရာမှာ ထားပြီး ဆက်ဆံနေရင်ကော...။

အိုး... မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်ပါတယ် ဇူဇူးရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ငါ့ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် သတိရလိုက်စမ်းပါ။

နောက်ဆုံးတွင်... သူ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ရနိုင်မည့် အနီးဆုံး စတိုးဆိုင်တစ်ခုဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့လို... ဇူဇူးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုရည်မှန်လား”

“အင်း”

“ပြောလေ... ကိုရည်မှန်၊ ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာကြာပြီ... တွေ့ကြရအောင်လေ... မနက်ဖြန် ပန်းအိမ်ကစီးကို လာခဲ့ပါလား”

“မနက်ဖြန်... အင်း... မနက်ဖြန်ဆိုတော့ ကျွန်မ အားမှအားပေါ့မလားမသိဘူး၊ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်ကွာ”

“ကျွန်မ အဲဒီအချိန် မအားဘူး၊ ကရာတေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ရှိတယ် ကိုရည်မှန်ရဲ့”

“ကဲ... ဒါဆို ဇူဇူး ဘယ်အချိန်အားမလဲ ဆိုတာပဲပြောတော့”

“အင်း... ညနေ ငါးနာရီလောက်ဆိုရင်တော့ ရမလားမသိဘူး”

“အင်းလေ... အဲဒါဆိုလည်း ညနေပေါ့၊ ကိုယ် စောင့်နေမယ်နော်...။ ဪ... အရေးကြီးတာတစ်ခုပြောမလို့... ဟို... ဇာတ်ပုံတစ်ခြမ်း ပြန်ယူခဲ့ဦး”

“ဘယ်လို... ဘယ်ဟာလဲ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေကွာ၊ ကိုယ့်ပုံပါတဲ့အခြမ်းကို ဇူဇူး သိမ်းထားတာလေ၊ အဲဒါ... ပြန်ယူခဲ့ဦးလို့... ပုံအပြည့်ပြန်တဲ့ပြီး (Size) အကြီးပြန်ချဲ့မလို့...။”

“ဪ... ဪ... အင်း၊ ဒါပဲနော်”

ရည်မှန် ဖုန်းကို အသာအယာပြန်ချလိုက်သည်။

တို့ ဝိညာဉ်နှစ်ခု ပြန်လည်ပေါင်းစည်းကြရအောင် အချစ်ရယ်။

‘တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တဲ့အခါကျမှ ပြန်ဆက်ပြီးတော့ ဇာတ်ပုံအကြီးချဲ့ကူးပြီး မှန်ဘောင်သွင်းထားကြတာပေါ့’ဟု သူ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားကို ဇူဇူး မမေ့သေးဟုထင်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အခု ဓာတ်ပုံပြန်ယူလာဖို့ မှာလိုက်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူမတွက်ဆကြည့်နိုင်လောက်သည်။

ရည်မှန်ကတော့... သူမ၏ ဂရုစိုက် အလေးပေးမှုကို အပြည့်အဝ

ရနိုင်ဖို့ ဇုလကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

‘ပန်းအိမ်’ကဖေး

ညနေ ငါးနာရီ. . .

တိမ်တွေ မိုင်းညှို့လေးလံစွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။

ရည်မွန် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်ပြီး ထိုင်နေ၏။

သူ့စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းရဦးတော့မည်မှန်း အလိုလို သိနေသည်။

‘စောင့်ဆိုင်းတဲ့နေရာမှာ စိတ်အရှည်ဆုံးသတ္တဝါဟာ လင်းတဖြစ်

တယ်’ ဟူသော အာဖရိကန် ဆိုရိုးစကားတစ်ခုကို သတိရမိ၏။ အင်း. . . ငါ တော့ လင်းတဖြစ်နေပြီဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ညနေ ငါးနာရီခွဲ. . .

ရည်မွန် စီးကရက်တို့ကို ထိုးချေပစ်လိုက်သည်။ နေရောင်ခြည်ဖျူဖျူ သာ ကျန်တော့သည်။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ ငှက်တွေအိပ်တန်းပျံကြ ပြီ။

ညနေ ခြောက်နာရီ. . .

ဆည်းဆာအရိပ်ထဲတွင် တီးတိုးလှောင်ရယ်သံတို့ လွင့်ပါးလာသလို ခံစားရ၏။

အေးဝတ်ပျစ်ခဲနေပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ရည်မွန်သွန်ပစ် လိုက်သည်။

ညနေ ခြောက်နာရီခွဲ. . .

ကုန်သွားပြီဖြစ်သော စီးကရက်ဘူးခွဲအလွတ်ကို လက်ထဲတွင် ဖျစ်ညှစ် ချေမွပစ်လိုက်မိသည်။

နောက်. . . လက်ချောင်းများကို အသာအယာ ပြန်ဖြန့်လိုက်၏။

စီးကရက်ဘူးခွဲက မြေသားပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ကန် ကျသွားသည်။ သူ. . . ဖိနပ်ဦး ပြင် ဖိနင်းချေပစ်လိုက်၏။

ကဖေးဆိုင်အပြင်တွင် မှောင်မိုက်နေသည်။

ကြည့်စမ်း. . . ညဟာ အရောက်စောလွန်းလိုက်တာကွယ်။ အသက်ရှူ ကျပ်တယ်။

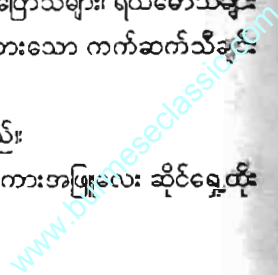
ည ခုနစ်နာရီ. . .

ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာဖြင့် ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ရေခဲခဲကို လောင်းငဲ့ထည့်နေ ဖြစ်၏။ ပန်းကန်လုံးပြည့်သွားသောကြောင့် ရေခဲခဲတွေလျှံကာ စားပွဲပေါ် စီးကျ လာသည်။

တစ်ဖက်စားပွဲပိုင်းများဆီမှ စကားတီးတိုးပြောသံများ၊ ရယ်မောသံများ ကို ကြားရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်သီချင်း သံက ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်ဝါးဝါး။

ထိုအချိန်တွင် သူမ ရောက်လာလေသည်။

သူမ ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသော စူပါရုတ်ကားအဖြူမလေး ဆိုင်ရွှေထိုး

ဒပ်သည်ကို ခြင်ရ၏။ ထို့နောက်... သူမ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းလာသည်။ သူမ လည်ပင်းတွင် စည်းထားသော အနီရောင်ပဝါက တလွင့်လွင့်။

မီးခိုးရောင်စပွဲရှုပ်ကျပ်ကျပ်နှင့် ဆင်စွယ်ရောင်ဂျင်းသားပျော့ပျော့ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ညအလင်းရောင်ဦးတဝါးထဲတွင် သူမသည် ရက်ရက်ဝက်ဝက် လှပသော စုန်းမတစ်ကောင်နှင့် တူနေလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး၏ မျက်ဝန်းတွေ သူမကိုယ်ပေါ် ရောက်နေမည်မှန်း ရည်မှန် အလိုလိုသိနေသည်။ သူ စိတ်တင်းကျပ်လာ၏။

သူ့ရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် သူမ ပေါ့ပါးစွာဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက်...

“စောင့်နေရတာ ကြာသွားလားဟင်၊ ဆော့ရီနော်... ဒီကို ထွက်လာ ခါနီးမှ မတွေ့ရတာကြာတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြုန်းဆိုရောက်လာပြီး ထမင်းကျွေးဖို့ အတင်းဖိတ်နေတာနဲ့ လိုက်သွားရလို့”

“ဪ... ”

ရည်မှန်နှုတ်ထာ ခြောက်... ဟဲ့ ရေရွတ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူ အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တစ်ဖက်လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှ လူငယ်တစ်ယောက်၏ ခပ်ကျယ်ကျယ် နောက်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားရသည်။ ရည်မှန်စိတ် ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်မိ၏။

သူ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဇူဇူး... ကိုယ်မှာလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံပါလား”

“အဲ... အဲဒါပြောမလို့ မနေ့ညကတည်းက ဓာတ်ပုံကိုရှာတာ... ”

မတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်မိမှန်း မသိဘူး” သူမက အရေးမကြီးသလို အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။ ရည်မှန်ရင်ထဲ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက် ဝေဒနာ မခံစားလိုက်ရသလိုလို၊ နောက်မှ... တဖြည်းဖြည်း နာကျင်မှုက အဆိပ်တက်သလို တက်လာသည်။

ဘုရားရေး... မြွေကိုက်လိုက်သလိုပါလား။

သူနုဖူးမှာ ချွေးတွေစို့လာသည်။ ယောင်ယမ်း၍ ဖွင့်ဟသွားမိသော

နှုတ်ခမ်းအစုံမှ ဘာစကားတစ်လုံးတလေမှ ထွက်မလာ။

အသက်ရှူနေသည့် ထွက်လေဝင်လေဆီ အာရုံပို့၍ စိတ်ကို ကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေရသည်။

ငဲ့ထားသောရေခွေးကို ကောက်၍ သောက်လိုက်၏။ ရေခွေးကြမ်းက အေးစက်နေသောကြောင့် သူ့စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ကိုရည်မွန်... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်”

“တော်ပြီ... ဇူဇူး၊ အခုမှတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး၊ ပြန်မယ်”

“ကိုရည်မွန်သဘောပဲလေ”

ခြောက်သွေ့စွာဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထပြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်တဝက်လေး အတွင်းမှာပင် နောက်ဘက် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းဆီမှ...

“ဘဲကြီးက အထာမပိုင်ဘဲ ဝင်လုံးနေတာကိုး၊ ဘယ်ကြည်မလဲ”

“ခွင်(ဝင်) ကျစ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်ကွာ”

ဘန်းစကားများဖြင့် ရိုင်းရိုင်းပျပျပြောနေသော စကားသံကြောင့် ရည်မှန် ထိုခိုင်းဆီ မျက်နှာမူလိုက်၏။

“မင်းတို့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

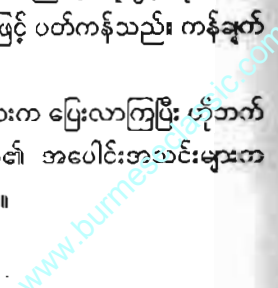
“ရိုင်းတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ... ဘဲကြီး”

‘ဘဲကြီး’ ဟု ခေါ်လိုက်သော ရင့်သီးသည့် ဘန်းစကားကြောင့် ရည်မှန် ဒေါသတွေ ဟုန်းခနဲ မီးလိုတောက်လာ၏။

ရုတ်ချည်း... အနီးသို့ တိုးဝင်သွားပြီး မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ဝှီးခနဲ ထိုးလိုက်သည်။ ထိုလူငယ်က ရှောင်လိုက်၏။ မထိ... ချော်သွားသည်။

ထိုလူငယ်ထံမှ လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ရည်မှန်က ကိုယ်ကို တစ်စောင်းလှည့်ပေးလိုက်သောကြောင့် ပခုံးစွန်းကို လာထိ၏။ ရည်မှန် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ခြေစောင်းဖြင့် ပတ်ကန်သည်။ ကန်ချက်က အားပျော့သောကြောင့် မိမိရရမထိ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်စားပွဲထိုးများက ပြေးလာကြပြီး ဟိုဘက် သည်ဘက်ဝင်တားကြသည်။ တစ်ဖက်မှ လူငယ်၏ အပေါင်းအသင်းများက လည်း သူတို့လူ သူတို့ ထိန်းရန် ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော် ရန်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦး၏ ဒေါသအရှိန်က မပြေသေး။ ရန်စောင်
ငြိုး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သူ့ဘက်ကလည်း မဝင်ရဲ ကိုယ့်ဘက်
ကလည်း စပြီး မတိုက်ခိုက်ဝံ့။

တစ်ဖက်မှ လူငယ်များက သုံးယောက်ခန့်ရှိသောကြောင့် အခြေအနေ
တ ရည်မွန်အတွက် တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

အားလုံး၏ အာရုံစိုက်မှုက ရည်မွန်ထံ စုပြုံရောက်နေခိုက်မှာပင်. . .

“ကီးယား”

ဇူဇူးက လှစ်ခနဲ ခုန်ထွက်ပြီး ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ကန်ပစ်
လိုက်၏။

“အား”

လူငယ်က မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ထိုင်ကျသွားသည်။

တစ်ဆိုင်လုံး၏ အာမေဋိုတ်သံများက ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်တိုးတိုး ‘ဟာ’
ခနဲထွက်လာ၏။ တချို့သော မျက်လုံးများက ရည်မွန်ဆီ တစ်လှည့် ဇူဇူးဆီတစ်
လှည့် ရွေ့လျားသွားကြ၏။

တချို့လူများက ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားကြသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြေရှင်းလို့ မပြီးပြတ်တဲ့ ကိစ္စကို မိန်းမတစ်
ဝင်ပြီး တာဝန်ယူလိုက်မှ ပွဲသိမ်းတော့တယ်. . . ဟူသည့် စကားလုံးများကို သူတို့
အားလုံးက နှုတ်ဖြင့် မပြောဘဲ ရယ်မောလှောင်ပြောင်သည့်အကြည့်များဖြင့်
ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရည်မွန် ရှက်သွားသည်။

ဇူဇူး၏ လက်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဇူဇူးက ကားထို့
မောင်းထွက်လာသည့် အချိန်ထိ သူတို့ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြ။ အတော်ထေး
ဝေးရောက်မှ. . . ရည်မွန်က. . .

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဝင်ပြီးအစွမ်းပြချင်တာလဲ ဇူဇူး. . . ဒီကိစ္စဟာ
ယောက်ျားချင်း ရှင်းတဲ့ပြဿနာပဲ။ ငါ့ဖာသာငါ လက်ချည်းသက်သက် မနိုင်လို့
တွေ့ကရာ တုတ်ဆွဲပြီး ရိုက်ချင်ရိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်. . . ဘေးလူတွေ ဝင်ဆွဲလို့
ပြဿနာက ဒီအတိုင်း ပြီးချင်ပြီးသွားမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဝင်လာစရာမလို”

ဘူး။ မင်းအစွမ်းကြောင့်သာ ဒီကိစ္စပြီးပြတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးဟာ ငါ
ဘယ်လောက်သိက္ခာကျတယ်ထင်လဲ။ ဒါ. . . မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်ပါရမယ့်
နေရာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ကျွန်မ. . . မသိဘူး။ ကျွန်မ သိတာက ဟိုလူသုံးယောက်ကို
ရှင်မနိုင်နိုင်ဘူး ဆိုတာကိုပဲ”

“ယောက်ျားတွေ ရန်ဖြစ်တာဟာ နိုင်ဖို့အတွက် သက်သက်ရန်ဖြစ်
တာမဟုတ်ဘူး။ သိက္ခာအတွက်ဖြစ်တာ။ နေရာတကာ နိုင်ဖို့ချည်း မစဉ်းစားနဲ့
ဇူဇူး။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ရှုံးရတာဟာလည်း သိက္ခာရှိတယ်။ အခုတော့ မင်းကြောင့်
ငါ သိက္ခာကျပြီ။ ဒါကို မင်းနားလည်လား”

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မ နားလည်ထားတာက ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မကာကွယ်နိုင်တာ သေချာတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

ရည်မွန် ကားတံခါးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ သူ့လတ်
ချောင်းကလေးတွေ နာကျင်လာသည်အထိ။

သူ့သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ရေခဲငွေ့တွေ
ဥလာသည်ဟု ထင်မိ၏။

“ကောင်းပြီ. . . ဇူဇူး။ ရွှေ့နားမှာ ကားကို ရပ်လိုက်။ ကိုယ်ဆင်းမယ်”
ကားဘီးများက ကတ္တရာလမ်းနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်တိုက်ပြီး ကျွဲခနဲ
မြည်ကာ ရပ်တန့်သွား၏။

သူ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဆင်းလိုက်သည်။ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားတံခါး
ကို နောက်ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

ကားမောင်းသွားသည်ကို အကြားအာရုံဖြင့် သူသိနေသည်။ သူ နေရာ
မှမရွေ့။

သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာအနာတရ ပင်လယ်စုံးစုံးမြှုပ်သွားသည်
အထိ ရပ်မြဲနေရာ၌ပင် သူ ရှိနေသေးသည်။

ဪ. . . ရပ်တန့်ပြီဆိုမှဖြင့် အရာအားလုံး အသက်ဝိညာဉ်ကုန်ဆုံး
သွားတတ်တာမျိုးပါလားကွယ်။

ဗ(၂)

စစ်တုရင်ခုံကို ရွှေမှာချလျက် မှန်စကားဝါညှိတစ်ယောက်တည်း
စစ်တုရင်ကွက်များကို လေ့ကျင့်နေသည်။

ညဉ့်က တဖြည်းဖြည်း သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းလာနေ၏။

စစ်တုရင်ရုပ်များက မှန်စကားဝါညှိနံ့ဘေးတွင် လဲလျက်တချို့
ထောင်လျက်တချို့ . . . ။

သူမစိတ်တွေက လွင့်ပျံသွားပြန်သည်။

နေ့လယ်တုန်းက ကိုရည်မွန်နဲ့ဂစ်တာထဲမှ ခွာယူလာသည့် ဓာတ်ပုံတို့
သတိရပြီး ထုတ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းတွေတို့
ခုခံထား၏။ မျက်ဝန်းတွေက မီးလျှံလိုတောက်ပနေသည်။

ဒီဓာတ်ပုံကို သည်နေ့တစ်နေ့လုံး ခဏခဏ ထုတ်ကြည့်ဖန်များလွန်း
သောကြောင့် ဒီမျက်နှာကို အလွတ်ရနေပြီ။

'ဒီ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူပါလိမ့် . . . ကိုရည်မွန်နဲ့ ရဲ့ချစ်သူပဲဖြစ်မှာ
ပါလေ . . . ' ဟူသည့် အတွေးက သူမနှလုံးသားကို ပန်းပွင့်တွေလို တဖြတ်ဖြတ်
ပဲ့ကြွေကျစေလေသည်။

သူမ ထိုင်နေရာမှ ပင်ပန်းလေးလံစွာ ထရပ်ရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီ

လျှောက်သွားမိ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ ညဉ့်အမှောင်ထဲ
တွင် ဆောင်တော်ကူးပန်းရနံ့တွေက လွမ်းမောဖွယ်သင်းပျံ့နေလေသည်။

ဆောင်းနှောင်းလေပြည်ထဲတွင် သစ်ရွက်ခတ်သံတချို့ ကြားရ၏။

ငါ့နှလုံးသားကို ရေလိုအသွန်ချခံလိုက်ရတယ်။ ရေတစ်စက်မှ မရှိ
တော့တဲ့အိုးကို မှောက်ထားသလိုပဲ . . . ငါ့ရင်ဘတ်ဟာ အခွံဟောင်းလောင်း၊
ဗလာဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်လို့ . . . ။

ချစ်သူကို သတိရတမ်းတတဲ့စိတ် တစ်ဆက်တည်းနှလုံးသားနဲ့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ်အမြဲ အားဖြည့်နေချင်တယ်။

ညဘက်ဆို ငါတစ်ယောက်တည်း သူ့အကြောင်းတွေတွေးရင်း ခြံထဲ
ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရတာတွေ သူ့သီစေချင်တယ်။

ကောင်းကင်မှာ နှင်းဆီရိုင်းတွေ။ အတွေးတွေ . . . သနပ်ခါးပန်းနွေ
တွေ . . . အားလုံးကြားမှာ 'သူ့' အမည်နာမကို တီးတိုးလှမ်းခေါ် ရေရွတ်မိတဲ့
ငါ့ရဲ့ အသံရှိတယ်။

အိုကွယ် . . . ငါ့နှလုံးသားရဲ့ အသံထွက်တိုင်းဟာ သူ့အမည်ပါပဲ။

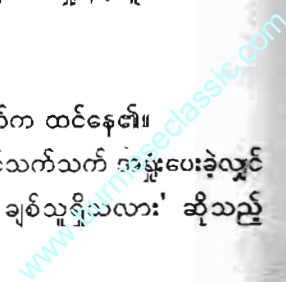
သူမ စိတ်ချောက်ချားစွာဖြင့် စစ်တုရင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ သူမ
လက်ချောင်းကလေးတွေက စစ်တုရင်ရုပ်များကို တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း
သူမ၏ စိတ်က သေဆုံးနေ၏။

"ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ငါဟာ အမြဲတမ်း ရှုံးနိမ့်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ"

မနက်ဖြန် စစ်တုရင်ပွဲမှာကော . . . ။

သူမ . . . ရှုံးနိမ့်ရပြန်လိမ့်ဦးမည်ဟု စိတ်က ထင်နေ၏။

တကယ်လို့ ကိုရည်မွန်က သူမကို တမင်သက်သက် အနူးပေးခဲ့လျှင်
ကော . . . သည်လိုဆိုလျှင် . . . 'ကိုရည်မွန်မှာ ချစ်သူရှိသလား' ဆိုသည့်

မေးခွန်းကို သူမ မေးရတော့မည်။

“သူ ပြန်ဖြေမည့်စကားက . . .

မှုန်စကားဝါညို ဆက်မတွေးချင်တော့။

သူမ၏ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ‘အရှုံး’ တွေက ဆူးတွေလို ပေါက်နေကြ၏။

ဆူးပင်ဆိုသည်မှာ အမြင့်ဆုံးပေါက်သည့်အပြင် သက်တမ်းအရှည်ဆုံး တည်နေနိုင်သည့် အပင်အမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။

အရုဏ်အလင်းသည် ဆောင်းနှင့်ဖြူထူထဲ တိုးဝင်စပြုလာသည်။

ငှက်တို့ တွန်ကျူးစပြုသည့် အသံများကို ကြားရ၏။

မှုန်စကားဝါညို တစ်ရေးမှ မအိပ်ဖြစ်။

စစ်တုရင် ခုံရှေ့တွင် ထိုင်နေလျက်သား။

အဘွားဖြစ်သူ အိပ်ရာမှ နိုးထလာပြီး မျက်နှာသစ်သံ၊ ရေကျသံကြားနေရသည်။ ခဏနေသောအခါ အဘွားက မှုန်စကားဝါညိုအခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာပြီး . . .

“အောင်မယ် . . . ညည်းဘာလုပ်နေတာတုန်း၊ တစ်ညလုံးလည်း အခန်းမီးဖွင့်လို့”

“ဘွားဘွားကလည်း သမီးကိုပဲ ဆုနေတာပဲ၊ ဒီမှာဖြင့် . . . စဉ်းစားရလွန်းလို့ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ”

“ဟဲ့ . . . မီးလောင်နေတာလား၊ လာ . . . လာ . . . ရေကန်ထဲခေါင်းနှစ်လိုက်၊ မြန်မြန်လုပ်”

“ဟာ . . . ဘွားဘွားကလည်း သိဖြင့်မသိဘဲနဲ့ . . . ဒီနေ့ သမီးသူငယ်ချင်း

နဲ့ စစ်တုရင်ထိုးဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ သမီး ရှုံးမှာ ဘွားဘွားရဲ့”

အဘွားက မှုန်စကားဝါညိုအခန်းသို့ လာရပ်သည်။ စစ်တုရင်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ကောက်လိုက်ပြီး တွေးနေ၏။

အဘွား၏အပြုအမူကြောင့် မှုန်စကားဝါညို အံ့ဩပြီး မော့ကြည့်မိသည်။ အိုမင်းသောကြောင့် ပါးရည်တွန့် အတွန့်ထနေသည့် မျက်နှာပြင်တွင် နှင့်ကျက်စွာ ကျက်သရေရှိသော အလှတရားကို မြင်ရသည်။

အဘွားက စစ်တုရင်ရုပ်ကို ခုံပေါ် ခေါက်ခနဲ ပြန်ချလိုက်ပြီးစကားတစ်ခွန်းဆို၏။

“တိုက်ကြခိုက်ကြပြီဆိုရင် . . . တကယ်တော့ နှစ်ဖက်စလုံးရှုံးတာပါပဲ သမီးရယ်”

အခန်း(၁၂)

အဖြူရောင်လေထုထဲ နေရောင်ခြည်ပါးပါး ကြွေကျနေသံတို့ ကြားရသည်။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော ဆောင်းဥတုနံနက်ခင်းမှာ အစိမ်းရောင် သစ်လွင်နုပျိုသော ရွက်သစ်ရွက်ဖူးတို့ကို မြင်ရပြီ။

နှင်းရည်စွတ်စိုသော မြက်ခင်းပေါ် လိပ်ပြာတွေ နားနေကြ၏။

နှင်းထုတွေကြားမှာ . . .

ခရမ်းရောင်အိပ်မက် နတ်သမီးတစ်ပါးလို မှုန်စကားဝါညို တစ်လှမ်း ချင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမ၏ ဆံပင်တွေကြားမှာ စံပယ်ပန်းတွေဝေနေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်း တက်လိုက်သောအခါ . . . ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်ရှိ စစ်တုရင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်နေ သော ကိုရည်မွန်ကို မြင်ရလေသည်။

အသင့်ဖျော်ထားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို မှုန်စကားဝါညိုဘတ်သို့ ရည်မွန် တမ်းပေးလိုက်၏။ မှုန်စကားဝါညို လှမ်းယူရာတွင် လက်ဖျားခွင်း

မတော်တဆ ထိမိကြသည်။

ရည်မွန်မျက်ဝန်းတွေက မှုန်စကားဝါညိုကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မှုန်စကားဝါညိုနှင့်သူ့အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြ၏။

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာမလွဲဖြစ်။

သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန် စူးစိုက်ကြည့်နေကြပုံမှာ မိတ်တန်ခိုးပြိုင်နေကြသည်နှင့် တူနေလေသည်။

မှုန်စကားဝါညိုက . . .

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသည်လိုကြီး ကြည့်နေရတာလဲ”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သောကြောင့် ရည်မွန် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ၊ ငိုငံသွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ အရေးမကြီးသလို ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီး စကားလွဲသည်။

“ဪ . . . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ . . . တို့ ပွဲစကြတော့မလား”

“ရတယ်လေ . . . ကိုရည်မွန်နဲ့ဘက်က အသင့်ဖြစ်ရင် စတာပေါ့”

“အိုကေ”

ရည်မွန်က စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှ ကန့်လန့်ကာစဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကြား ဆီးတားလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မတိုက်ခိုက်ချင်သည်ဖြစ်စေ . . . အခုတော့ အရာရာသည် စစ်ခင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

ရည်မွန်က စစ်တုရင်များကို နေရာချ၏။ လက်ယာဘက်မှ နယ်ရုပ်သုံးရုပ်ကို ရှေ့ဆုံးမျဉ်းမှာ စီတန်းထားလိုက်သည်။ ကျန်သည့် နယ်ရုပ် ငါးရုပ်ကို နောက်တစ်တန်းဆုတ်ကာ ရင်ဘောင်တန်း အနေအထား ကာရန်ထား၏။

စစ်ကဲမျဉ်းထိပ်တည့်တည့်တွင် စစ်ကဲရုပ်ကို နေရာထားလိုက်ပြီး နောက် ဘုရင်ရုပ်ကို ထားသည်။ ဘုရင်ရုပ်၏ ရှေ့နှင့် ဘေးနှစ်ဖက်ကွက်ကို ဆင်ရုပ်နှစ်ရုပ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

လက်ဝဲဘက်မှာ မြင်းရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ယှဉ်ထားပြီး ဘယ် . . . ညာထောင့်ဆုံးနှစ်ကွက်တွင် ရထားရုပ်များကို ထားသည်။

နေရာ အထားအသိုအားလုံး တစ်ချက်ခြုံကြည့်ပြီး စိတ်ကျေနပ်သွား

သောအခါ ရည်မွန်က . . .

“ကဲ . . . ဂျောက်ဂျက် . . . ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ပြီးပြီ၊ မင်းအသင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကန့်လန့်ကာ ဖွင့်လိုက်တော့မယ်”

“ဖွင့်”

ရည်မွန်က စစ်တုရင် ခုံအလယ်မှ ကန့်လန့်ကာအဝတ်စကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး မှုန်စကားဝါညိုဘက်မှ စစ်အခင်းအကျင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ!”

⊕ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွား၏။

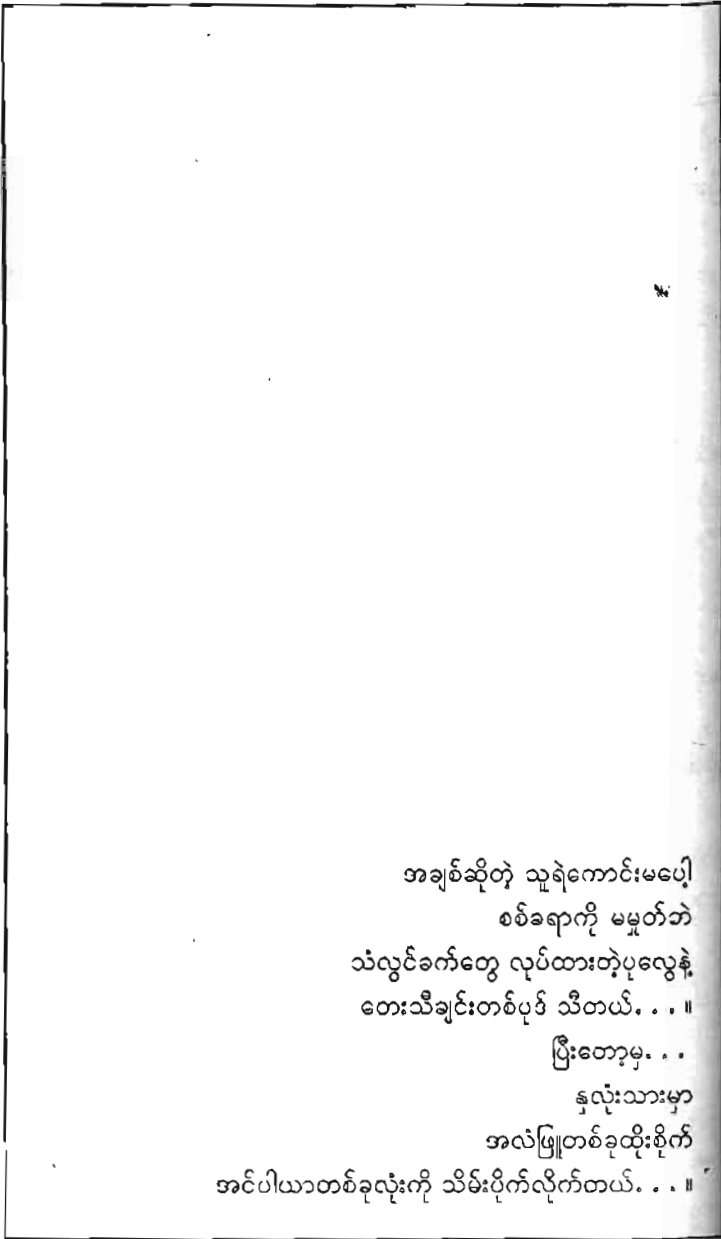
⊕ မျက်လုံးတွေကန်းသွားပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

⊕ အရာရာသည် လင်းသွား၏။ ထို့နောက် အရာရာသည် မှောင်သွား၏။

⊕ သူ့နှလုံးအိမ်သည်သာ ဂစ်တာတစ်လုံး ဖြစ်မည်ဆိုပါလျှင် . . . ထို တစ်ခဏတွင် . . . ဂစ်တာကြိုးများအားလုံး ပြတ်ပြီး လွင့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မှုန်စကားဝါညိုဘက်တွင် စစ်တုရင်ရုပ်တစ်ရုပ်မှ

မရှိ။

စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှ အကွက်များပေါ်တွင် စံပယ်ပွင့် ဆယ့်ခြောက်ပွင့်တို့ စီရိချထားလေသည်။

အချစ်ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းမပေါ့
 စစ်ရာကို မမှုတ်ဘဲ
 သံလွင်ခက်တွေ လုပ်ထားတဲ့ပုလွေနဲ့
 တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် သီတယ်...။
 ပြီးတော့မှ...
 နှလုံးသားမှာ
 အလဲဖြူတစ်ခုထိုးစိုက်
 အင်ပါယာတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်...။

ရည်မွန်ဘဝတွင် မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် နက်ရှိုင်းစွာ ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။
 တစ်ယောက်က... 'အနိုင်' အကြောင်း သင်ကြားပေးသွားခဲ့ပြီး...
 နောက်တစ်ယောက်ကတော့... 'အရှုံး' အကြောင်းကို သင်ကြားပေး
 လေသည်။

ရည်မွန်က ပြောလိုက်သည်။
 “စစ်တုရင်ခုံကို သွားသိမ်းလိုက်တော့ စကားဝါ၊ ပြီးရင်... တို့နှစ်
 ယောက် ကမ်းနားဘက်လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်”

နှင်းရည်ဆွတ်သော မြက်ပင်များကို ဖြတ်နင်းလျှောက်လာကြသော
 ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသား၏ ခြေဖမိုးတွင် စိုစွတ်အေးမြသော အထိအတွေ့တို့

ခံစားရသည်။

အဝေးဝန်းကျင်တွင် နှင်းမကွဲသေး။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးနှစ်ဦးသား စကားမဆိုကြ။ ဆောင်းနှင့်ပွင့်များ
က နူးညံ့အေးချမ်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးအောက်
အရောက်တွင် ကိုရည်မွန်က ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဪ... ဟိုနေ့ကတည်းက ပြောမလို့ဟာ... မေ့နေတာတစ်ခုရှိ
တယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“မနက်ဖြန် ကိုယ့်မွေးနေ့ကွ... အဲဒါ... ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ တကယ်... ”

ရည်မွန်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို... ကိုရည်မွန်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမယ်၊ အင်း... ”

အမြဲတမ်းလည်း အမှတ်တရဖြစ်နေအောင်... ဆိုတော့”

“ဘာပေးမှာလဲ”

သူမ ပြန်မဖြေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။
စိန်ပန်းပင်တွေ စီတန်းစိုက်ထားသော အရိပ်ကျရာ မြေနှီလမ်းကလေး

အတိုင်း သူတို့နှစ်ဦး အတူလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလျှင် သင်္ဘောဆိပ်ရုံရာ မြစ်ကမ်းဆီသို့
ရောက်မည်။ သူတို့နှစ်ဦး စတင်ဆုံစည်းရာနေရာ... ”

လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးသွားလျှင် မှုန်စကားဝါညိုအိမ်ရုံရာ လမ်းမကျယ်
ဆီသို့ ရောက်မည်။

နှင်းငွေတို့ဖြင့် သိပ်သည်းနေသော လေထုထဲတွင် သင်္ဘောဥသြဆွဲသံ
ကြားရသည်။ သင်္ဘောတစ်စီး ဆိုက်ပြီထင်၏။ ခရီးသည်တွေ ဆင်းကြမေ
ဦးမည်။ ခရီးဆိုသည်မှာ တစ်ချိန်ချိန်တော့ အဆုံးသတ်ရစမြ။

သူတို့နှစ်ဦး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။
မှုန်စကားဝါညိုက မြေပြင်ပေါ် ကြွေကျနေသော အနီရောင်ရဲရဲ စိန်ပန်းတစ်ပွင့်

ကို လှမ်းကောက်လိုက်ရင်း စောစောက စကားကို ဆက်သည်။

“အင်း... စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ကဲ... ဒါဖြင့်ပြော... ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲ”

“ကျွန်မ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ပြီး အလေးအနက်ထားရတဲ့ တစ်စုံ
တစ်ခုကိုပေးမှာ... ”

“ဘာ... ဘာကိုလဲ”

“လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)ပေါ့”

ကိုရည်မွန်က နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ”

“သိပ်ကို နူးညံ့တဲ့စိတ်ကူးလေးပဲ ချာတိတ်ရဲ့၊ အင်း... ဒါဖြင့် ကိုယ်
တလည်း မင်းကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်ပေးရဦးမှာပေါ့၊ ကဲ... ပြော... ဘာ
လိုချင်လဲ”

မှုန်စကားဝါညို အကြာကြီး စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ဘုရားရေး... ငါ အလိုချင်ဆုံးလက်ဆောင်က ဘာပါလိမ့်ကွယ်၊
ရွှေရောင်တောက်ပသော အိပ်မက်တစ်ခု သူမရင်ဘတ်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ကြွေကျ
လာ၏။

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟလာသည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်... တစ်နေ့နေ့မှာ ရှင့်ခြေသည်းလေးတွေကို ညှပ်
ပေးခွင့်ရချင်ဟယ်”

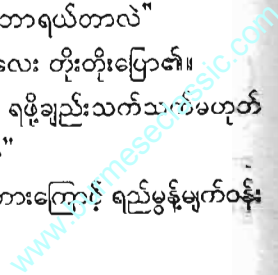
ရည်မွန် ခပ်ဖွဖွ ရယ်မောလိုက်သည်။ သူမ ရှက်သွားပြီး လက်ထဲမှာ
တိုင်ထားသည့် ပန်းပွင့်ဖြင့် ရည်မွန်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်း... ”

“အို... ဒီက အကောင်းပြောတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာရယ်တာလဲ”

ထို့နောက် သူမက ကြားရသည်ဆိုရုံကလေး တိုးတိုးပြော၏။

“လက်ဆောင်ယူတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က ရဖို့ချည်းသက်သက်မဟုတ်
ဘူး၊ ပေးဆပ်ခြင်းတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

ဈေးတော့စွာပြောလိုက်သော သူမ၏စကားကြောင့် ရည်မွန်မျက်ဝန်း

တွေ့ မှန်ခိုင်းငှာသွား၏။

သူ... ဂူလူကို နာရီလက်ဆောင်ပေးစဉ်က ဂူလူ ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်ကြားယောင်မိသောကြောင့် ရင်ထဲတွင် ဆစ်ခနဲနာကျင်လာသည်။ သူ့မျက်စေ့မှိုက်ပြီး ခေါင်းကို သာသာခါယမ်းမိလေသည်။

သူ... စကားကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ ခဏတိုင်ထိုင်ပြီး တစ်ခုခုစားရအောင်နော်... လမ်းလျှောက်ရတာ မောပြီကွ”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခါနီးတွင် ရည်မွန်က ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အမည်က အိပ်မက် (Dream) ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မူနီစကားဝါညိုက လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရင်း...

“ဒီနေ့ စစ်တုရင်ပွဲကို အနိုင်... အရှုံး ဘယ်လိုသတ်မှတ်လဲဟင်”

“မင်းနဲ့ ကိုယ်ကြားမှာ အနိုင်အရှုံးဆိုတာတွေ မရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်”

“ဒါဆို... ကျွန်မ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေတော့ဘူးပေါ့”

ရည်မွန်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း... ဖြေစေချင်ရင် ဖြေရမှာပေါ့... မေးလေ”

“ကိုရည်မွန်မှာ... ချစ်သူရှိလား”

မီးခိုးရောင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှ အလင်းကိုမြင်ရသည်။ ရည်မွန်က သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း...

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ အရာသုံးခုရှိတယ်။ (၁) မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရယ်

(၂) ဂစ်တာတစ်လက်ရယ်၊ (၃) စုန်းမတစ်ကောင်ရယ်... ”

မိန်းမကြီးဆိုတာက ကိုယ့်မေမေပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အခက်ခဲ အကြမ်းတမ်းဆုံးကာလတွေကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တာ မေမေကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။ မေမေရဲ့ ခွန်အားတွေကြောင့်... ပြီးတော့... မေမေရဲ့ ပျိုးထောင်မှုကြောင့်ပဲ... ”

ဂစ်တာကတော့ မင်း သိပါတယ်လေ၊ ဒါဟာ... ကိုယ့်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုလည်းဖြစ်တယ်။ ကိုးကွယ်ရာပစ္စည်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူမှ ပေးမကိုင်ရက်လောက်အောင် ယုယမြတ်နိုးထားရတဲ့ ရုပ်တုလည်းဖြစ်တယ်”

“အဲဒါဆို... စုန်းမကကော... ”

“အဲ... လက်ဖက်ရည်သောက်လေ ဂျောက်ဂျက်၊ မုန့်ပါစား... မနက်စောစော အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်လာရတာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာမှာပေါ့”

“ဪ... ရှင်က ရှင့်စုန်းမအကြောင်းကိုတော့ မပြောပြချင်ဘူးပေါ့လေ”

ရည်မွန်က ဘာမှမပြော။ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ တစ်ငုံပြီးတစ်ငုံ သောက်နေလိုက်သည်။ နောက်... ရေခဲခဲပူပူကို နှစ်ယောက်စာ ငဲ့ပေးရင်း ခဏအကြာတွင် ခေါင်းကိုမော့ကာ...

“မင်းကော... ဘာတွေကိုချစ်သလဲ... ဂျောက်ဂျက်”

မူနီစကားဝါညိုက လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ကျွန်မကတော့... ”

ဆိုင်ထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ကာ သူမ၏ အိမ်ဘက်ဆီ ပြေးသွားလေသည်။

အခန်း(၁၃)

ဘဝကို သုခမဆန်ဆန်စီးဆင်းရင်း
အိမ်မက်တစ်ဆင်စာနဲ့
တင်တောင်းဖို့
ငါ... မင်းဆီကို လာနေခဲ့ပါပြီ။
(လူစိမ်းသက်)

နွေဦးပျံလွှားငှက်တွေရောက်လာကြတော့မည်ဟု တွေးမိ၏။ တိမ်တွေ
ကြည်လင်သောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ် ထင်းရှူးခြောက်
အမျှင်တွေ ပြန့်ကျဲကြွေကျနေဆဲ။

နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်က သူမမျက်ခွံပေါ် နွေးထွေးစွာ ကျလာသော
ကြောင့် သူမအိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ မှုန်စကားဝါညို မျက်ခွံများကို ဖြည်းဖြည်း
ချင်းဖွင့်မိသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် အတွေးတစ်ခုက သူမကို ဆွတ်ယူ
လန်းဆန်းသွားစေ၏။

ဒီနေ့... ကိုကို့မွေးနေ့ပဲ။

မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းပါ... လိပ်ကလေးရေ။

သူမ... မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုးပြီး... မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် အကြာကြီး
ထိုင်ကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အလှပြင်သည်။

စိတ်တိုင်းမကျ။ မိတ်ကပ်ကိုလိမ်းလိုက်၊ ပြန်ဖျက်လိုက်နှင့်...

ပထမတစ်ခေါက်က နှုတ်ခမ်းကို မီးလျှံလို အနီရဲရဲ ဆိုးကြည့်သည်။
ထိုစဉ်... အဘွားက အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြီး...

“ဟဲ့... သမီး... စကားဝါ၊ အပြင်မှာ နေည့်သည်ရောက်နေတယ်”

သူမ... ဧည့်ခန်းဆီ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဟင်... ကိုကို။

ရည်မွန်က နွေးထွေးချိုမြိန်စွာပြုံးပြ၏။ သူမ... မည်သို့ နှုတ်ဆက်
ရမည်မှန်းမသိ။ ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

ရည်မွန်က...

“ဒီနေ့... အိမ်မှာ မွေးနေ့ပွဲလေးလုပ်မလို့ ဧည့်သည်က မင်းတစ်
ယောက်တည်းကဲ့ပဲ ဖိတ်မှာ... အခု အိမ်မှာ စိုးနိုင်က ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ
ချက်ပြီး အသင့်စောင့်နေပြီ... အဲဒါ မင်းကို လာခေါ်တာ”

မုန်စကားဝါညိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ခဏစောင့်ဦးနော်”

အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)ကို တိုးတိုးနှုတ်
ဆက်သည်။ နောက်... လိပ်ကလေးကို လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်တင်ပြီး ပါးပြင်နှင့်
ကပ်ထားလိုက်၏။

ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်လာလေသည်။

လိပ်ကလေးကို ကျောပိုးအိတ်ဘေးအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့၏။

ကိုရည်မွန်က အဘွားနှင့် စကားပြောနေသည်။

“ဘွားဘွား... ကျွန်တော် မုန်စကားဝါညိုကို ခဏခေါ်သွားမယ်နော်
ဒီနေ့... ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့လို့ အိမ်မှာ ထမင်းကျွေးချင်လို့”

“အေး... အေး”

အဘွားထံမှ ခွင့်ပြုသံကြားရသောအခါ မုန်စကားဝါညိုက ရည်မွန်ကို
စောင့်မနေတော့ဘဲ အရင်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံဝအရောက်တွင် နောက်မှလိုက်လာ
သော ကိုရည်မွန်ခြေသံများကို ကြားရ၏။

သူမ လှည့်မကြည့်။

“ဟေ့... ဟေ့... ဂျောက်ဂျက်၊ နေပါဦးကွ၊ ကိုယ့်ကိုစောင့်ပါဦး...
ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ စုန်းမလေးအကြောင်းလေ”

“.....”

မုန်စကားဝါညို ဘာမှ ပြန်မပြော။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မြေကြီးကို
စိုက် ကြည့်နေသည်။ ရည်မွန်က... သူမ၏ ဆံနွယ်စတွေ ဖုံးအုပ်နေသော
နားရွက် အနီးသို့ နှုတ်ခမ်းကို တိုးကပ်လိုက်ပြီး ပြော၏။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ စုန်းမလေးရဲ့ နာမည်က မုန်စကားဝါညို... တဲ့”

“အို... ”

မုန်စကားဝါညို နှုတ်ခမ်းဖျားဆီက တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သံတစ်ခု
ပေါ်လာသည်။

ရှက်တတ်နေသော သတ္တဝါဆိုးမလေးကိုကြည့်ပြီး ရည်မွန် ရယ်မော
ပစ်လိုက်၏။

“အို... ဘာရယ်တာလဲ”

မုန်စကားဝါညိုက လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ရွယ်သည်။ ရည်မွန်က သူမ
လက်ကို အပေါ်မှ ဖွဖွအုပ်၍ နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

လက်ကို မလွှတ်တော့...။

အရိပ်တွေကျရာလမ်းကလေးထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးတည်း။

ကမ္ဘာဦးမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အထီးကျန်မှုမျိုးနဲ့
ကျွန်မ အားငယ်ခဲ့ဖူးတယ်။

အခု . . . အဲဒီ

ကမ္ဘာဦးမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့မိန်းမဟာ

သူ့ရဲ့ ချစ်သူကို

အလုံးစုံ ယုံကြည်အားကိုးစိတ်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးသလိုမျိုး

ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။

အခု

ရှင်ကို ကျွန်မ ဖွဖွလေးနမ်းလိုက်ရုံနဲ့

. . . ရှင် သေသွားနိုင်တယ်။

သိရဲ့လား။

ရည်မွန်ပခုံးကို သူမ နဖူးဖြင့် ထိမှိထားပြီး ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေမိ၏။
သစ်ပင်အရိပ်များ . . . ။ သစ်ရွက်ကြွေများနှင့် လိပ်ပြာများသည်
သူတို့နှစ်ဦး၏ နံနက်ခင်းအလင်းပျော့ပျော့ထဲတွင် ရွှေရောင်လက်နေကြလေ
သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦးဝင်ထိုင်
လိုက်ကြသည်။

“လမ်းလျှောက်ရတာ မောလား . . . ဂျောက်ဂျက်”

“အင်း . . . မောတာပေါ့၊ ကိုကိုက တအားကြီး မြန်မြန်လျှောက်တာ

တို့”

ရည်မွန်က စားပွဲထိုးကို လက်ဖက်ရည်ပေါ့ကျနှစ်ခွက်ဟု ပွားလိုက်
သည်။ မှုန်စကားဝါညိုက ရည်မွန်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကြည့်
ရင်း . . .

“နောက်ဆို. . . လမ်းကို မြန်မြန်မလျှောက်နဲ့”

“ဟင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အို. . . အဲသည်လိုလျှောက်ရင် အိမ်ကို မြန်မြန်ရောက်သွားမှာပေါ့။ လမ်းမှာ ကိုကိုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောဖို့ အချိန်နည်းသွားမှာပေါ့. . . ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

စိတ်မရှည်သံဖြင့် ခက်ငေါက်ငေါက်ပြောသော မှုန်စကားဝါညို အဖေ အရာကို သူ ရယ်ချင်လာ၏။ ဪ. . . အင်း၊ အင်း. . . ဟုတ်တယ်ဟု ပြောပြီး ရည်မွန် ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်နေလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် လာချပေးသည်။ ရည်မွန်က သူ့ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲရှိ နို့ဆီများ ပျော်သွားအောင် ဇွန်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ဓမ္မ၏။

နောက်. . . လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်သည်။

မှုန်စကားဝါညိုကတော့ သူမရှေ့တွင် ချထားသော လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို မတို့မထိ။ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။

“လက်ဖက်ရည်သောက်လေ. . . ဂျောက်ဂျက်ရဲ့”

“ဟင်း. . . သူ့လက်ဖက်ရည်ပဲ သူ့ဖျော်ပြီး သောက်နေတယ်၊ ဒီက လက်ဖက်ရည်ကို ကျတော့ အဲသည်လိုလုပ်ပေးဖော်မရဘူး. . .

ဟော. . . ကြည့်ပါလား၊ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ကို နို့ဆီပျော်အောင် ဇွန်းနဲ့မွှေပေးလေ. . .

ဟင်း. . . အလိုက်လည်းမသိ”

သူမက နှုတ်ခမ်းစုလျက်ပြောပြီး အကြည့်ကို အဝေးသို့ ဆတ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ရည်မွန်. . . ရယ်ချင်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းကိုအသာဖိကိုက်ထားရသည်။ အတော်ဆိုးတဲ့ သတ္တဝါမလေး။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ. . . လုပ်ပေးပါမယ် ကဲ. . . ကဲ. . . သောက်တော်မူပါ”

‘စိတ်ညစ်ရသော ပျော်ရွှင်မှု’ ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရည်မွန်နားလည် သွားသည်။

သူမ၏ နားရွက်တစ်ဖက်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အားပါးတရဆွဲလိမ်ပြီး ခက်ပေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာလေသည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ သံသယ လည်းဖြစ်၏။ ရှင်သန်ခြင်းဖြစ်၏။ သေဆုံးခြင်းလည်းဖြစ်လေသည်။ အချစ်မို့ သော မျက်ဝန်းထဲတွင် အိပ်မက်တွေ ရောင်ပြန်ဟပ်နေကြသည်။ ထိုအိပ်မက် များသည် ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်၏ တိမ်တိုက်များနှင့်တူ၏။

နားလည်ရခက်သော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကဲ. . . သွားကြရအောင်ကွာ. . . အိမ်မှာ ဇွဲနိုင်စောင့်နေလိမ့်မယ်. . . ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

ရည်မွန်က မှုန်စကားဝါညိုကို နာရီ မေးလိုက်၏။ သူမက. . .

“ဆယ့်တစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်၊ ကိုကိုက ဘာလို့ နာရီမပတ်တော့တာ လဲ၊ အရင်တုန်းက လက်ပတ်နာရီရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ပတ်ဖို့မေ့လာတာကွ. . . လက်ကျိုးတုန်းက ဘယ်ဘက်လက်ကို ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရတော့ နာရီမှ ပတ်လို့မရတာ. . . အဲဒါက အကျင့် လို ဖြစ်သွားပြီး ပတ်တီးဖြေပြီးတဲ့အထိ နာရီပတ်ဖို့ မေ့မေ့နေတယ်”

“ဒါဆို. . . ကိုကိုကို လက်ပတ်နာရီ တစ်လုံးလက်ဆောင်ပေးမယ်”

ရည်မွန် အံ့ဩသွား၏။ ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်ဦးမလို့ပါလိမ့်. . . သူမ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အနက်ရောင်ဆော့ပင်တစ်ချောင်းထုတ်သူ

လိုက်ပြီး . . .

“ကိုကို . . . စားပွဲပေါ် လက်ကိုတင်လိုက်။ ဆန့်ထား . . . အင်း . . .

ဟုတ်ပြီ”

ရည်မွန်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်တွင် နာရီတစ်လုံး၏

ပုံစံ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းရေးဆွဲလိုက်ပြီး လက်တံနှစ်ဖက်ထည့်သည်။

“ဟာ . . . ဒီကောင်မလေး။ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“အို . . . ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါဆို”

နောက်တော့ . . . သူမက နာရီတစ်လုံးပေါ်အောင် ဆော့ပင်ဖြင့် လျှောက်ရေးခြစ်တော့သည်။ ထို့နောက် . . .

“ကဲ . . . ပြီးသွားပြီ ကိုကို . . . ဒါပဲနော် . . . အဲဒီပုံကို ဖျက်မပစ်ရဘူး”

ရည်မွန်က ယောင်နုနုဖြင့် အင်းပါ . . . ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ဘေးဘီ သို့ မလုံမလဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကောင်တာမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရာမှ စပ်ဖြူဖြင့် တစ်ဖက်လှည့် မျက်နှာလွှဲသွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရည်မွန် သေချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးချေပြီး ဆိုင်ထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မှုန်စကားဝါညိုကတော့ သူ စိတ်ညစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကလေး တစ်ယောက်လို ရယ်မောပျော်ရွှင်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

ကလေးဆိုး ဆိုသည်မှာ . . . အင်မတန်ရိုက်ချင်စရာကောင်းသော သတ္တဝါကလေးများဖြစ်ပါသည်။

အိမ်အဝင်ရှေ့မှ ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်တွေကို မြင်ရသောအခါ တစ်ခါတုန်းက ဒီအိမ်၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကို လေးခွဖြင့် ပစ်ခွဲခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်း မှုန်စကား ဝါညို ပြန်သတိရလာသည်။

ခြံတံခါးဝမှ အိမ်လှေခါးရင်းဆီသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အုတ်ခဲနီနီကလေးတွေ တစောင်းစီကာ စိုက်ထား၏။ မြက်ခင်းက စိမ်းလှဲနေသည်။ ရိုးတံရှည်သွယ်သော ပိန်းပန်းနီနီတွေက နှင်းဆွတ်ထားသောကြောင့် ဝိုဋ္ဌတ်နေကြ၏။

အိမ်တံခါးဝတွင် စိုးနိုင်က ရပ်လျက်စောင့်ကြိုနေသည်။ အဝကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အလာနောက်ကျသောကြောင့် စိုးနိုင်စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ ထွက်စောင့်နေသည်ဟုပင် ထင်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် . . . စိုးနိုင် မျက်နှာအမူအရာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လှေကားပုပုလေးပေါ် လှမ်းတက်လိုက်ကြသော အခါတွင်မှ စိုးနိုင်က မပြောလျှင် မဖြစ်တော့သည့်လေသံဖြင့် . . .

“ရည်မွန် . . . မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“စုန်းမ”

စိုးနိုင်က ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည့်မှိုင် ‘စုန်းမ’ ဟူသော စကားသံကို မှုန်စကားဝါညို ကြားသွားသည်။

ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲနေ့ကွေးစွာ ဝင်လိုက်ကြသည်။

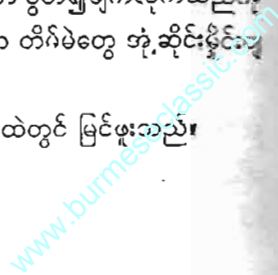
ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဇူးဇူး”

ရည်မွန်က နှုတ်က ဖွဖွခေါ်ငင်မိ၏။ သူ့လက်မှာ ဆော့ပင်ဖြင့်ရေးဆွဲ ထားသော နာရီပုံကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ပွတ်၍ဖျက်လိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ မှုန်စကားဝါညိုနုလုံးသားကောင်းကင်မှာ တိဂိမိတွေ အုံ့ဆိုင်းမှိုင်းဖျ လာသည်။

သည်အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ဖူးသည်။

သူမက . . . စုန်းမတဲ့လား။

ဒါဆို... ငါကတော့... ငါကတော့။ ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်... ကိုကိုတ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တာလား။

'ကိုယ်ချစ်တဲ့ စုန်းမလေးရဲ့နာမည်က မှန်စကားပါပဲ... တဲ့' အို... ကိုကို ငါ့ကို ညာခဲ့တာပေါ့နော်။

ရည်မွန်က အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသူတစ်ယောက်လို အသိစိတ်ကင်းမဲ့စွာ ရွှေလျားရင်း ဇူဇူရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဇူဇူက...

"ကျွန်မ... ကိုရည်မွန်တို့တီးဝိုင်းက လူတွေကို ရှာပြီး စုံစမ်းကြည့်ပါ သေးတယ်... ကိုရည်မွန် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမပြောကြဘူး။ ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ပဲ သိရတယ်။ တစ်လနှစ်လလောက်ကြာရင် ပြန်ရောက် လာမှာပဲ..."

ဒါမှမဟုတ်... ကျွန်မဆီကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ် မှာပဲ... လို့ တွေးပြီးနေနေမိတာ... ခုချိန်ထိ ပြန်လည်းမရောက်၊ အဆက် အသွယ်လည်း မရတာနဲ့ ကိုရည်မွန်အမေဆီသွားပြီး မေးကြည့်တော့မှ ဒီက ကိုစိုးနိုင်ရဲ့လိပ်စာကိုရလို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာ"

ရည်မွန်က ပင့်သက်ရွှိုက်ရင်း... 'ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာရသေးတာလဲ ကွာ' ဟု သူ့ဖာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားသလို ပြော၏။ ဇူဇူ က...

"ကိုရည်မွန်ကို ဒါလေးပေးချင်လို့"

သူမ၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။

ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်း...။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ရည်မွန်က ပြုံးနေ၏။ သစ်ပင်များ၊ ရေအိုင်များနှင့် ငှက်များ၏အရိပ်ကို ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။

ဓာတ်ပုံကို မြင်ရလိုက်သောအခါ ရည်မွန်၏ တင်းမာနေသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကမှ အကြောတွေ ပြေလျော့ကျသွားသည်။ မျက်ခုံးတင်းတင်းတွေ ပြေသွား၏။ မျက်ဝန်းမှ ကြင်နာတတ်သော မီးခိုးရောင်တွေ ပြန်လည်မှိုင်းပျံ့လာ

လေသည်။

ရည်မွန်က သူ့ဂစ်တာကို လှမ်းယူသည်။ ဂစ်တာအိုးထဲကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး...

"ဟင်"

အထဲတွင် ဓာတ်ပုံကိုမတွေ့ရသောအခါ သူ အံ့ဩသွားသည်။

မသေချာမှုဖြင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွား၏။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...။ ဒီအထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ... ဘာကြောင့်လဲ။ မျက် မှောင်ကုပ်မိသည်။ ဒေါသဖြင့် နားထင်မှအကြောတွေ ထောင်ထလာ၏။

ထိုအခိုက်တွင်...

မှန်စကားပါပဲ၊ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သူမကို တအံ့တဩကြည့်နေသော ရည်မွန်နှင့် ဇူဇူ၏ မျက်ဝန်းများ အောက်မှာပင် ထိုဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားအောင် တမြဲမြဲ စုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး...

"ကဲ... ရော"

ဓာတ်ပုံ အစအနများကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဟင်... ဂျောက်ဂျက်... မင်း"

"ကိုရည်မွန်၊ သူ့လက်ထဲ... ဒီဓာတ်ပုံက ဘယ်လို..."

ရည်မွန်က တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပြီး...

"ဂျောက်ဂျက်... မင်း ငါ့ဂစ်တာကို ငါမသိအောင် ယူကိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... ဒီဓာတ်ပုံကို မင်းခိုးထားလိုက်တာ... မင်း..."

မှန်စကားပါပဲ၊ စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြော။ ရင့်သီးသော စကား လုံးများကြောင့် အားတင်းထိန်းချုပ်ထားရသော မျက်ရည်တွေ စီးကျတော့မလို လို ဖြစ်သွားသည်။ မျက်တောင်ကို မြန်မြန်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လှုပ်လိုက်ရ၏။ နောက်... ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုရည်မွန်ရှေ့တည့်

တည့် ထိုးပေးပြီး လက်ဖဝါးဖြန့်ပြလိုက်၏။

လက်ဖဝါးပြင်တွင် . . . လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)။

“ကိုကို့အတွက် . . . မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ”

ထိုစကားလုံးများကို ပြောနေခိုက်မှာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စီးကြောင်း
တွေ့ကာ ပြည့်လျှံကာ စီးကျလာသည်။ သူ့မကိုယ်သူမ တည်ငြိမ်အောင် မနည်း
ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

ရည်မွန်က ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“သွား . . . မင်းထွက်သွားတော့ . . . မင်းရဲ့လိပ်ကိုပါ ယူပြီး ထွက်သွား
ဝမ်းကွာ . . . ငါ့ရှေ့မှာမနေနဲ့။”

ရည်မွန် ပြောပြီးမှ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်မလေး
ကို အော်ငေါက်မိတာလဲ။ ရှက်တာလား။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးရမှာစိုး
တာလား။ သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်။

မှုန်စကားဝါညိုထဲမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ကြားရသည်။

လှေကားပေါ်မှ သူမ . . . ပြေးဆင်းသွား၏။

တံစက်မြိတ်တွင် အလှဆွဲထားသော ပန်းအိုးကလေးတွေထဲမှ ခရမ်း
ရောင်ဖျော့ဖျော့သန်းသော ဖယောင်းပန်းကလေးများကို မြင်ရသည်။

ပွင့်ဖတ်ပေါ် နှင်းစက်ကလေး ဥကာ တွဲလောင်းခိုနေသောကြောင့်
ပန်းပွင့်ကလေး ငိုနေသည်နှင့်တူ၏။ ပန်းအဘိဓာန်(Floral Dictionary)ထဲမှ
ဖွင့်ဆိုချက်အရဆိုလျှင် ‘ဖယောင်းပန်း’ ဆိုသည်မှာ ‘အထီးကျန်ဖြစ်ခြင်း၊
ကြေကွဲအားငယ်ခြင်း’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ချစ်သူ . . .

သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ ခိုလှုံရာဖြစ်တယ် . . .

သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အလင်းဖြစ်တယ် . . .

သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ ကယ်တင်သောအရှင်ဖြစ်တယ် . . . ။

ဒါပေမယ့် . . . ချစ်သူရယ်

သင် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်

. . . ယာယီအဖြစ်

ဒီအချစ်နဲ့

ထားရစ်ချင်လည်း ထားရစ်ခဲ့ပါတော့။

နိဂုံး

ကိုကိုရယ်. . .
 ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားပွဲမှာ 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး'
 အလုပ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ. . .
 ကြီးလာတော့လည်း
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး'
 ဘဝကို ရောက်ရပြန်တော့တာပါပဲ။
 (မှုန်စကားဝါညှိ)

(၁)

တကယ်အရေးကြီးသည်မှာ. . .
 မည်သူက မှန်သည်ဆိုသော ကိစ္စမဟုတ်။ မည်သည့်အချက်တ
 မှန်သည်ဆိုသော ကိစ္စသာဖြစ်သည်။
 တိမ်တိုက်တွေက လေနှင့်ရာသို့ လွင့်မြဲလွင့်ပါနေကြ၏။
 ဇူဇူးက. . .
 "ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ရှိလာတော့မှ အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မပိုပြီး
 တော့ နားလည်လာသလိုပဲ. . .
 ကျွန်မ တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မစိတ်ဓာတ်က
 တိုက်ပွဲမှာ ပြိုင်ဘက်ကို မညှာရဘူး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ အရှုံးနိမ့်မခံဘူးဆို
 တာလေ. . .
 ကျွန်မဟာ ခက်ထန်မာကြောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ
 တို့တော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့. . . အခုတော့ ကျွန်မတစ်မျိုးစဉ်းစားမိတယ်၊
 တိုက်ပွဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်က 'အချစ်' ဖြစ်နေရင်ကော. . . ? လို့
 ကိုယ်အနိုင်ရဖို့အတွက် အချစ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ရမှာလား"
 ဇူဇူးက စကားကိုဖြတ်ပြီး ကောင်းကင်တွင် လွင့်မြောနေသော တိမ်

တိုက်ဖြူများကို ငေးကြည့်နေ၏။

ငှက်တစ်အုပ် ပျံသန်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ အချစ်ကို သတ်ပစ်တဲ့နည်းနဲ့တော့ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်မ အနိုင်မယူတော့ဘူး... လို့ ရှင်... ကျွန်မကို နားလည်မှာ ပါ။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်မဘက်က ယိုးဝလှုပ်ရှားလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုပဲ ရွေးချယ်ခိုင်းရလိမ့်မယ်”

ရည်မွန်က ဓာတ်ပုံအပိုင်းအစများကို စာရွက်ဖြုတ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် နေသားတကျဖြစ်အောင် စီရိတ်ဆက်နေရာမှ ခေါင်းမောကြည့်၏။ ဇူဇူက...

“ရှင်... တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုသာ ရွေးချယ်ပါ ကိုရည်မွန်၊ ဘာကိုမှ မထဲပါနဲ့... ကျွန်မကတော့ ရှင်ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျမယ့်မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး ကျွန်မရဲ့ မျက်ရည်ကြောင့် ရှင်ရွေးချယ်မှု အဆုံးအဖြတ်ကို မယိမ်းယိုင်စေ ချင်လို့ပဲ...”

လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့သာ ရှင်ရွေးချယ်ပါ မိန်းမတွေမှာသာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေမှာလည်း ရွေး ချယ်ခွင့်ရှိတာပဲ”

ရင်အုပ်အဝါရောင်နှင့် အနက်ရောင်ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပြတင်း ပေါက်မှာ လာနားနေသည်။ သက်ပြင်းချသံကြောင့် ငှက်ကလေးလန့်ပျံသွား၏။

“ကျွန်မ သန်ဘက်ခါမနက်ပြန်မယ်... ကိုရည်မွန်၊ ရှင်... ကျွန်မ ကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင်တော့ သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

(၂)

ဆောင်းနှောင်းရာသီ ဖြစ်သောကြောင့် ညသည် အအေးပေါ့နေ၏။ စိုးနိုင်က မီးပုံထဲသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်များထိုးနေသည်။ ရည်မွန်က သူနှင့်ဇူဇူ နှစ်ယောက်တွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံအစအနကလေးများ နေသားတကျ ပြန်ဆက်ထားသည့် စက္ကူချပ်ကို ဂစ်တာအိုးအပေါ်ထောင့်တွင် ကပ်နေ၏။ စိုးနိုင်က...

“မင်း ဒီနေ့ မှုန်စကားဝါညိုကို ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက သိပ်တို့ ရင့်သီးလွန်းတယ် ရည်မွန်... ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းဟာအရှုံးပဲ... ဇူဇူကို တွေ့လိုက်ရလို့ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်သွားတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို မှုန်စကားဝါညို အပေါ်မှာ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တာပဲ... မင်းလူမဆန်ဘူးကွာ”

“ငါ ဝန်ခံပါတယ် စိုးနိုင်... မင်း ငါ့ကို အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်တော့ကွာ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ပါးစပ်ထဲက အဲသည်လိုထွက်သွားမိတယ် ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် နားမလည်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို ငါတမင်ရက်စက်လို့က် သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘယ်ကမလဲကွာ... မင်းလုပ်လိုက်တဲ့အပြစ်က လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အပြစ်ထက်တောင် ပိုကြီးတယ်”

စိုးနိုင်၏ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သော လေသံကြောင့် ရည်မွန်ခေါင်းငုံ့ သွား၏။

“မင်း... ငါ့ကို အရမ်းဒေါသထွက်နေလား... စိုးနိုင်”

စိုးနိုင်က ဘာမှမပြော အမှောင်ထဲကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ အသက်ကို တစ်ချက်ပြင်းပြင်းရှိုက်သည်။ သူ့ရင်အုံတွေ မောက်တက် သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

“ထားပါတော့ကွာ... အခု... မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ရည်မွန်”

“မင်း ငါ့ကို တစ်ခုခု အကြံပေးတော့ဘူးလား”

စိုးနိုင်က ခေါင်းကိုခါ၏။ နောက်... ဖြည်းညင်းစွာ “မင်း ငါ့ကို လာမေးနေတာထက်စာရင် မင်းနှလုံးသားကို မင်းပြန်မေးကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲကွ။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ အကြံဉာဏ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ... မှန်စကားဝါညှိုကိုလည်း သနားတယ် စိုးနိုင်”

စိုးနိုင်က ထိုင်နေရာမှ ထရင်း ဘောင်းဘီတွင် ပေနေသော ဖုံများကို ခါ၏။ ရည်မွန်ကို မကြည့်ဘဲ မီးပုံဆီ မျက်နှာလွှဲထားရင်းက...

“အေး... ငါ ထပ်ပြီးပြောခဲ့ဦးမယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ သနားခြင်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူးကွ”

စိုးနိုင်က လှည့်ထွက်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ မီးပုံဘေးတွင် ရည်မွန်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မီးလျှံများ ဝပ်စင်းကာ အရှိန်သေပြေနေပြီဖြစ်သော မီးပုံကို ရည်မွန် ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

သနားခြင်းဆိုသည်မှာ အချစ်မီးတောက်ကို အစပျိုးပေးသော လောင်စာတစ်ခုဆိုလျှင်ကော... ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ လောင်စာကုန်သည့် အချိန်တွင် မီးသေသွားပေလိမ့်မည်။

ဂစ်တာပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံကလေးကို ငြိမ်းလုံးဆဲဆဲ မီးတောက်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် စိုးတဝါးမြင်နေရသည်။

ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းကလေး၏မှန်ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် မှန်စကား ဝါညှိုထိုင်ရင်း ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အပြင်ကို ငေးမောကြည့် နေမိသည်။

သူမ၏ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ညီစို့ပူနွေးနေသော လေထု အဟောင်းအဆွေးများသာ ရှိ၏။

အလင်းဆီမီး ထွန်းညှိမထား။

အမှောင်သည် မီးရထားစက်ခေါင်းအုံကြီးလို တရွေရွေ တွားသွားစင် သာလေသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့သော အရုပ်အဟောင်းများ၊ ကစားစရာအဟောင်းများ၊ စာအုပ်အဟောင်းများသည် ဖုံတက်ကာ အမှောင်ထဲ၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကြေကြေကွဲကွဲ လဲလျောင်းနေကြ၏။

သူမ မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်လျက်သား အိပ်မက်မက်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ၏အခန်းသည် ရွှေရောင်အလင်းဖြင့် မှန်ရံ နှိုင်းတဝါး အရိပ်တစ်ဝက်ကျပြီး နွေးထွေးနေသည်။

နူးညံ့သောအခင်းပေါ်တွင် ရည်မွန်က သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှ မီးခိုးငြိုး နှိုင်းစွာ ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။ လဲလျောင်းနေသော သူမ၏ မျက်နှာပေါ် မှန်ပွင့်ဖြူဖြူကလေးတွေ ကြွေကျလာကြသည်။

သီချင်းသံ တိုးတိုးက အခန်းထဲတွင် လွင့်ပျံ့နေ၏။ ရည်မွန်က သူမ၏ နဖူးဆံစပ်ကို ဖွဖွနမ်းသည်။

အလင်းတစ်ဝက် အမှောင်တစ်ဝက် ကျနေသော ရည်မွန်၏ နှုတ်ခမ်း ပါးပါးကို သူမဝေးစိုက်ကြည့်နေဖြစ်၏။

အခန်းထဲတွင် လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် ပျံဝဲနေသည်။ သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ မှန်စကားဝါညို တိုးဝင်လိုက်သည်။ အို . . . နွေးထွေးလိုက်တာ . . . ။

ပန်းဝတ်ဆံ ဝတ်မှုန်တွေ နူးညံ့ပါးလျားစွာ ခြေချဖြန့်ကျနေသလိုမျိုး . . . ။ ကိုကိုရယ် . . . ရနံ့တွေက ချိုမြိန်သင်းပျံ့လို့ . . . ။

သူတို့နှစ်ဦးသား ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ရယ်သံခြောက်ကပ်ကပ်က အမှောင်ထဲတွင် တစ္ဆေတစ်ကောင် ညည်းတွားလိုက်သလိုမျိုး . . . ။

အခန်းထဲ လိပ်ပြာကလေး ပျံသန်းထွက်ပြေးသွား၏။

အိပ်မက်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ည၏ကန္တာရအလယ်တွင် သူမ တစ်ယောက်တည်း . . . ။

အိပ်မက်ကလေးရယ် ပြန်လာခဲ့ပါ။

ပြန် . . . လာ . . . ခဲ့ . . . ပါ . . . လား . . . ကွယ်။

'တန်ဖိုး' ဆိုသည်မှာ ပညတ်ချက်သာဖြစ်သည်။ တန်ဖိုး တစ်စုံတစ်ရာ ကို ရယူလိုစိတ်ဖြင့် အပြုအမူများကို အကောင်းအဆိုး အယုတ်အမြတ် ခွဲခြား ကြသည်။ စစ်ပွဲများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝါဒရေးရာကွဲလွဲမှု အတိုက်အခိုက်များ ဆင်နွှဲ ကြသည်။

လူတန်ဖိုးဆိုတာ ဘာလဲ? ဟု ငြင်းခုံကြသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား စံနှုန်းများကို သတ်မှတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် တန်ဖိုး၊ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် တန်ဖိုး၊ အနုပညာနှင့် တန်ဖိုး . . . ။ လူအားလုံးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးရှိကြောင်း ပြသလိုစိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှား ပြုမူနေကြ၏။

'တန်ဖိုး' ဆိုသည်မှာ မရှိ ဟု ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် အေးအေးချမ်းချမ်း လက်ခံထားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ 'တန်ဖိုး' ဆိုသည်မှာ ရှိသည် ဟု ယူဆလိုပါလျှင်လည်း (စံနှုန်းတစ်စုံတစ်ရာ၊ ဝါဒတစ်စုံတစ်ရာ၊ ခေတ်တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တိုင်းတာပြီးမှ သတ်မှတ်ရသော တန်ဖိုးမဟုတ်ဘဲ) ဘာမှ

ပြောပြ၍ မရသော တန်ဖိုးသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ကိုစိုးနိုင်က ခရစ္စတင်းကို စိုးရိမ်သောက မကင်းသည့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း. . .

“ဂျောက်ဂျက်. . . ဒီကိုမလာဘူး ကလေးမရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . သူ အိမ်မှာမရှိဘူးလား။”

ခရစ္စတင်းက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ခေါင်းကိုတုတ်လိုက်ရင်း. . .

“အင်း. . . ကျွန်မ သူ့အိမ်ကို သွားမေးပြီးပြီ၊ သူ့အဘွားကပြောတော့ မနက်အစောကြီးကတည်းက အိမ်ကထွက်သွားတယ်. . . တဲ့။

အဲဒါ. . . ကျွန်မက သူ့ဒီကိုလာပြီး ကိုရည်မွန်ကို လာတွေ့တယ် ထင်လို့”

“မနေ့ကတည်းက သူ. . . ရည်မွန်ကို လုံးဝလာမတွေ့တာ၊ ကလေး မလေး သနားပါတယ်ကွာ. . . ဪ. . . ဒါနဲ့ မင်းအကြောင်းစုံကိုတော့ သိပြီး ရောပေါ့”

ခရစ္စတင်းက စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။ နောက်. . .

“ဒါဆို. . . အခု. . . ကိုရည်မွန်ကော. . . .”

“သူ. . . သွားပြီလေ. . . ဒီနေ့ ဇူဇူးပြန်မှာ၊ ရည်မွန် သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်သွားတယ်”

ခရစ္စတင်းက ဪ. . . ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်း၏။

သူမ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ အမာရွတ်ကလေးကို လက်ဖြင့်အသာစမ်းမိ သည်။ သူမမှာ ဒဏ်ရာရစဉ်တုန်းက မှန်စကားဝါညှိတစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ငိုကြွေးနေခဲ့ပုံကို ပြန်သတိရလာ၏။

အခု. . . စကားဝါကိုယ်တိုင် နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရပြီဆိုရင် သူ့မှာ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ ခွန်အားသတ္တိရှိပါ့မလား. . . ဟု တွေးနေမိသည်။

လူသည် 'ဒဏ်ရာ' ဆိုသောအရာကို နာကျင်စရာ မတော်တဆတစ်ခု အဖြစ် မခံယူဘဲ မလွဲသာ မရှောင်သာသော ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ရောဂါတစ်ခုဟု နားလည်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

သင်္ဘောဥသြဆွဲသံကြားရသော အရပ်ဆီ မှန်စကားဝါညို ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။

ဪ... သူ သွားတော့မည်ပဲလေ...။

နေရောင်ကြောင့် လှိုင်းထသော မြစ်ရေပြင်သည် ကြယ်ပွင့်တွေလို အရောင်လက်နေ၏။ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသော အလင်းတွေကို ကြည့်ရင်း သူမ တွေးနေမိသည်။

ကြယ်တွေဟာ အလင်းရောင်ကိုပဲ ပေးနိုင်တယ်။

နွေးထွေးမှုကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။

ငါ့အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာဟာ ကြယ်တာရာတစ်စင်းပါပဲလေ။

ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ကြောင့် သူမ ဆံနွယ်စတွေ လှုပ်ခါစေ့ဝဲသွားလေသည်။

သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် လိပ်ကလေး ဘလူး(Blue)။ သင်္ဘော ဥသြဆွဲသံကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြားရပြန်သည်။

သူမငိုချင်လာ၏။

ရုဇွန်က သင်္ဘောပေါ်တက်ရန် ပြင်နေခိုက်မှာပင် နောက်မှ ခေါ်သံ တစ်ခုကြားရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ရုဇွန်...”

ရည်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ရုဇွန် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားမိ သည်။ သို့သော်... ရည်မွန်၏ မျက်ဝန်းများကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့် လိုက်မိသောအခါတွင်ကား... သူမ အရာရာကို နားလည်ခွင့်ရသွားတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိသည်။ တစ်ယောက်အသက်ရှူသံ တို့ တစ်ယောက် ကြားနေရ၏။

“ရုဇွန်”

ရည်မွန်စကားသံက တိုးညှင်းလွန်းပြီး တုန်ယင်နေသည်။ ရုဇွန်က ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ညိတ်သည်။ နောက်...။

“ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ကိုရည်မွန်... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

စကားဆက်ပြောရန် ခွန်အားမရှိတော့သလိုမျိုး အသံက တိမ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ... သူမက...။

“ဒီအချိန်မှာ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နားလည် နေလိုက်ကြတာ အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်လည်းမဆက်၊ မုန်းလည်း မမုန်းတီး၊ ဖြေလည်း မဖြေရှင်းကြဘဲ ဒီအတိုင်း နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရုံကလေးရပ်နေကြတာ အကောင်းဆုံး ဝါပဲ”

သူတို့နှစ်ဦး တိတ်ဆိတ်ကြာမြင့်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေကြ၏။

...
...
...

သင်္ဘောထွက်ခွာရန် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဥသြဆွဲသံကြားရသည်။ ရုဇွန်က ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ရည်မွန်မျက်နှာကို စွဲမြဲစူးစပ်စွာ မျက်တောင် ခေတ်ဘဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

၂၂၀ ■ မင်းဆိုင်နီနီ

နောက်... သူမ အားတင်း၍ ပြုံးသည်။

ရည်မွန်က သူယူလာခဲ့သော နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို သူမလက်ထဲသို့ တမ်းပေးလိုက်၏။

နှင်းဆီပန်းမှာ ပွင့်ချပ်တစ်ချပ်ကို ခြွေထားသည်။

“ဖူရီယူ”

ဇူနီက နှင်းဆီပန်းကို လှမ်းယူသည်။ နောက်... သူမမျက်နှာကို လွှဲဖယ်ကာ ရည်မွန်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ လေထဲတွင် သူမ ဆံပင်နွယ်တွေ ဝဲသွား၏။ ထို့နောက် သင်္ဘောပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတစ်လှမ်းချင်း... လျှောက် သွားလေသည်။

ရေလှိုင်းတွေက ဆိပ်ခံတံတားကို လှိုင်းဖွဖွတိုးနေသည်။ မြစ်ရေပြင် သည် သူညတစ်လုံးလို လျှို့ဝှက်နက်နဲတိတ်ဆိတ်စွာ စီးဆင်းနေ၏။ မြေ ခရုထဲ တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။

သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဆိပ်ခံ တံတားပေါ်တွင် ရည်မွန်တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေမိဆဲပင် ရှိသေးသည်။

မူနီစကားဝါညိုက လက်ဖဝါးပြင်မှ လိပ်ကလေးဘလူး (Blue) ဘွဲ့ ကမ်းစပ်ရေထဲသို့ အသာအယာ ချပေးလိုက်သည်။

“လိပ်ကလေးရေ... သွားတော့နော်”

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ... ‘သူ့’ ကို နာကျင်စွာ တမ်းတမိပြန်လေသည်။

ဟိုး... အဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှာ အနက်ရောင်ငှက်တွေ ဖျံသန်း လာနေကြ၏။

မနေ့ကလည်း လွမ်းတယ်။
ဒီနေ့လည်း လွမ်းတယ်။
ကမ္ဘာမြေတစ်ခြမ်းတစ်လောက်ရှိတဲ့...
ပီရမစ်တစ်ခု
ငါ့အလွမ်းတွေနဲ့စုပြီး တည်ဆောက်ပြလိုက်တယ်။
တကယ်တော့... ပီရမစ်ဆိုတာ
ဂူသင်္ချိုင်းပါပဲ...
ငါ့ကိုယ်ငါ မြှုပ်နှံဖို့ တည်ဆောက်ခဲ့တာပေါ့...။

“ဂျောက်ဂျက်”

နောက်ဘက်ဆီမှ နွေးထွေးနူးညံ့သော ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် မှုန်စကား
ဝါညို ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။

ဆံပင်တွေ ဝေ့ဝဲကာ ပခုံးထက်ဆီ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့ကျသွား၏။

ရည်မွန်က ဂစ်တာကို ပိုက်ထားရင်း နွေးထွေးနူးညံ့စွာပြုံးလျက်
သူမကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ချစ်သူ... ထလော့!

လင်းလော့!

သင်၏ အလင်းရောက်ရှိလာပြီ...။

မှုန်စကားဝါညို ဘာမှမပြော...။ မမြင်ရသော မျက်ဝန်းများဖြင့်
လေထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ငေးကြည့်နေသလိုမျိုး။

နံနက်ခင်းမှာ မြူနှင်းတွေ မရှိတော့။

သို့သော်... သူမ မျက်ဝန်းတွေ ဝိုးတဝါးမှုန်ရီနေသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ မြူတွေဝေ့ဝေ့ခိုနေ၏။

ရည်မွန်က...။

“ရော့... မင်းဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

လက်ထဲမှ ဂစ်တာကို မှုန်စကားဝါညိုဆီ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဂစ်တာ

ထင်းရှူးသားအိမ်ပေါ်တွင် ရည်မွန်နှင့် ဇူးဇူးတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံကပ်
လျက်သား...။

မှုန်စကားဝါညို ဂစ်တာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ဂစ်တာဖလက်တံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါ

အောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားရှိသလောက် ကိုင်မြှောက်ကာ မြေကြီးပေါ် ပစ်ပေါက်
ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။

နောက်... သူမ၏ခြေထောက်ကလေးဖြင့် ဆောင့်ဆောင့် နင်း၏။

အနီးရှိ ခဲလုံးကြီးကြီးတစ်ခုကောက်ပြီး လွဲကာလွဲကာထုရိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ကာ အံကလေးကြိတ်ကြိတ်ပြီး ခဲဖြင့်
ထုချေရိုက်နှက်၏။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ထောင်းချေပြီးမှ သူမ... ဦးခေါင်း
ကိုမော့သည်။

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို စူထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တဖြည်း
ဖြည်း ပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။ မျက်ဝန်းများကား... မျက်ရည်စများ နှင့်...။

ရည်မွန်က သူမပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများ တယုတယသုတ်ပေး၏။

ရယ်သံတိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာ၏။

နောက်... သူတို့နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်
ကိုင်ရင်း ကြည်နူးလန်းဆန်းစွာ ရယ်မောဖြစ်ကြသည်။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ရယ်သံတွေ နံနက်ခင်းလေပြည်ထဲတွင် လွင့်
... လွင့်လာ၏။

www.burmeseclassic.com

ပန်းအဘိဓာန်
(FLORAL DICTIONARY)

- ၁။ တံကော်ပန်း မပြောင်းလဲတဲ့ ထာဝရအချစ်ပါ။
- ၂။ ကြာပန်း မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ဖြူစင်မှုမျိုးနဲ့ ခင်မင်ကြရအောင်။
- ၃။ ခရေပန်း မေ့မသွားပါနဲ့ကွယ်။
- ၄။ ခတ္တာပန်း အားငယ်ရတဲ့သူ့ဖို့ညှာတာပါ။
- ၅။ ချယ်ရီပန်း တစ်နေ့နေ့တော့ ဝေးရဦးမယ်။
- ၆။ ခေါင်းလောင်းပန်း အမြန်ဆုံးနီးခွင့်ရချင်တယ်။
- ၇။ ဂန္ဓမာပန်းအဖြူ ငြိမ်းချမ်းပါစေ။
- ၈။ ဂန္ဓမာပန်းအဝါ သတိရနေမယ်။
- ၉။ ဂမုန်းပန်း မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာနဲ့ စောင့်နေရတဲ့ချစ်သူပါ။
- ၁၀။ စံပယ်ပန်း မင်းရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။
- ၁၁။ ဆပ်သွားဖူးပန်း သစ္စာမရှိတဲ့သူအတွက် ဝမ်းနည်းရတယ်။
- ၁၂။ ဆောင်တော်ကူးပန်း မင်းကြောင့် ကိုယ့်မှာရူးရပြီ။
- ၁၃။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်း ရိုးသားဖြူစင်ခြင်း။
- ၁၄။ ညမွှေးပန်း အရာရာဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်စေရမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။
- ၁၅။ ဝေလီယာပန်း မကြာခင်မှာ ဆုံတွေ့ကြရအောင်။
- ၁၆။ ဒန်းပန်း ဘဝကို အရှုံးမပေးနဲ့။
- ၁၇။ ဝေါနပန်း တို့တစ်တွေ ခွဲခွာကြပါစို့။
- ၁၈။ နှင်းပန်း အဆင်မပြေမှုတွေဟာ တစ်ခဏပါ။
- ၁၉။ နှင်းဆီပန်း ကိုယ်တော့ မင်းကို ချစ်နေမိပြီ။
- ၂၀။ နေကြာပန်း မင်းရဲ့ဘဝရွှေ့ရေးအဆင်မပြေဖို့ ကိုယ့်တာဝန်ယူပါတယ်။
- ၂၁။ ပိတောက်ပန်း မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် ရှားပါးတဲ့ဆုလာဘ်ပါ။

- ၂၂။ ပျားခတ်ပန်း မင်းဟာ ဒီပန်းကလေးလို လှပသူတစ်ယောက်ပါ။
- ၂၃။ ဖယောင်းပန်း အထီးကျန်ဖြစ်ခြင်း၊ ကြေကွဲအားငယ်ခြင်း။
- ၂၄။ မြတ်လေးပန်း ဇွဲသတ္တိရှိခြင်း။
- ၂၅။ မိုးမခပန်း လွမ်းဆွေးကြေကွဲခြင်း။
- ၂၆။ သဇင်ပန်း ကျေးဇူးပြု၍ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့။
- ၂၇။ သစ်ခွပန်း ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၂၈။ သော်ကပန်း ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။
- ၂၉။ သံလွင်ပန်း အောင်မြင်ခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုခြင်း။
- ၃၀။ ရွက်လှပန်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။
- ၃၁။ ဝိုင်အိုလက်ပန်း မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာပါစေ။
(ခရမ်းရောင်)
- ၃၂။ အုန်းပန်း ကံကောင်းခြင်း။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ တွေ့လွယ်မြင်လွယ်ပြီး နီးစပ်မှုရှိတဲ့ ပန်းအမျိုးအစားတချို့တလေကို ဘာသာပြန်ဆိုဖော်ပြထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး... ဓလေ့ထုံးစံကွဲလွဲမှုအရ တချို့သောပန်းပွင့်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမှု ကွဲပြားခြားနားနေတာတွေလည်း အများကြီး ရှိဦးမှာပါ။
ဥပမာပြောရရင်... အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံကျက်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာပဲ အဝါရောင်နှင်းဆီပန်း ဟာ... မိတ်ဆွေအဖြစ် ရည်ညွှန်းတယ်။ အနီရောင်နှင်းဆီပန်းဟာ... အချစ်ကို ရည်ညွှန်းတယ်။ သစ်ခွပန်းကတော့ လုပ်ငန်း တိစ္ဆကို ရည်ညွှန်းတယ်... လို့ ဖွင့်ဆိုထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ရေးသားသူ အမည်က...
DAVID O.FLYNN ပါ။

(Ref: The English Digest, August, 1957. VOL.LV.No.1)

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

#9

သတိုးတေဇ

ဟိုဘက်အိမ်ကခြောက်တဲ့ တစ္ဆေ

သရဲကြောက်တတ်သော သူမအဖို့ ပဟောဠိအဆန်ဆုံး လူငယ် တစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့နေရလေပြီ။

ထိုလူငယ်က သူမနှင့် တစ်တန်းတည်းအတူတက်နေသည်ဟု ပြောသော်လည်း သူ့ကို ကျောင်းမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။

သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သူ လုံးဝမသိတာ သေချာ သည်။

သူနေထိုင်သောနေရာကို မေးကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ ခေါင်း ရင်းအိမ်မှာနေသည်ဟု ပြော၏။

သို့ရာတွင်... ထိုအိမ်နှင့်ခြံဝင်းကြီးကား လူသူမနေထိုင်သည် မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်ရာ... . . .

သူ... ဘယ်သူလဲ? ဆိုသည်ကို တိတိတဆိတ် လေ့လာစူး စမ်းရင်း သရဲတစ္ဆေတို့ တကယ်ရှိသော ပရလောကကို သူမ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ . . .

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ

#၁

ခွင့်ချိုငြိမ်းချမ်း

အဖြူရောင် ငါ နှင့် အနက်ရောင် ကျွန်တော်

ရေကူးကန်ဘောင်တစ်ဖက်နားသို့ အရောက်တွင် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဦးတည်ကူးခတ်လာသော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူမှာ အနက်ရောင်ရေကူးဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်တော့်လိုပင် သက်တောင့်သက်သာ ကူးခတ်လာလေသည်။ သူ့က ကြည်လင်သောရေပြင်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ သည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း ရေထဲ၌ မှန်ကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏ ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်တွေ့နေရသည်ဟု ထင်မှတ်မိသေးသည်။

ရဲထက်၏မိဘတွေကများ ရေထဲ၌ မှန်တစ်ချပ်ထည့်ထားသော သလား...။

တကယ်တော့ မဟုတ်ပါ။